

ALAN CANTWELL JR.

**ÂM MƯU
DIỆT CHỦNG
BÍ MẬT
BẰNG**

AIDS

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TẤN

quansuvn.net

Thông tin ebook

Tên sách: Âm mưu diệt chủng bí mật bằng AIDS

Tác giả: Alan Cantwell

Nhà xuất bản: Thông Tấn

Năm xuất bản : 2004

Nguồn

text: <https://www.quansuvn.net/index.php/topic,31689.o.html> (Số hóa bởi Giangtvx)

Về tác giả:

Alan Cantwell là một chuyên gia về bệnh da liễu và một nhà nghiên cứu khoa học nổi tiếng thế giới trong lĩnh vực ung thư và vi sinh vật học về AIDS. Ông tốt nghiệp Trường Y khoa New York và nghiên cứu về da liễu ở Bệnh viện Quản trị các cựu binh ở Long Beach, California. Tiến sĩ Cantwell là tác giả của hơn 30 bài báo công bố về ung thư, AIDS và các bệnh miễn dịch khác, đã được đăng trong tạp san y học chuyên sâu hàng đầu thế giới và ở Mỹ. Ông là tác giả của những cuốn sách: AIDS: Sự bí ẩn và giải pháp, và AIDS và các bác sĩ đã chết: cuộc tìm kiếm nguồn gốc bệnh dịch AIDS, và Khuẩn ung thư. Tiến sĩ Cantwell sinh năm 1934 ở thành phố New York, giờ đây sống ở Los Angeles. Cuốn sách này đã được tác giả cho phép xuất bản. Dịch từ nguyên bản tiếng Anh Queerblood: The secret AIDS genocide plot của tác giả, Tiến sĩ y khoa Alan Cantwell. Nhà xuất bản Aires cũng xuất bản lần thứ nhất năm 1993.

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

AIDS là một căn bệnh xuất hiện khoảng cuối những năm 1970 mà người ta cho rằng bắt đầu từ châu Phi. Đây là căn bệnh hết sức nguy hiểm bởi tốc độ lây nhiễm nhanh, tỷ lệ gây tử vong cao, và chưa có loại thuốc nào chữa trị được. Hiện nay AIDS đã lan khắp các nước trên thế giới. Nó được gọi là căn bệnh thế kỷ.

Hơn 20 năm qua, các nhà khoa học đã tiến hành nghiên cứu, tìm nguồn gốc, nguyên nhân của căn bệnh này.

Vậy nguồn gốc của AIDS là từ đâu?

Cuốn sách Âm mưu diệt chủng bí mật bằng AIDS của tác giả, Tiến sĩ khoa học người Mỹ, Alan Cantwell mà chúng tôi chọn dịch và xuất bản sẽ hé lộ với bạn đọc một hướng nghiên cứu về nguồn gốc căn bệnh này. Theo tác giả, AIDS là do con người tạo ra, và đây là một âm mưu diệt chủng vô cùng độc ác.

Cuốn sách của Alan Cantwell được xuất bản lần đầu năm 1993.

Nội dung cuốn sách là một câu chuyện gây chấn động về virus

HIV được tạo ra trong phòng thí nghiệm bằng công nghệ gen mà giờ đây nó đã lan ra toàn thế giới.

Với những tư liệu, chứng cứ và lập luận trình bày trong cuốn sách, tác giả bác bỏ thuyết của giới thẩm quyền y học Mỹ cho rằng AIDS bắt nguồn từ những con khỉ xanh ở châu Phi. Ông cho rằng AIDS bắt đầu từ một thử nghiệm vắc xin viêm gan mang tính diệt chủng, trong đó những người đồng tính và những người da đen ở Mỹ đã bị sử dụng như các con chuột thí nghiệm. Quan điểm của Alan Cantwell đã thu hút sự chú ý của giới khoa học và công luận. Ấn hành cuốn sách này chúng tôi muốn cung cấp cho độc giả tư liệu tham khảo nghiên cứu, tìm hiểu về nguồn gốc của AIDS để có ý thức ngăn ngừa, phòng tránh và tìm ra phương thuốc hữu hiệu chữa trị căn bệnh thế kỷ đang thời kỳ bùng nổ thái độ lên án mọi âm mưu của những thế lực dùng AIDS hoặc các virus khác để tạo ra trong phòng thí nghiệm như một phương tiện sinh học để xóa sổ sống của nhân loại.

Nhân đây chúng tôi xin cảm ơn tác giả đã cho phép Nhà xuất bản

Thông Tấn xuất bản cuốn sách này
xin trân trọng giới thiệu cuốn sách cùng bạn đọc.

NGUYỄN T B   AN TÔNG TẤN

*Mọi sự độc ác chỉ có thể thành công được trong thế giới mà nó
tiềm ẩn vì nó giữ được bí mật. Và sự độc ác càng lớn thì nó càng
cần bí mật để đạt tới thành công.*

Richard D. Mohr Những ý tưởng của người đồng tính (1992)

*Cái không phải là tình yêu là sự giết chóc.
Con đường kỳ diệu*

LỜI CẢM ƠN

Cuốn Âm mưu diệt chủng bí mật bằng AIDS là sự tiếp nối cuộc nghiên cứu khởi đầu dẫn đến việc xuất bản cuốn AIDS và các bác thần chết trong năm 1988.

Tôi vô cùng biết ơn Tiến sĩ khoa Robert Stecker, người mở cho tôi biết khái niệm AIDS như một cuộc chiến tranh sinh học. Cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng tôi diễn ra vào mùa hè năm 1986 theo yêu cầu của người bạn và người thân lâu năm quá cố của tôi là Tiến sĩ khoa Virginia Livingston Wheeler. Ông bắt đầu các nhà khoa học nào khác, hai vị thầy thuốc đã có ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc đời tôi và quá trình nghiên cứu và viết sách của tôi.

Cuộc nghiên cứu của tôi đã được sự giúp đỡ ở tất cả những lao của nhiều tác giả mà công trình của họ được dẫn ra trong cuốn sách này. Tôi đặc biệt cảm ơn những người viết bài cho Thời báo New York, Thời báo Los Angeles, Người New York và tạp chí Thời báo về tài liệu tôi tham khảo của họ: Donald B. Sten, Evelyn Mel, Terry Cook, Zane M., Ralph Minnis và Mary Both cho tôi những thông tin có giá trị về AIDS được nêu trong cuốn sách này.

Tôi xin cảm ơn người bạn thân thiết Elvi Linsu và người bạn đời của tôi Frank A. Sinata về lòng yêu mến và tiếp tục trợ giúp tôi. Cuối cùng xin cảm ơn người biên tập của tôi, bà Sallie Burke về những ý tưởng, đề xuất có giá trị và khuyến khích tôi đặt tên cuốn sách như tựa đề của nó.

Alan Cantwell, Jr.
Beverlywood, California Tháng 12 năm 1992

1. NẠN DIỆT CHỦNG

Đi khi tôi ước gì có thể trở lại cái thời mà tôi không biết tí gì về nguồn gốc của AIDS do con người tạo ra. Trước khi có nạn dịch này tôi lạc quan và hy vọng hơn về tương lai. Tôi đi vào những lý tưởng cao quý nhất của học, và tôi tin cậy các đề nghị của mình làm điều đáng. Tôi không bao giờ nghĩ rằng kẻ đồng tính như tôi có thể là mục tiêu của cái chết trong một cuộc tàn sát kiểu phát xít Đức, trong cuộc giết người hàng loạt kiểu mới với những vũ khí sinh học do con người tạo ra. Nhưng cái thời gian đơn giản qua đi là sự viễn vông của một quá khứ không bao giờ trở lại.

Giờ tôi nghiêm túc hơn, hướng nội hơn. Giữa nhiều cái chết của bạn bè và những người tôi yêu, tôi tanh đầu để phát hiện ý nghĩa của cuộc sống trong một thế giới đầy rẫy nên điều. Tôi cố gắng cắt nghĩa cuộc tàn sát sinh học mới - và chương trình diệt chủng bí mật với bản chất thực độc ác, mà ngay cả Chúa cũng dường như bất lực sau khi nó xuất hiện.

Cuộc thử nghiệm sinh học AIDS là tái diễn những sự khủng khiếp trong học của bọn phát xít Đức, nhưng ít người nhận ra rằng một cuộc tàn sát khác do con người tạo ra đang diễn ra trước mắt chúng ta.

Những người đồng tính Đức, cùng với những người Do Thái, là những nạn nhân đầu tiên của Hitler. Một nửa thế kỷ sau, những người đồng tính và những kẻ không được mong muốn khác một lần nữa lại là mục tiêu của cuộc tàn sát.

Trong vài năm tôi đã hăm hở ưu diệt chủng chống lại những người đồng tính. Khi tôi quan sát thấy quá nhiều người đồng tính chết bởi những cái chết đầu đòn từ từ, tôi vẫn hoàn toàn không ý thức được rằng họ đang bị giết một cách có hệ thống, y như hàng triệu người bị bọn Quốc xã Đức hủy diệt.

Đầu tiên, người ta gọi những người đồng tính là các nạn nhân - từ này hình như thích hợp cho những người không may bị mắc phải một loại vi rút bí ẩn chết người đến từ châu Phi. Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau người ta thấy việc gọi họ là "các nạn nhân" là không đáng vẻ mặt chính trị. Người ta muốn gọi họ là "As", nghĩa là "những người bị AIDS" (persons with AIDS) hơn. Đầu mùa mai đang buôn là chính những người đàn ông đồng tính lại chọn tên gọi này vì họ tin rằng cái nhãn hiệu nạn nhân có hàm ý quá tiêu cực, và cản trở cuộc tanh đua của họ nhằm chữa trị mình với những y ngĩ tích cực. Dẫu sao thì vẫn đáng vẻ mặt chính trị khi gọi một số người bị AIDS là các nạn nhân, đặc biệt nếu đó là những người tính dục khác giới hay là những cháu bé vô tội bị AIDS do truyền máu.

Những người đồng tính ít khi được coi là vô tội; người ta dễ dàng tin rằng những người đồng tính đang chết vì lỗi số ng chung chạ bừa bãi và tội lỗi của họ, hơn là tin rằng họ đang bị giết bằng công nghệ sinh học gien mới.

Giống như những người Do Thái ở nước Đức phát xít, những người đồng tính ở Mỹ nhanh chóng trở thành nạn nhân của bộ máy truyền tuyền của chính phủ. Thật là đơn giản đổ lỗi cho việc lan truyền bệnh dịch mới là do quan hệ tình dục qua đường hậu môn và sử dụng các loại ma tyn nhân tảo. Mọi người chấp nhận ý tưởng là những người đồng tính đã hành động cuồn cuộn loạn tòng những năm 1970 và giờ đây họ đang phải trả giá cho sự trụy lạc của mình bằng cách bị nhiễm một loại vi rút đến từ châu Phi được đưa vào các khu dân đồng tính một cách bí ẩn.

Vào tháng 4 năm 1984, Tiến sĩ Robert Gallo chính thức công bố phát hiện của ông về vi rút AIDS cho giới khoa học biết. Nhà nghiên cứu AIDS hàng đầu nhanh nhẩu giải thích rằng lo ngại vì vi rút mới đã bắt nguồn từ châu Phi. Có lẽ loại vi rút lạ này đã ở đây nhiều thập kỷ, hay nhiều thế kỷ, thậm chí hàng nghìn năm. Không ai có thể biết chắc nó đã ẩn nấp ở châu Phi bao lâu. Gallo và các chuyên gia vi rút hàng đầu khác khẳng định rằng lo ngại vì vi rút bắt

nguồn từ loài khỉ xanh châu Phi. Tổng cộng tai biến bất thường của tự nhiên, loại virus bất nguồn từ loài khỉ xanh đã nhiễm sang hàng triệu người da đen châu Phi.

Thế thì AIDS đến châu Mỹ như thế nào? Các chuyện gia về AIDS đưa ra giả thuyết là những người Mỹ làm việc ở châu Phi đã mang virus về Mỹ. Những người đến ông đến tính ở Manhattan chung chạ bừa bãi trong khi đang nghỉ ở Cảng Hàng không có hành động tình dục qua đường hậu môn với những người đến ông Mỹ và mang lây nhiễm châu Phi đến ở về thành phố New York.

Các tiến sĩ khoa học sẵn sàng thừa nhận nguồn gốc châu Phi của AIDS, và các quan chức về AIDS của chính phủ thì đảm bảo rằng giới truyền thông sẽ nhắc đi nhắc lại câu chuyện để cho tới khi nó trở thành sự thực đáng tin. Không ai nghi vấn về câu chuyện chính thức của Tiến sĩ Gallo.

Kể nhìn lại những năm đầu của bệnh dịch này giờ đây tôi thấy thật dễ lừa bịp những người đến tính, các bác sĩ giới trí thức và giới truyền thông đại chúng. Các chuyện gia virus hàng đầu của chính phủ đều nhất trí với nhau về nguồn gốc châu Phi của AIDS và thuyết khỉ xanh. Người ta không để ý đến số hiếm hoi các nhà khoa học nghi ngờ câu chuyện đi.

Nhưng điều may mắn nhất là câu chuyện khỉ xanh từ hàng chục năm vẫn chỉ là lý thuyết chứ không trở thành sự thật. Tuy nhiên, càng kể lại câu chuyện về loài khỉ này là điều cực kỳ khó khăn. Các chuyện gia virus sử dụng biệt ngữ khoa học và ngôn ngữ kỹ thuật để biện minh cho những điều họ tin tưởng. Kết quả là ít người ngoài đạo khoa học virus có thể hiểu các lý lẽ khoa học làm cơ sở cho thuyết khỉ xanh về AIDS.

Đầu tiên, Tiến sĩ Gallo đặt tên cho virus AIDS của mình là "virus tế bào T bệnh bạch cầu u lymphô". Tuy nhiên, các chuyện gia virus muốn cam đoan chắc với công chúng rằng bệnh mới của người đến tính không có liên quan gì đến ung thư. Virus bệnh bạch cầu

cũng như u lymphô là những dạng ung thư. AIDS cũng là bệnh tuỷ não nhiễm và giới thẩm quyền về ung thư luôn luôn khẳng định rằng ung thư không lây. Nhưng lý do đó, người ta đã mau chóng đặt lại tên cho vi khuẩn AIDS là "vi khuẩn nuôi bằng bạch huyết tế bào T của người" (HTLV), như vậy che lấp nguồn gốc của nó từ một vi khuẩn ung thư. Sau vài năm được một ủy ban các nhà vi sinh vật học nghiên cứu, vi khuẩn đã được phân loại và đặt tên lại lần cuối cùng. Vì khi ban đầu được đưa ra khỏi họ động vật của các vi khuẩn AIDS được đặt tên lại là "vi khuẩn suy giảm miễn dịch người," hay viết tắt là HIV.

Các nhà dịch tễ học của chính phủ (các thầy thuốc và những nhà chuyên môn khác đã được đào tạo trong ngành bệnh dịch) đều tán thành với cách phân loại và gọi tên của các chuyên gia vi khuẩn. Các nhà dịch tễ học thoát tiên đã phát hiện những trường hợp bệnh dịch của người đồng tính trong khu vực dân đồng tính New York, Los Angeles và San Francisco. Một số người đồng tính mắc bệnh có những khối u, ung thư da màu tím như các u ác tính tên da thường thấy ở những người da đen ở Trung Phi. Mọi liên hệ như vậy giữa u ác tính tên da của người đồng tính và u ác tính tên da của người châu Phi đã được giải thích như là chứng cứ nữa cho rằng căn bệnh mới của người đồng tính đến từ châu Phi.

Nguồn gốc châu Phi của AIDS ở Mỹ được giới y học và quảng đại công chúng sẵn sàng chấp nhận. Ai có thể tranh cãi với các "sự thực" do các chuyên gia vi khuẩn và dịch tễ học hàng đầu về AIDS của chính phủ đưa ra? Như vậy các "sự thực" về thuyết khỉ xanh đã được công nhận.

Tôi không bao giờ tin vào quan niệm cho rằng thuyết khỉ xanh là mang tính kỳ thị và phân biệt chủng tộc.

Một số ít các bạn đồng tính của tôi cũng không bao giờ tin câu chuyện của Chính phủ Mỹ. Họ cương quyết cho rằng AIDS là một âm mưu của Chính phủ Mỹ nhằm loại trừ dân đồng tính. Tôi đã từng nghĩ quan niệm đó là chướng hoang tưởng.

Đầu những năm 1980, những đồng tính nam và đồng tính nữ đã trở thành một thiểu số chính trị ngày càng mạnh và có tính chiến đấu. Những người bạn hoang tưởng của tôi không tin rằng việC AIDS xuất hiện đầu tiên vào lúc những người đồng tính đi quệC công dân chỉ là một sự tềC hợp ngẫu nhiên. Các nhóm chính trị, đặc biệt là các nhóm Cơ đứC giáo chính thồC cánh hữu kiên quệC t d ập tấC cuộc nổi dậy của những người đồng tính. Nhiều người Mỹ mong ước những người đồng tính sẽ quatr ở về chỗ khuấC, một số người thậm chí muốC họ sẽ biếC n mấC vĩnh viễn. Các bạn tôi biện luận rằng AIDS là một phương cách hoàn hảo để chính phủ giếC t sạch bọC đứC ông đồng tính.”

Tôi không để giếC n những đứC u âC m ỹ về nạn diệt chủng bí mật giới đồng tính. Là một thầC ythuốC và một nhà nghiên cứu ung thư, tồC đứC tôi không hề có ý tưởng cho rằng AIDS là một âm mưu chồC lại những người đồng tính. Các th ực tiễn khoa học là tồC, hoặc là tôi đứC ghĩC ư vậy. AIDS đứC được phát hiện năm 1984; và các ca AIDS lầC n đứC u tiên xuất hi ện năm 1979. Là thềC nào mà những người đồng tính có th ể bị nhiễm một cách có dụng 10 ại vì tíC mà chưa được biếC t vào năm 1979? Ý tưởng đ ặt là ngu ngồC.

Mh ếC năm 1986, logic c ủa tôi bị thách thức khi tôi gặp TiếC n sĩ Robert Stecker. Ng ười ta đứC n rằng ông đứC báo cho mọi người biếC t rằng AIDS là một căn bệnh do con người tạo a bằC ng một vi tícông ngh ệ gien. Thật là không tin được một thầC ythuốC l ại tung a tin đứC d ại đứC. Tuy nhiên, ý tưởng đ ể cũng kích đ ộng tôi và tôi tò mò đứC n g ặp ông ta.

Stecker có những chứng chỉ không chề vào đứC đ ược. Ông đứC ờng là bác sĩC ội tấC th ực tập ở Los Angeles, có bằC ng tiếC n sĩ đứC học, và cũng đứC đ ược đ ạo t ạo về bệnh lý ọc. Tôi thầC y ờng là một người thông minh, hiểu biếC t, và hoàn toàn biếC t tấC sách báo y ọc và khoa học về AIDS. Với logic và chứng cứ hỗ trợ cho tư tưởng và lý thuyếC t của mình, các phân tích của Stecker ch ứC minh AIDS như một cuộc chiếC n tanh sinh h ọc khiếC n ta tềC mình. Ý lý ếC của ông về

nguồn gốc của AIDS dễ hiểu hơn là kịch bản khi xanh của Chính phủ Mỹ.

Đến gặp đầu tiên, tôi hỏi ông tại sao các bạn đồng tính của tôi đang chết nhiều như vậy? Tại sao vì AIDS lại xâm nhập vào giới đồng tính?

- Thật đơn giản, người ta đưa nó vào để Steckem nói.

- Ông định nói sao? Tại sao họ có thể làm như vậy? Tôi hỏi lại.

- Những người đồng tính bị nhiễm AIDS trong các cuộc thử nghiệm vắc xin viêm gan B từ cuối những năm 1970 và đầu những năm 1980. Anh hãy thử mà kiểm tra và anh sẽ thấy là thật!

- Thế còn AIDS ở châu Phi?

Stecker khẳng định rằng AIDS ở châu Phi là kết quả của chương trình vắc xin diệt bệnh đậu mùa do Tổ chức Y tế thế giới (WHO) tiến hành trong những năm 1970.

Những lời buộc tội của Stecker được đăng ủng hộ. Có phải AIDS đã được đưa vào dân đồng tính trong cuộc thử nghiệm viêm gan một cách có chủ đích? Có phải mối liên hệ giữa cuộc thử nghiệm ở dân đồng tính và bệnh dịch của người đồng tính đã bị che giấu? Có phải những người đồng tính là nạn nhân của một âm mưu ma quỷ của các nhà khoa học cấp nhà nước nhằm chống lại họ?

Đầu óc tôi quay cuồng. Tôi tức giận, tuyệt vọng và kinh hãi về những hàm ý trong các kiến nghị của Tiến sĩ Stecker.

Tôi lơ mơ nhớ lại cuộc thử nghiệm vắc xin viêm gan B mà người ta sử dụng những người đồng tính như những con chuột thí nghiệm ở thành phố New York, San Francisco và Los Angeles. Nhưng tôi hoàn toàn không biết gì về những chi tiết và kết quả của cuộc thử nghiệm đó.

Quan niệm AIDS là một hoạt động diệt chủng là lúc họ nghĩ là những người đồng tính là không chấp nhận được, quá đỗi đố kỵ đến mức không thể nào hiểu ta, quá ghê tởm đến mức không thể tin là thật. Nhưng tôi không thể bỏ qua những lời tô cáo của Tiến sĩ Stecker. Là một nhà khoa học, là một người đồng tính tôi phải bóc trần sự thật. Không biết thì không thể thừa thứ được.

Tôi quyết tâm chứng minh rằng Tiến sĩ Stecker sai, nhưng không thể làm được. Sau nhiều tuần lễ đọc, nghiên cứu và kết nối các báo cáo đồng bộ có trong thư viện y học, tôi đã quyết phục hồi ông ta đúng. Niềm tin của Tiến sĩ Stecker cho rằng AIDS do con người tạo ra là lời giải thích khả dĩ nhất về nguồn gốc của AIDS. Nghiên cứu của tôi chỉ rằng AIDS ở Mỹ có gốc rễ của nó, không phải ở châu Phi, mà ở những thành phố mà dân đồng tính đã bị tiêm trong một cuộc thử nghiệm chết người.

Những người đồng tính không bao giờ nhận ra rằng họ là nạn nhân của một âm mưu sinh học bí mật nhằm chống lại họ. Họ dễ dàng chấp nhận quan điểm của những người có thẩm quyền y học nói rằng người đồng tính đã bị AIDS vì lối sống chung chạ bừa bãi và trụy lạc của họ.

Khi nghiên cứu ở thư viện, tôi đã gặp vài báo cáo gọi ra mối liên hệ giữa cuộc thử nghiệm vắc xin viêm gan và sự bùng phát của các ca AIDS ở New York, San Francisco và Los Angeles. Tuy nhiên, các chuyên gia về AIDS đã mau chóng dập tắt tất cả mối liên hệ đó, coi như là không thật và gượng gạo. Từ đó về sau, các báo cáo về sự liên kết giữa cuộc thử nghiệm người đồng tính và AIDS không còn xuất hiện trong sách báo y học nữa.

Năm 1988, cuốn sách của tôi AIDS và các bác sĩ đã chết: Cuộc điều tra về nguồn gốc của bệnh dịch AIDS được xuất bản. Cuốn sách là các kết quả của hai năm nghiên cứu về thuyết con người tạo ra AIDS.

Đản ứng lại ấn phẩm đ th ật kỳ ả. Tôi cho ấ`ng cuố`n sách s ẽ gây
a m ột cuộc tanh cấsôi n ổi, nhưng có ấ`t ít gì ới tuế`n thông
quan tâm đ ến ykiế`n cho ấ`ng AIDS là m ột cuộc thử nghiệm sinh
học lá lửv ới loại vi tũ đ ược tạo a tòng phòng thí nghi ệm. Cả giới y
học và khoa học hoàn toàn quên đ cuố`n sách đ.

Mặc dầ`u vậytôi tin ấ`ng nh ững cái chế`t hàng loạt của những
người đ ề ng tính M ỹ không phải là tai biế`n của tự nhiên. Tòng thê`
kỷ 20, nhiề`u chính phủ tên thê` gì ới đ hành công tòng vi ệc hoàn
chỉnh các chương tìn di ệt chủng có hiệu quả phi thường hủ di ệt
hàng tr ệu người không đ ược mong muố`n."Ch ương tìn đ m ột
lầ`n nữa lại xảy a. Tôi tin chắ`c iế`u này

2. CUỘC THỬ NGHỆM ỚI NGỜ I ĐỀNG TÍNH

AIDS có phải là một chương tình diệt chủng lá lú không?
Những người đềng tính Mỹ có phải là các nạn nhân của một chương tình tiêu diệt do chính phủ bảo trợ, giớng như chương tình của bọn phát xít hay không?

Bằng cách nào mà người ta đã thành công trong việc tàn sát phân lớn dân Do Thái ở châu Âu? Để đạt được mục tiêu diệt dân Do Thái ở châu Âu đã được bí mật ra lệnh ở cấp cao nhất của Chính phủ Đức. Thông qua phương tiện tuyên truyền tinh vi, sự kháng cự tự nhiên của công chúng đối với nạn diệt chủng đã bị vô hiệu hóa, cho nên các cuộc giết người hàng loạt đã được tiến hành mà không bị cản trở.

Trong cuốn Tâm lý diệt chủng, Robert Lytton và E. E. Schattschneider đã nghiên cứu các cơ chế tâm lý trong sự tàn bạo của bọn phát xít. Cuộc diệt chủng cần có những kẻ chuyên nghiệp được đào tạo kỹ càng. Chúng cần thiết cho công nghệ để tổ chức và cơ sở hợp lệ của nó. Trong trường hợp bọn phát xít, tất cả các tầng lớp - các nhà khoa học, nhà khoa học, kỹ sư, lãnh đạo quân sự, luật sư, giáo sĩ, giáo sư đại học và giáo viên phổ thông - đều được động viên một cách có hiệu quả vào để án theo hệ tư tưởng. Các tác giả nói thêm: Một quốc gia muốn tiến hành cuộc diệt chủng phải tạo ra những tổ chức mới và thay đổi các tổ chức hiện có.

Bọn thủ phạm phát xít là những tên đã được chọn lựa cẩn thận từ những kẻ chỉ biết vâng lời và tung thành. Những người Do Thái sẽ không bao giờ nhận ra rằng bọn phát xít Đức nghiêm túc thừa nhận điều diệt tất cả dân Do Thái như những kẻ thù của chế độ Quốc xã. Người Do Thái có tâm lý muốn cho biết ý nghĩ không thể hiểu được là mỗi người trong bọn họ đã bị buộc phải chế t.

Đối với những người đủ mẫn cảm để nhận ra được điều này thì

những cái chết hàng loạt vì AIDS của những người đồng tính tưng tưng như những cái chết hàng loạt của người Do Thái trong cuộc tàn sát của bọn Quốc xã. Các nhà khoa học đổ lỗi cho các cơn khỉ xanh và dân da đen châu Phi, công chúng thì đổ lỗi cho lối sống của người đồng tính, còn dân đồng tính thì đổ lỗi cho nhau và Chính phủ Mỹ thì có hành động nào để ngăn số người đồng tính chết vì AIDS đang mỗi ngày một tăng. Trong nhiệm kỳ đầu làm Tổng thống, Ronald Reagan chưa từng một lần nhắc đến AIDS gì cả công chúng.

Dưới sự lãnh đạo của Adolf Hitler, bọn Quốc xã trong chiến tranh tàn diệt chủng của chúng, đầu tiên nhắm sự hợp tác của các thầy thuốc Đức. Khoảng một nửa số họ là thành viên của Đảng Quốc xã. Các bác sĩ là các nhà kiến tạo và thủ phạm tạo ra Chiến tranh "T-4" cái chết cưỡng bức êm ái - trước chiến tranh của Hitler dẫn tới cái chết của một trăm ngàn người Đức tàn tật về thể chất và tâm thần, nhằm thanh lọc "dân Đức".

Sau đó, Hitler tìm kiếm sự ủng hộ của quân chúng đi với sự mệnh của họ. Các cuộc tập hợp chính trị đã được biến thành những cảnh tượng tập hợp công chúng đang diễn ra chưa từng thấy từ thời LM cổ đại. Những người Đức đã bị thôi miên để tin rằng họ là một dân tộc nửa thần thánh. Những người không dễ bị ảnh hưởng của chiến dịch tuyên truyền về chủng tộc siêu việt thì bị nói cạnh khỏe, gây chuyện, đả đọa, bóc lột, tống giam và cuối cùng bị thủ tiêu. Như vậy Hitler lôi kéo nhân dân vào một cơn cuồng loạn giết người hàng loạt chống lại các kẻ thù của họ - những kẻ thù thực và tưởng tượng.

Như họ đã từng bị gán tội trong hai nghìn năm, những người Do Thái lại bị gọi là những kẻ giết Chúa Giêsu. Họ là những người cộng sản quyết tâm phá hoại dân tộc Đức, bỏ tiền cho bọn ăn bám hút máu nhân dân Đức. Dân Do Thái là khối u ung thư cần phải cắt bỏ khỏi nước Đức bệnh tật. Dân Do Thái là vì thế phải thanh lọc khỏi cơ thể nước Đức.

Sứ mệnh của Hitler là loại bỏ dân Do Thái khỏi nước Đức, là trở thành vị cứu tinh. Trong cuốn sách Cuộc chiến đấu của tôi, hắn viết: "Dân Do Thái ngày nay là kẻ kích động lớn nhất cho sự phá hoại hoàn toàn nước Đức." Hắn không muốn thấy nước Đức trở thành nạn nhân của học thuyết mác xít kiểu Do Thái." Theo quan điểm của hắn, nước Đức chỉ có thể thoát khỏi sự đe dọa của Cộng sản - Do Thái - Nga bằng cách trở thành một cộng đồng những người đồng nhất về thể chất và tinh thần. Trong cộng đồng đó, người Do Thái, với cung cách ngoại lai, với tôn giáo và chủng tộc riêng, sẽ không có chỗ đứng. Hắn kết luận "Tôi tin rằng tôi đang hành động phù hợp với ý chí của Đức tạo hóa vạn năng, bằng cách bảo vệ mình chống lại bọn Do Thái, tôi đang chiến đấu cho công việc của Chúa."

Cùng với những người Do Thái, các kẻ thù khác cũng phải bị tiêu diệt: dân Gypsy, những người đồng tính, ma túy, nghiện rượu, bọn ăn maybọn lêu lổng, nhân chứng Giêhova¹, hội viên hội Tam Đệ, các phần tử tội phạm và các cá nhân lệch lạc về mặt di truyền và chính trị làm vẩn đục sự thuần khiết của chế độ Quốc xã

Trong những năm 1930, rất nhiều những người đồng tính da trắng bị bóc lột khinh rẻ hướng tình dục một cách công khai. Bọn cuồng tín, phân biệt chủng tộc và bọn cực đoan da trắng phản ứng lại bằng cách liệt thêm bọn đồng tính vào hàng đầu danh sách những người mà chúng căm thù. Khi cuộc thử nghiệm viêm gan B bắt đầu năm 1958, những người đồng tính có lẽ là thiểu số bị căm thù nhất ở Mỹ, bị khinh miệt hơn dân da đen và Do Thái.

Một nhà thực nghiệm đồng tính da đen một lần bảo tôi rằng những người đồng tính da trắng không hiểu hết những hậu quả chính trị và xã hội của việc công khai mình là người đồng tính. Khi những người da trắng tự nhận họ là đồng tính, họ đã mất mọi quyền lợi và sự bảo vệ đối với những người đồng tính da trắng có tính dục khác giới trong xã hội Mỹ. Người bác sĩ tin rằng bằng

cách công khai từ bỏ tính dục khác giới, những đồng tính nam đã đặt họ vào một tình huống nguy hiểm. Ông dự đoán chính phủ sẽ đối xử tồi tệ với những người đồng tính. Chẳng mấy chốc, những người đồng tính sẽ biết thế nào là một người da đen ở Mỹ. Ông nghĩ thậm chí còn tồi tệ hơn đối với các đồng tính nam vì người trong xã hội, kể cả những người da đen và Do Thái đều cảm ghét đối với đồng tính nam.

Khi các cánh cửa bí mật được mở, Chính phủ Mỹ giật mình vì sức mạnh chính trị và những di hời xã hội của phong trào nhân quyền mới của các đồng tính nam và đồng tính nữ. Sau nhiều thế kỷ bị áp bức, hàng nghìn người đồng tính đứng trên nên yên tâm hơn về bản năng giới tính của họ. Họ cảm thấy họ là những con người cũng tốt như ai, họ muốn bình đẳng với những người có tính dục khác giới. Nhiều người Mỹ tính dục bình thường không thích bản năng giới tính trơ trẽn của cái giới đồng tính mới yêu cầu cải cách xã hội của những người đồng tính nam và đồng tính nữ đặc biệt gây ức giận giới tôn giáo cánh hữu.

Tong một thế kỷ, những người đồng tính đã bị phân loại sai lầm như những kẻ ô nhiễm tâm lý. Dưới áp lực của những nhà hoạt động của giới đồng tính, Hội tâm thần học Mỹ cuối cùng đo lường những người đồng tính không chỉ danh sách những người bị bệnh tâm thần vào đầu những năm 1970.

Tuy nhiên, Tổ chức Y tế thế giới vẫn phân loại đồng tính lệch ái như một bệnh tâm thần.

Chẳng bao lâu sau khi tình trạng tâm thần của họ được phân loại, các người đồng tính Mỹ phải đối đầu với vấn đề sức khỏe nghiêm trọng khác. Giờ đây sức khỏe thể chất của những người đồng tính được giới thẩm quyền y học lưu ý. Theo thống kê của các nhà dịch tễ học cấp nhà nước, cộng đồng đồng tính bị nhiễm bệnh hoa liễu. Mức nhiễm trùng sốt nhất là viêm gan B

Chính các bác sĩ Quốc gia nhận những người đầu tiên chứng tỏ rằng

viêm gan là bệnh truyền nhiễm. Trong các thử nghiệm của họ, các nhà nghiên cứu bắt gặp các tù nhân trong trại tập trung ăn chất tạo ra từ dạ dày của những người bị vàng da vì bệnh gan. Khi các tù nhân sau đó bị ốm với chứng vàng da, các bác sĩ Quốc gia xác định rằng viêm gan có nhiều khả năng nhất gây ra bởi một nhân tố lây nhiễm, có lẽ là một loại vi khuẩn.

Trong Chiến tranh thế giới thứ hai, hàng nghìn lính Mỹ tình cờ bị nhiễm viêm gan sau khi bị buộc tiêm chủng vắc xin. Do cơ chế của dịch viêm gan được tin là từ các lô vắc xin sốt vàng da bị ô nhiễm, vắc xin đã một phần được chế tạo từ huyết thanh người bị nhiễm tác nhân truyền viêm gan. Sau khi tiêm vắc xin sốt vàng da, những người lính bị nhiễm viêm gan trong huyết thanh.

Khi chứng minh rằng viêm gan cũng là một bệnh lây truyền qua đường tình dục, người ta phát hiện ra rằng một nửa số người đồng tính nam bị nhiễm vi khuẩn viêm gan B. Các nhà dịch tễ học xác định rằng những người đồng tính nam là một mô hình dễ dãi tiêu tốn tài nguyên sức khỏe công chúng, không chỉ đối với họ mà cho cả cộng đồng.

Trong những năm 1970, cách sống chung chạ bừa bãi lan tràn không chỉ trong giới đồng tính, mà cả trong những người có tính dục khác giới. Mặc dù các nhà nghiên cứu nói về các bệnh "đặc biệt" có thể lây nhiễm cho giới khách hàng đồng tính của họ, nhưng ở thành phố New York.

Từ chuyên môn thời thượng là "tính dục đường hậu môn." Nó dường như liên quan đến nhiễm bệnh hoa liễu thường thấy ở dân đồng tính nam: lậu, giang mai, herpes, mụn cóc, ký sinh đường ruột và đặc biệt là viêm gan. Các bệnh mới như hội chứng ruột của đồng tính nam bắt đầu xuất hiện trong sách báo y học. Một tiết lộ nổi bật được phổ biến nhất là rằng các nhu cầu về y tế của người đồng tính nam khác với những người tính dục khác giới. Kết quả là các thủ lĩnh cộng đồng đồng tính gặp gỡ với Chính phủ Mỹ để chăm sóc y tế tốt hơn cho những người đồng tính.

Nhái đ ộ mới về yê´nh ư thê´, đng đ ảo những người đ ́ng tính hoạt động tình nguyện có tinh thầ`n công dân và lo lắ`ng về sức khỏe đ ́th ử loại vă´c xin mới, với hy ọng tiêu diệt bệnh viêm gan Bong gi ới đ ́ng tính.

Công việc chuẩn bị cơ bản cho cuộc thử nghiệm bắt đ ầ u t ừ năm 1973 khi D ự án yê´ cho nh ững người đ ́ng tính ở Manhattan cung câ´p các m ẫu máu để thử nghiệm viêm gan B ở Trung tâm M ́ thành phố New Yk. Các kê´t qu ả thật đ ́ng kinh ngạc!C ứ một trong hai m ẫu máu của đ ́ng tính nam là d ương tính. Ngược lại chỉ 3m ẫu máu của những người tính dục khác giới là dương tính.

Được phát tr ền tại V ện M ́k Nghiên c ứu trị liệu ở W ́t Đint, P ́nsylvania, vă´c xin th ử nghiệm thô được thử tên các con tinh tinh, loài động vật duy nhấ`t bị nhiễm vi ́ viêm gan B ủa người, sau này vă´c xin đ ược thử tên m ột nhóm nhỏ các trẻ em thiếu năng.

K ́i vă´c xin th ử nghiệm đ ể ắ`n sàng để thử rộng ắ`h ơn đ ́ i v ới con người, vài nhóm ́nguy ơ cao đ ể ược xem xê. Đ ́ là nh ững người đ ́ng tính nam, nh ững người nghiện ma t ́nh ững người trưởng thành bị thiếu năng trí tuệ, những người Mỹ gốc Đ ́, các th ỏ dân vùng Alaska, cùng các b ệnh nhân và cán bộ yê´c ủa các trung tâm thẩm tách thận. Sau nhiê`u tanh cũ các nhà d ịch tế học qu ́t đ ́nh ắ`ng nh ững người đ ́ng tính tr ẻ chung chạ bữa bắ`n là nhóm t ́t nhấ`t để thử hiệu quả của vă´c xin.

W ́ Smuness, m ột thầ`thuô´c B ́n đ ược đ ạo t ạo ở I ́n đ ược giao đ ể`u hành cu ộc thử vă´c xin viêm gan B ại Trung tâm M ́ thành phố New Yk. Các chi tiế`t s ơ lược về cuộc đời ông xuấ`t hiện trong m ột bài báo do Aaron K ́lner, m ột đ ́ng nghi ệp ở Trung tâm đ ể viế`t sau khi ông ché`t.

Smuness là m ột người Do Thái sinh a ở B ́n năm 1919. K ́i b ́on Q ́c xã xâm l ược B ́n vào m ́ h ́a 1939, thông đ ́ng là m ột sinh

viên khoa trẻ. Thời gian Berlin bị Đức và Nga chia cắt, Smuness bị đưa đến Berlin như một phạm nhân. Toàn bộ gia đình ông ở miền Tây Berlin bị bọn Quốc xã giết trong cuộc tàn sát người Do Thái. Những năm tháng đầu ở Berlin là một thời kỳ dài đến nỗi mà ông không muốn nhắc đến.

Sau khi được trả tự do vào năm 1946, ông được phép tiếp tục chương trình mà ông học trước ở Tomsk, miền Tung nước Nga. Khi còn là một sinh viên, ông đã cưới một phụ nữ Nga. Ông học chuyên về ngành dịch tế học, và khi vợ ông mắc phải căn bệnh viêm gan nặng, Smuness quyết định dành cuộc đời mình cho việc nghiên cứu bệnh gan.

Smuness đến Manhattan với 151 đô la trong túi. Nhờ sự can thiệp của Walsh McDermott, Giáo sư y tế công cộng tại Bệnh viện New York, Smuness may mắn được làm kỹ thuật viên phòng thí nghiệm tại Trung tâm Manhattan thành phố New York. Sau vài năm, ông được giao phụ trách một phòng thí nghiệm, và một khoa dịch tế học tại Trung tâm đã được thành lập cho riêng ông. Một thời gian ngắn sau đó, ông được chỉ định làm Giáo sư Trường Y tế công cộng Columbia.

Vào cuối những năm 1950, ông được tài trợ hàng triệu đô la cho công trình nghiên cứu và ông đã nghiên cứu thành công một cách ấn tượng với công trình nghiên cứu về viêm gan. Giờ đây ông đã sẵn sàng đảm nhiệm sứ mệnh quan trọng nhất trong đời mình: để thực hiện cuộc thử nghiệm vắc xin viêm gan B.

Thoạt tiên, Smuness làm quen với cộng đồng đồng tính nam, và đưa thêm những thầy thuốc và các nhà hoạt động đồng tính vào làm nhân viên của ông. Ông đến khu ổ chuột của dân đồng tính, ở đó ông xem xét các bệnh tật, quây quần và săn nhai. Những kẻ đồng tính chung chạ bừa bãi là những con chuột thí nghiệm hoàn hảo. Không nghi ngờ gì nữa, họ sẽ chứng tỏ rằng Smuness có thể quyết định viêm gan B khi nó bùng phát tái phát.

Vào cuối những năm 1960, một đội cơ động bắt đầu vận động

dân đen tính ở khu làng Greenwich của Manhattan, tìm kiếm những người đen tính hoạt động. Hơn mười nghìn người đến ông để ký kết và hiến máu cho cuộc thử nghiệm sắp tới của S. S. Muness.

S. S. Muness rất cẩn thận lựa chọn những người cuối cùng để thí nghiệm. Ông đi hỏi những người đến ông này phải là những người sống chung chạ bừa bãi, càng bừa bãi càng tốt. Ông đang tìm một loại vắc xin chống vi rút lây truyền bằng đường tình dục. Do đó, ông không muốn thử nghiệm với những người đến ông sống một vợ một chồng hay những người đến ông chỉ sống với một người tình. Ông cũng muốn thử nghiệm với cả những người đến ông khỏe mạnh, trẻ trung, có trách nhiệm, thông minh, và nếu là người da trắng thì càng tốt. Những người lưỡng tính sống chung chạ bừa bãi cũng được chấp nhận, nhưng những người đến ông có tính dục khác giới thì bị loại. Những người được chấp nhận phải có địa chỉ, số điện thoại, và phải sẵn sàng hiến máu trong một thời gian dài.

Thử nghiệm vắc xin viêm gan A rất tốn kém và S. S. Muness không muốn thử nghiệm với những người không muốn hợp tác, hoặc không có địa chỉ, gây khó khăn cho cuộc thử nghiệm. Có quá nhiều tiền đặt cược vào cuộc thử nghiệm này. Trung tâm kiểm soát bệnh tật (CDC), Viện Y tế quốc gia (NIH) và Viện quốc gia về dị ứng và các bệnh truyền nhiễm đều tham gia vào cuộc nghiên cứu, ngoài ra còn có cả các công ty dược phẩm lớn như Công ty Merck, Shap Dohme Inc., và Abbott Laboratories.

Trong các cuộc thử nghiệm sơ bộ, thoát tiên S. S. Muness thử vắc xin vào các con tinh tinh. Rồi ông tiến hành thử với hai trăm người đến ông đen tính tình nguyện, bằng cách tiêm chủng vắc xin cho họ. Trong những tháng trước khi bắt đầu cuộc thử nghiệm chính thức không có vấn đề gì xảy ra với các con tinh tinh hay những người tình nguyện khi đi. S. S. Muness sẵn sàng ấn định thời gian cho cuộc thử nghiệm cuối cùng - một cuộc thử nghiệm sẽ hủy diệt gần hết cộng đồng đen tính - ở thành phố New York.

Nhóm những người đàn ông đồng tính đầu tiên được tiêm chủng vào tháng 11 năm 1978 ở Trung tâm Manhattan thành phố New York. Cuộc thử nghiệm được tiếp tục cho đến tháng 10 năm 1979. Hơn một nghìn người đàn ông từ Manhattan được S. M. Munness tiêm vắc xin.

Tháng 1 năm 1980, vài tháng sau khi S. M. Munness bắt đầu cuộc thử nghiệm, những tổn thương da màu tím bắt đầu xuất hiện trên cơ thể những người đàn ông đồng tính da trắng trẻ tuổi ở làng Greenwich. Các bác sĩ không biết chính xác có gì khác biệt giữa những người đàn ông đồng tính. Sau ba mươi tháng, các thầy thuốc ở Manhattan đã tiếp nhận hàng chục ca bệnh mới với những đặc điểm chung là tất cả họ đều bị suy giảm miễn dịch, loét trên da, và mắc một loại bệnh về phổi gây chết người nhanh chóng, được gọi là viêm phổi ở pneumocystis carinii². Tất cả họ đều còn trẻ, đồng tính và có lối sống chung chạ bừa bãi. Phần lớn họ là người da trắng. Tất cả đều chết một cách khủng khiếp.

Tong vòng vài năm, AIDS trở thành nguyên nhân hàng đầu gây nên những cái chết của các nam nữ thanh niên ở thành phố New York. Khu vực B. Apple được xem là trung tâm của bệnh dịch với số người mắc AIDS cao nhất nước Mỹ.

S. M. Munness vô cùng sung sướng trước thành công to lớn của cuộc thử nghiệm vắc xin viêm gan. Tháng 3 năm 1980, Trung tâm kiểm soát bệnh tật giám sát các cuộc thử nghiệm người đồng tính ở San Francisco, Los Angeles, Denver, St. Louis và Chicago. Vào mùa thu 1980, ca AIDS đầu tiên ở West Coast, San Francisco, xuất hiện ở một nam thanh niên.

Sáu tháng sau, tháng 6 năm 1981, AIDS chính thức trở thành dịch. Các nhà dịch tễ học và chuyên gia y tế không thể hiểu được tại sao một số lớn nam thanh niên da trắng đồng tính trước đây khỏe mạnh lại liên tục chết một cách bí ẩn ở Manhattan, San Francisco và Los Angeles.

Nếu đến những năm 1980, Szmunness đã được thưởng nhiều từ hiệu để là về công trình nghiên cứu của mình, và lo ngại về việc xin viêm gan do ông chế tạo thành công được hoan nghênh như là loại thuốc có ý nghĩa to lớn đối với nhân loại. Ông hợp tác với các cơ quan y tế nổi tiếng của Mỹ: Viện Y tế quốc gia, Viện Ung thư quốc gia (NIC), Cơ quan quản lý dược - thực phẩm (FDA), Viện Khoa Y tế công cộng của các trường đại học Cornell, Yale và Harvard, và Viện Y học lâm sàng Nga. Ông cũng có các quan hệ với Cơ quan quốc tế Nghiên cứu Ung thư ở Paris, Pháp, và kết hợp chặt chẽ với các nước châu Phi. Các quân nhân của quân đội Senegal cũng đã được Szmunness thuê để lấy các tiêu bản máu cho một tổng nhiều cuộc thử nghiệm ở châu Phi.

Tháng 6 năm 1982 Szmunness chết đột ngột vùng thùy phổi. Tôi không thể tìm được các cáo phó về cái chết của ông trong bất kỳ tập san y học nào, trừ báo cáo của Aaron Klerner

Kết thúc bản báo cáo về Szmunness và những thành tựu khoa học của ông sau khi ông chết, Aaron Klerner viết: Ông là người thầy thuốc tiêu biểu nhất của nghệ thuật. Phần lớn các thầy thuốc trong cuộc đời sự nghiệp của mình có ảnh hưởng đến sinh mạng của vài trăm hay vài ngàn người. Một số thầy thuốc may mắn có thể có ảnh hưởng đến sinh mạng của vài triệu người. Nhưng có một người thầy thuốc như Szmunness đã được Chúa ban ân huệ có thể tác động đến sinh mạng của nhiều triệu người - những con người đang sống trên hành tinh này và các thế hệ chưa sinh ra.

Công trình nghiên cứu có ảnh hưởng sâu rộng của Szmunness tại Trung tâm Miễn dịch tiếp tục tác động tới các lục địa. Hiện nay thái tử Alfred là người tiếp nối các chương trình của trung tâm này với Viện IARC ở Pháp và với Tổ chức Thống nhất châu Phi. Trung tâm này đã định hướng tất cả các hài nhi châu Phi da đen để có nguy cơ cao về viêm gan, và cần được tiêm chủng. Một báo cáo năm 1983, công bố sau cái chết của Szmunness, đưa ra chỉ tiêu của một chương trình thử nghiệm vắc xin viêm gan B ở Kinshasa, mà đối tượng là các hài nhi da đen Nam Phi.

Đsố m ọi người không biế t đ ến các cu ộc thử nghiệm với người đ ể ng tính di ễn a tr ước khi xảy a nh ững cái ch ết hàng loạt t ong các khu ở của dân đ ể ng tính. Nh ưng các chi ti ết v ề nh ững cuộc thử vắ c xin và hiệu quả của chúng đ ể i v ới sức khỏe của nh ững đ ể ông đ ể ng tính đ ược ghi lại t ong các niên giám y h ọc.

Tuy cái ch ết c ủa S munes không k à không tồ ng, nh ưng ông vẫn đ ược tưởng nhớ và tôn vinh bởi một nhóm nh ỏ các nhà khoa học xuấ t sắ c - nh ững người có thắ m qu ệ n y h ọc quố c gia và quố c t ế đ ể u hành ngành y và nh ững người tiêu bi ểu t ong số nh ững người đ ược giới t ể n thông ư a chuộ ng. Nh ững người tỏ lòng tôn kính đ ể i v ới S munes bao gồ m các nhà khoa h ọc hàng đ ể u v ề AIDS và ung thư, hai người đ ể h ậ t hi ện a vi ứ AIDS, các nhà nghiên cứu nổi ti ể ng nhấ t v ề thử nghiệm t ể đ ộng vật, nh ững người đ ể u các c ơ sở y sinh có uy tín nhấ t ở Mỹ, các giám đ ể c đ ể u hành các công ty thuồ c liên quan đ ến công ngh ệ gien, sản xuấ t vắ c xin và nghiên cứu chiế n t ạnh vi t ề ng.

Ngày 1 tháng 5 năm 1984, m ột cuộc mít tinh trọng th ể đ ể li ễn a ở đ ể n Capitol (tòa nhà Quố c h ội Mỹ) đ ể tôn vinh W S munes. T ong số nh ững người tham dự có một nhân vật, đ ể là Ti ể n sĩ Rbet Gallo, ng ười đ ể ông bắ vi ệ c phát hi ện a vi ứ AIDS ba tuầ n l ể trước đ ể.

Đ ể m danh sách nh ững người đ ể ng gó p và tham gia cu ộc h ội nghị khác thường đ ược H ội ch ữ thập đ ỏ Mỹ bảo trợ, tôi tự hỏi không biế t đ ể u gì đ ể h ực sự đ ể hi ể n nh ững nhân vật tai to mặt lớn này t ập h ợp lại đ ể tỏ lòng tôn kính W S munes? Tôi đ ể ó ng đ ể u đ ể nhận a s ự thắ t chứa đ ể ng t ong câu t ục ngữ h ể ng ưu t ể m ngư, mắ m mắ

Có một m ối li ền h ệ lạ lùng và g ờ gi ữa ung thư và AIDS, gi ữa vi ệ c thử nghiệm t ể đ ộng vật và ch ể tạo vi ứ bắ ng công ngh ệ gien, gi ữa công ngh ệ chiế n t ạnh vi t ề ng và các công ty thuồ c, gi ữa các cuộc thử nghiệm với người đ ể ng tính và AIDS, gi ữa các chương t ình vắ c

xin và sự nhiễm trùng nguồn cung cấp máu của quốc gia. Tại sao tất cả những con người này từ các lĩnh vực khoa học khác nhau lại cùng tham dự các hội nghị cấp cao ở Washington?

Mặc dù những người có thẩm quyền về y tế bác bỏ, tên thực tế đó mô tả mối liên hệ giữa cuộc thử nghiệm với những người đồng tính nam của S. Muness và sự bùng phát của dịch AIDS ở các thành phố nước Mỹ. Đó không phải là sự tương tượng của tôi. Và đó không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Càng nghiên cứu kỹ cuộc thử nghiệm viêm gan B thì tôi thấy càng rõ mối liên hệ với chiến tranh vi trùng và sự diệt chủng càng trở nên rõ ràng.

3. NGƯỜI ĐIỀU TÍNH

Năm 1991, chủ nhiệm một kênh truyền hình nổi tiếng ở New York hẹn gặp tôi để tìm hiểu về việc tôi xuất bản một cuốn sách cho rằng AIDS là do con người tạo ra. Ông ta xin các bản thảo cuốn sách của tôi và hứa sẽ trả lại. Tôi cho ông ta mượn, nhưng ông không nhận được tin tức gì từ ông ấy nữa.

Khi nghĩ về trước đây của tôi với dân truyền thông mánh bảnh rằng câu chuyện con người tạo ra AIDS là một đề tài cá nhân. Các mạng truyền hình chính do các tập đoàn kinh doanh hùng mạnh làm chủ và kiểm soát, và tôi cảm thấy rằng đó áp lực lên các nhà đề xuất hành để không phát sóng câu chuyện rằng AIDS do con người tạo ra. Công chúng Mỹ hoàn toàn chấp nhận câu chuyện về khi. Thật là liều lĩnh và dạn dặt khi hiểu rằng những người xem truyền hình để họ nghĩ AIDS là một trò vụng về nào khác của chính phủ.

Tôi ngạc nhiên khi ông chủ nhiệm kênh truyền hình gọi điện cho tôi vài tuần sau, giải thích rằng các phóng viên của ông đã đem lại câu chuyện của tôi với các viên chức chính phủ. Có thể đoán trước các viên chức sẽ nói rằng câu chuyện con người tạo ra AIDS là vô lý và không hay ho gì. Ông chủ nhiệm thú vị họ tìm những thông tin cụ thể về cuộc thử nghiệm viêm gan. Đầu tiên là với những người đến ông tình nguyện. Bao nhiêu người vẫn còn sống? Bao nhiêu người chết vì AIDS? Chắc chắn là có các thông tin đó. Các viên chức chính phủ lạnh lùng. Các báo cáo về những đến ông để tính tổng cuộc thử nghiệm là mật; không thể tiết lộ bất cứ thông tin nào và chắc chắn là không thể cho các phóng viên truyền thông biết.

Không có sự hợp tác của chính phủ, ông chủ nhiệm kênh truyền hình phàn nàn ông không có một câu chuyện cân bằng từ hai phía. Khi được hỏi, tôi gợi ý rằng câu chuyện chiến tranh sinh học AIDS là chương trình diệt chủng bí mật nhất của thế kỷ. Liệu ông có thực mong đợi có được sự hợp tác của các viên chức sẽ để bóc trần sự

thật? Các cán bộ của ông đọc tâm nh ững đề u bí mật khác của chính phủ a sao? Ông ch ỉ nhiệm thông cảm, nhưng cuối cùng th ừa nhận câu chuyện quá nhạy cảm, dễ gây bùng nổ nên không thể đưa a mà không có thêm chứng cứ. Tôi ph ản ả i. Thế còn con số có thực những người ẫn ông ể ng tính ấ hế t thì sao? Ông nói: xin lỗi, đề u ấ không th ể dùng làm ch ứng có được.

Thế chứng có sáu tr ệu người Do Thái bị Q ố c x ả n sát ở ấ u? Tất cả các thi thể ấ ở ấ u? Tài li ệu ghi chép ấ u? Chứng có là ở sự thật ấ ng tr ước chiến tanh có nh ững thành phố và thị tâ n ấ y người Do Thái. Sau chiến tanh h ọ biế n ị và nh ững người Do Thái ấ iế n mấ t không bao gi ờ được thấ y số ng l ại.

Những người bạn trẻ của tôi mười năm trước ấ u ô i? Một nửa số họ ấ hế t vì AIDS. Nh ững người có tính dục khác giới không mấ t tới một nửa bạn bè và ng ười ậ u vì AIDS. Ch ỉ những người ể ng tính ph ải chịu đựng mấ t mát ấ mà thôi. Nh ưng thực tế ấ không thích hợp ấ i v ới ông chủ nhiệm t ơ ng khi ông luôn mi ệ ng đi “ch ứng có” và “tài li ệu” ể chứng tỏ thuyế t c ủa tôi. Bảng liệt kê các tử thi ấ y nh ững ẫn ông ể ng tính, ấ i v ới ông ta, không chứng tỏ đề u gihế t.

Thực vậy không có ch ứng có ấ ệt t ơ ng các báo cáo đ ược công bố về cuộc thử nghiệm viêm gan B ấ ững tỏ ấ ng các cu ộc thử được thiế t kế ể giế t những người ẫn ông ể ng tính. Nh ưng nếu người ta tìm kiế m t ơ ng các sách báo y ọc cẩn thận, có những manh m ớ i cho thấ y nh ững người ể ng tính nam t ơ ng cu ộc thử nghiệm bị tổn thương nghiêm trọng vì ấ AIDS. Th ực a, nhóm viêm gan bị tổn hại hơn bất kỳ nhóm AIDS nào ở châu B i, n ơi mà các chuyệ n gia cho là căn bệnh có lẽ ấ ấ t ấ u t ừ nhiề u thế kỷ trước. V ậ n nếu người ta cẩn thận nghiên cứu các đ ề th ị t ơ ng báo cáo về viêm gan năm 1986 của Cladd Stevens cho thấ y m ức nhiễm H V ở những người ẫn ông t ơ ng cu ộc thử nghiệm, thì m ột đề u ầ ng là - tất cả những người ẫn ông ể ng tính t ơ ng cu ộc thử nghiệm ph ải chế t vì AIDS.

Chúng có chứa **tong** máu nh ững người đ ể ng tính l ưu giữ ở Tung tâm **Mi** thành phố New **Yk**.

Ki m ột cuộc thử máu **H** để tìm các kháng thể vi **t** AIDS đ ược tiế n hành với mục **th** th ương mại vào năm 1985 người ta đ ể th ể xác định chính xác ai bị nhiễm vi **t** V ới **y** đ ể phát hi ện nguồ n vi **t** các nhà d ịch tế học đ ể h ử các mẫu máu cũ ủa dân đ ể ng tính được lưu giữ tại Tung tâm **Mi** thành phố New **Yk** đ ể xác định liệu họ có bị nhiễm không. Ki các m ẫu máu cũ ược năm 198 c ủa những người Mỹ từ các nhóm khác nhau được thử, không có các mẫu dương tính **H** ử đ ể ch ứng tỏ **ang** ả ng vi **t** AIDS không có mặt ở Mỹ trước năm 198.

Qa vi ệc thử trở lại các mẫu máu của 1083 người đ ể ng **tong** cu ộc thử nghiệm viêm gan **B**an đ ầu, cũng nh ư máu của hơn 10.000 đ ể ng tính nam mà **Smuness** đ ể m ta, có th ể xác định chấ c chấ n ả ng vi **t** AIDS đ ược đưa vào cộng đ ể ng đ ể ng tính vào khoảng năm 198, cùng năm khi cu ộc thử nghiệm vắ c xin viêm gan **B** ới người đ ể ng tính bắt đ ầu.

Jne Goodfeld nhắ c l ại ả ng **tong** nh ững tháng trước tháng 11 năm 198, **Smuness** đ ể m ột số cuộc tiêm chủng ban đ ầu và không làm báo cáo thực hiện với 200 người được cho là đ ể ng tính. Như vậy ngay ả trước khi cuộc thử nghiệm chính thức bắt đ ầu, một số người tnh nguy ện đ ể i tiêm vắ c xin thử nghiệm.

Có phải vắ c xin viêm gan **B** h ử nghiệm đ ể i nhiễm vi **t** AIDS hay không? vắ c xin đ ể đ ược **V** ện **Y**ế quố c gia và Công ty đ ược phẩm **Mk** chề t ạo. **Tong** các cu ộc thử lâm sàng, **Smuness** đ ể vắ c xin có thể bị nhiễm **tong**. Theo Goodfeld, ng ười ta nghi có nhiễm vi **t** **tong** lô vắ c xin do **V** ện **Y**ế quố c gia làm, nh ưng không bao giờ nghi có **tong** vắ c xin do **Mk** làm.

Những mô i liên hệ giữa **Mk**, c ơ sở chiế n tanh vi **tong** c ủa quân đội, và **V** ện **Y**ế quố c gia đ ược nhiề u người **tong** gi ới thạo tin mật về **y**ế biế t. Công ty đ ược phẩm **Mk** không l ậ lằm giv ới chiế n

tanh vi trùng. George Birk, người lãnh đạo công ty trong Chiến
tanh thế giới thứ hai, cũng lãnh đạo chương trình nghiên cứu vũ khí
vi trùng của Mỹ. Để góp phần vào cuộc đấu tranh chống ung thư
vào đầu những năm 1970, Tổng thống Richard Nixon chuyển một
bộ phận của đơn vị chiến tranh vi trùng của quân đội Mỹ ở Fort
Detrick, Maryland sang Viện Ứng dụng quốc gia, dưới sự chỉ đạo của
Viện Y tế quốc gia.

Sau khi hoàn thành một cuộc thử nghiệm lớn trong đó nhiều nghìn
mẫu máu được thử và lưu giữ, các mẫu thường bị bỏ đi Tuy nhiên, sau
khi các cuộc thử vắc xin kết thúc, Szmunn khẳng định đi tung
tâm giữ tất cả mẫu vắc xin nghìn mẫu máu do mười ba nghìn người
đón ông để ng tính hiến. Khi được hỏi tại sao ông giữ quá nhiều
ô nhiễm máu, Szmunn đáp: "Một ngày nào đó một bệnh khác sẽ
bùng phát và chúng ta sẽ cần chúng."

Tận cuối năm 1983, vài chuyên gia bệnh truyền nhiễm báo cáo
ảnh hưởng AIDS có thể liên quan tới vắc xin viêm gan vùng người ta phát
hiện rằng 93% các bệnh nhân AIDS của họ thử thấy dương tính
đi với các kháng nguyên máu viêm gan B. Vắc xin viêm gan B
được chế tạo từ máu của những người để ng tính mang vi rút
viêm gan, các nhà thuốc sợ vì vậy AIDS có thể ảnh hưởng vào vắc
xin. Các quan chức y tế ở Trung tâm kiểm soát bệnh tật cam đoan
chắc chắn với mọi người rằng vắc xin là an toàn.

Sự an toàn của vắc xin thử nghiệm cũng được Cladd Stevens bảo vệ,
bà là người đồng tác chặt chẽ với Szmunn trong các cuộc thử
nghiệm với dân để ng tính. Khi Szmunn chết năm 1982, Stevens
trở thành người phát ngôn chính thức cho cuộc thử nghiệm. Trong
một báo cáo tháng năm 1983, bà tuyên bố rằng chỉ hai người đón
ông trong cuộc thử nghiệm được chẩn đoán bị AIDS. Một người được
chẩn đoán hai năm sau khi tiêm vắc xin, người kia bốn năm sau.
"Không có tỷ lệ mắc bệnh quá mức trong số dân có nguy cơ cao," bà
nhấn mạnh.

Sự khẳng định lại của Stevens là quá sớm. Trong năm 1983, năm mà

bà viết báo cáo, sự thật đáng buồn là cứ ba người thì có một người tiêm chủng trong cuộc thử nghiệm bị nhiễm virus AIDS.

Trước khi phát hiện chính thức virus AIDS năm 1984, Trung tâm kiểm soát bệnh tật và những nhà chế tạo vắc xin liên tục cam đoan với công chúng rằng vắc xin viêm gan B mới có tên thị trường không phải loại thử nghiệm, là an toàn. Tuy nhiên, Abbott Laboratories, nhà chế tạo vắc xin viêm gan thương mại tỏ ra cẩn thận hơn khi nói về sự an toàn của vắc xin. Trong sách hướng dẫn thuyết phục những người đàn ông đến tính tiêm vắc xin thương mại, công ty này khuyến: "Nhiều người lo lắng về việc có thể bị nhiễm AIDS và các tác động lên da, người ta không biết liệu các bệnh đã được truyền bằng máu hay các sản phẩm của máu vắc xin viêm gan B hiện nay được sản xuất từ máu gộp lại của những người mang mầm bệnh (virus) mà tính nhúng được chế tạo qua một số quá trình xử lý được tin là đảm bảo tất cả các nhóm virus đã biến đổi."

Tuy Trung tâm kiểm soát bệnh tật tin tưởng về sự an toàn của vắc xin viêm gan B thương mại, nhưng công chúng thì không tin. Có lẽ điều nhanh chóng rằng vắc xin đã được làm từ máu của những người đến tính. Do đó, nhiều người từ chối tiêm. Ngay cả khi vắc xin không còn được chế tạo bằng cách sử dụng máu người đến tính, nhiều người vẫn sợ vắc xin viêm gan B vì nó có liên hệ với những người đàn ông đến tính và AIDS.

Năm 1986, nhóm của Cladd Stevens làm nghiên cứu thứ hai tiếp theo với 212 người đàn ông đã được tiêm vắc xin thí nghiệm. Kết quả là 6,6% những người đã có xét nghiệm dương tính trên các mẫu máu lấy trong thời kỳ tháng 11 năm 1980 và tháng 10 năm 1981. Đến năm 1984, trên 20% đàn ông đã có kết quả xét nghiệm dương tính, năm 1984 (cuối thời kỳ nghiên cứu) trên 40% đã được xét nghiệm dương tính. Hầu hết những người đàn ông có kết quả dương tính đều bị suy giảm miễn dịch.

Những trường hợp đầu tiên được phát hiện năm 1982, giới truyền

thông làm chấn động công chúng với vô vàn câu chuyện xú độn về AIDS. Tuy nhiên chưa một lần giới truyền thông tin vào việc kể cho rằng AIDS là do con người tạo ra. Một trong những câu chuyện có tính kịch tính và hấp dẫn nhất về AIDS là "Bệnh nhân số không".

Tháng 10 năm 1987 cuốn sách bán chạy nhất và bán nhanh nhất được xuất bản. Andy Shilts, một đàn ông đồng tính và là phóng viên báo đầu tiên chuyên về AIDS, viết một cách tinh tế câu chuyện lịch sử chi tiết về bệnh dịch. Ông tố cáo chính quyền Reagan phớt lờ bệnh dịch này và trợ giúp tài trợ cho việc nghiên cứu và giáo dục về AIDS.

Việc xuất bản cuốn sách là đáng khâm phục. Shilts có lẽ được nhớ nhiều nhất vì câu chuyện "Bệnh nhân số không" - một chiến sĩ viên hàng không Canada, đồng thời là một đồng tính nam trẻ sống chung chạ bừa bãi tên là Gaetan Dugas, bị lên án đã mang virus AIDS vào Mỹ.

Những sự thật về "Bệnh nhân số không" của Shilts (cùng với những chi tiết giật gân về đời sống tình dục của anh ta) đã được số ít sáng cung cấp bởi các nhà dịch tễ học ở Trung tâm kiểm soát bệnh tật và các thầy thuốc ở Manhattan. Gaetan Dugas đã được chẩn đoán có virus tính dục liên quan đến AIDS vào tháng 6 năm 1980 ở New York. Trong một năm trước khi chẩn đoán AIDS, Dugas bị sưng các tuyến hạch và phát ban trên da. Câu chuyện giật gân của Shilts về "Bệnh nhân số không" đã được tô vẽ thêm với chuyện chung chạ bừa bãi của dân đồng tính nam và tình dục nhà tắm, đã được đưa lên truyền thông ào ạt một cách sống sượng.

Tuy Shilts thừa nhận thuật "Bệnh nhân số không" của ông vẫn còn là một vấn đề đáng được tranh cãi và... lúc này chưa có câu trả lời" ông ta vẫn cho là Dugas đã mang AIDS từ Paris về Bắc Mỹ. Dugas không nghĩ ngợi gì nữa... đang vai trò chủ chốt trong việc lan truyền virus từ đầu này sang đầu bên kia của nước Mỹ. Shilts không nhắc đến các báo cáo về việc chỉ với AIDS đã

được đưa vào "cộng đồng đồng tính" ở thành phố New York hai năm trước khi Dugas được chẩn đoán.

Các xét nghiệm máu trong cuộc thử nghiệm của Szmunness cho thấy rằng vì HIV/AIDS hiện nhiên có mặt trong các mẫu máu ngay từ những năm 198-199. Trong các mẫu máu lấy năm 1980 (năm mà Gaetan Dugas được chẩn đoán), Cladd Stevens báo cáo rằng 20% những người đến ông trong cuộc thử nghiệm có kết quả dương tính HIV. Như vậy không thể hiểu được làm sao Dugas có thể từ chối đến và làm lây nhiễm một số lớn người đồng tính nam như vậy mà một số người trong số đó đã bị nhiễm từ những năm 198-199. Hơn nữa, người này là chính Dugas không bao giờ được xác minh.

Không sao hết, giới truyền thông đã có cơ hội lớn với câu chuyện đi. Trên Thời báo (19/10/1987) đi kèm qua cuốn "Ban nhạc cứ chơi trong mục đích học như là Thiên tuyền khủng khiếp về Bệnh nhân số không." Một họa báo tại tạp chí California cho thấy hình bóng bao trùm của người chiêu đãi viên hàng không bước xuống máy bay tay xách vali, là "Bệnh nhân số không: Người đến ông mang AIDS đến California." Một tit đi kèm của tờ Bưu điện New York (ngày 6 tháng 10) viết: "Người đến ông cho chúng ta AIDS - kẻ khởi đầu bệnh dịch ung thư đồng tính nam ở Mỹ." Không chịu thua, tờ báo nhỏ Ngôi sao mô tả Dugas như là "Con quái vật cho chúng ta AIDS," và lên án anh ta "Cố gắng cưỡng hành hiện đại người đến ông gây lây nhiễm AIDS cho cả một lục địa." Ngay cả ấn phẩm được cho là có tính khoa học Tập san Y học Mỹ (ngày 23 tháng 10) cũng mò mẫm câu chuyện đi, kêu là Dugas có thể mang AIDS vào nước Mỹ."

Những lời kể như vậy về một người đến ông hết đã được dùng như những ví dụ cho thấy rằng sự thực về AIDS đã trở thành công cụ tuyên truyền như thế nào, tức là để được sử dụng để thỏa mãn các chủ đề chính trị, khoa học, xã hội, đạo đức và ngay cả văn học.

Cùng với câu chuyện "Bệnh nhân số không" là các huyền thoại

AIDS khác đạt tới tình trạng như thật. Không có gì được tin tưởng rộng rãi hơn là câu chuyện khi xanh châu Phi, một trong những chuyện thần thoại hấp dẫn nhất của thời đại chúng ta.

Người lớn biết rằng các chuyện thần thoại không bao giờ có thật. Nhưng giống như trẻ con, người lớn có thể nửa tin nửa ngờ và bị mê hoặc bởi những chuyện phiêu lưu chứa trong các câu chuyện thần tiên. Họ thích nhất của thế giới.

Vậy thế là chúng ta phớt lờ chuyện. Vả chúng ta làm cho các câu chuyện thần thoại trở thành có thật.

4. CHÈN TÀN HỮU TÍNH

Có phải AIDS chỉ là một tai biến kỳ dị của thiên nhiên gây ra bởi một loại vi rút từ loài khỉ xanh châu Phi? AIDS là một chương trình diệt chủng do chính phủ Mỹ bảo trợ, đã thí nghiệm vào những cư dân được chọn lựa vì các mục đích chính trị và xã hội độc ác?

Vào những năm 1960, cơ sở chiến tranh vi trùng quân sự Mỹ bắt đầu chứng nghiệm thí nghiệm tiên bộ mới trong công nghệ sinh học và công nghệ gen. Các nhà khoa học biết rằng các nhân tố lây nhiễm có thể được biến thành những vũ khí sinh học chế tạo người, có thể được dùng để chống lại dân thường trong thời chiến. Sản xuất vũ khí sinh học rẻ hơn nhiều so với các vũ khí nguyên tử và vũ khí thông thường, và có ưu thế vượt trội trong việc giết người mà không phá hủy tài sản.

Một nhóm các chuyên gia chiến tranh vi trùng, khi xuất hiện trước một ban của Liên Hợp Quốc năm 1969 đã ước tính chi phí cho hoạt động giết người quy mô lớn chống lại dân thường sẽ lên đến 2000 đô la trên một kilômét vuông với vũ khí thông thường, 800 đô la với vũ khí hạt nhân, 600 đô la với vũ khí hóa học, và 1 đô la với vũ khí vi trùng.

Người được giải Nobel, Giáo sư sinh học Sal Luria tại Viện Công nghệ Massachusetts, là một trong những nhà vi sinh vật học đầu tiên lên tiếng chống chiến tranh vi trùng. Chẳng lâu sau khi rời châu Âu ngay trước Chiến tranh thế giới thứ hai, Luria hiểu rằng nếu người ta có thể sử dụng y học để giết người như thế nào, ông cảnh báo rằng các vũ khí sinh học công nghệ gen có tiềm năng làm suy thoái chất lượng gen của toàn thể dân chúng.

Trong một bài tiểu luận năm 1968 nhan đề "Nhà vi sinh vật học và các cơ hội của mình," Luria khuyến cáo các thành viên của Hội các nhà

vi sinh vật học Mỹ xé lại và nắn để đạt được của việc họ nghiễm nhiên tham gia vào nghiên cứu quân sự lá lủ. Bất đầu trong năm 1969, một ủy ban cố vấn của hội đồng hợp tác với phòng thí nghiệm chiến tranh vi trùng của quân đội ở Fort Detrick, đóng ở Frederick, bang Maryland.

Ông giáo sư sinh học can ngăn việc quyết định nghiên cứu hay không nghiên cứu chiến tranh vi trùng, và nghiên cứu liên quan đến chiến tranh nói chung, chắc chắn là một vấn đề cá nhân. Ý thức được những vấn đề khó khăn liên quan bất ta phải cực kỳ dè dặt khi đưa ra những phán xét quan trọng liên quan hoặc với chính những người tiến hành công cuộc nghiên cứu đó hay những người mong muốn tách mình khỏi công việc đó. Việc cá nhân của ông là hội không nên kết hợp với phòng thí nghiệm chiến tranh vi trùng ở Fort Detrick, và ủy ban phải giải tán.

Năm 1969, Tiến sĩ Donald Mathuxuất hiện tại cuộc thảo luận của Quốc hội về chiến tranh hóa học và chiến tranh vi trùng. Là Thứ trưởng Bộ Quốc phòng, ông chịu trách nhiệm quản lý các chương trình nghiên cứu và công nghệ như bộ phận đẩy tên lửa và đạn đạo, công nghệ vật liệu, các khoa học về y học và sự sống, các khoa học xã hội và hành vi, khoa học môi trường và công nghệ hóa học.

Donald Mathur tuyên bố rằng các chuyên gia chiến tranh vi trùng có thể phát triển một loại vi trùng siêu đẳng tạo bằng công nghệ gen, sẽ rất khác với bất kỳ loại vi trùng nào trước đây mà nhân loại biết. Tác nhân đó sẽ giết người có hiệu quả cao với hệ thống miễn dịch của người sẽ bất lực trước loại vi sinh vật siêu đẳng đó. Lợi ích nhận được đưa ra ở Washington trước một tiểu ban của Ủy ban phân bổ ngân sách, Hạ nghị viện và ủy ban phân bổ ngân sách Bộ Quốc phòng năm 1970 vào ngày 7 tháng 7 năm 1969.

Khi được hỏi về chi phí và thời gian cần để triển khai chương trình chiến tranh vi trùng, Tiến sĩ Mathur trả lời rằng một nhóm nhỏ các nhà sinh học phân tử kèm theo vấn đề này và cung cấp

các chi tiết sau đây

1- Mọi tác nhân sinh học cho đến nay là những đại diện của bệnh dịch xảy ra trong tự nhiên, và như vậy được các nhà khoa học toàn thế giới biết đến. Chúng sẵn có cho các nhà khoa học có tình dục nghiên cứu, nhằm các mục đích tấn công hay phòng vệ.

2- Trong vòng 50 năm tới, có lẽ có thể làm ra một vi sinh vật lây nhiễm mới có thể khác về những phương diện quan trọng nào đó với bất kỳ sinh vật gây bệnh nào biết tới. Nhưng quan trọng nhất trong đó là nó sẽ có thể khó kiểm soát đối với các quá trình miễn dịch và trị liệu mà chúng ta vẫn dựa vào để đề phòng chống các ảnh hưởng của bệnh truyền nhiễm.

3- Một chương trình nghiên cứu để khảo sát tính khả thi của việc này có thể được hoàn thành trong gần năm với tổng chi phí 10 triệu đô la.

4- Việc thiết lập một chương trình như vậy sẽ rất khó khăn. Sinh học phân tử là một khoa học tương đối mới. Không có nhiều nhà khoa học giỏi trong lĩnh vực này. Hầu hết họ đều làm việc ở các phòng thí nghiệm của các trường đại học, và họ nói chung được trợ giúp đầy đủ từ các nguồn khác với Bộ Quốc phòng. Tuy nhiên, người ta thấy có thể khởi đầu một chương trình thích hợp thông qua Viện hàn lâm Khoa học quốc gia - Hội đồng Nghiên cứu quốc gia (NAS-NRC). Vấn đề này đã được bàn với NAS-NRC, và đó là những kế hoạch dự kiến để khởi đầu chương trình. Tuy nhiên, việc cắt giảm các quỹ nghiên cứu hóa/sinh, tăng sự phê phán chương trình hóa/sinh và việc chúng tôi lưỡng lự khi đưa NAS-NRC tham gia vào chương trình gây tranh cãi này đã khiến chúng tôi hoãn nó trong hai năm qua...

Đó là một vấn đề có nhiều tranh cãi và có nhiều người tin cuộc nghiên cứu ấy không nên tiến hành vì sợ rằng nó dẫn đến một phương pháp giết người hàng loạt khác. Mặt khác, khi không có hiểu biết khoa học chắc chắn rằng có thể tạo một vũ khí như vậy và

không hiểu biết về các cung cách làm nó, thì khó có thể làm gì để tạo ra các biện pháp phòng vệ chống lại nó. Nếu một kẻ thù phát triển vũ khí hóa học sẽ là một lĩnh vực quan trọng mà có khả năng công nghệ quân sự của ta yếu hơn vì không có chương trình nghiên cứu tương xứng.”

Kể từ khi làm là Bộ Quốc phòng, với mạng lưới rộng lớn các bệnh viện và các nhà nghiên cứu của mình, là cơ quan cấp liên bang chủ yếu tham gia vào việc nghiên cứu AIDS, được Quốc hội tài trợ. Theo tờ Thời báo New York, Quốc hội thường đặt ra các ưu tiên nghiên cứu học cấp quốc gia, thông thường sau khi có sự vận động hành lang mạnh mẽ của các nhà khoa học, các công ty và các nhóm quyền lợi. Một số nhà nghiên cứu AIDS phản nản rằng các nhà lập pháp để những người vận động hành lang của các tập đoàn quyết định những nghiên cứu và điều trị AIDS nào sẽ được ủng hộ, dưới áp lực của đồng đồng nghiệp. Giống như ung thư, AIDS là một món kinh doanh lớn. Với ước những món tiền lợi nhuận lớn liên quan mật thiết đến nền công nghiệp AIDS hàng tỷ đô la, có lẽ các nhà chính trị sẽ tiếp tục không để mất thị trường nghiên cứu khoa học trong việc tìm kiếm cách chữa trị AIDS.

Nước Mỹ có kho vũ khí hóa học và vũ khí sinh học lớn nhất thế giới. Không vũ khí sinh học của chúng ta chứa khí hơi ngạt và cháy đủ để giết mỗi người trên hành tinh này 500 lần. Tuy nhiên, ít người biết đến các cuộc thử nghiệm chiến tranh vũ khí sinh học tại các công dân Mỹ do các cơ quan chính phủ, đặc biệt là quân đội và CIA tiến hành. Các số liệu được phân loại trước đây đã được thông qua để duy trì tự do thông tin để ít hơn 200 cuộc thử nghiệm nhả vào các thường dân và nhân viên quân sự.

Các chi tiết về một số cuộc thử nghiệm sinh học bí mật đã được bàn đến trong cuốn sách Một hình thức giết người cao hơn (1982) do Robert Hoar và Jeremy Paxman viết. Nghiên cứu ưu tiên nhiên về chiến tranh vũ khí này là một chứng cứ rằng cho sự vô nhân đạo của con người đối với con người, và cuốn sách của Hoar và Paxman là cần thiết đối với mọi người quan tâm đến việc bảo vệ

hành tinh chúng ta kh ỏi hình th ớc giế t người cao hơn”bằ ng sinh học đ.

Vd ụ tháng 8 năm 1977CIA đ ừa nhận có không ít hơn 149 dự án nhỏ, bao gồ m các cuộc thử nghiệm để xác định ảnh hưởng của ma t ỳên hành vi c ủa con người; công t ỳên về các máyphát hi ện nói d ố i, thôi miên và đ ện giật; và phân phát lá l ứccác chấ t li ệu liên quan tới ma t ỳđ n m ười tư trường chu ện nghi ệp và đại học, 13 ơ sở nghiên cứu, 12 bệnh viện và phòng khám chữa bệnh và 3 cơ sở hình s ự đ ược đưa vào tham gia.”T ỳong các cu ộc thử nghiệm t ỳả n ấ đ ể lá l ứccác n ạn nhân đ ể i nh ử vào các bu ờng khách sạn để quan h ệ t ỳên d ực với bọn m ấđâm, đ ể i b ể các nhân viên CIA cho u ớ ng ma t ỳvà theo đ ể

Các cuộc t ấ n công bằ ng v ứkhí vi t ỳng c ủa giới quân sự ch ớ ng lại những cộng đ ể ng ng ười Mỹ không biế t nghi ngờ vào những năm 1959 và 1960 là nh ững sự thật đ ược ghi lại. K ể t ể ng nhấ t là cuộc t ấ n công sinh học của quân đội Mỹ t ỳng sáu ngày vào San Francisco, t ỳng đ ể nh ững đ ể m m ấvi khu ể ể có hại t ể m t ỳng đ ể đ ược phun t ển thành ph ố . M ười hai người đ ể ó t ể ểu chứng sung ph ổi do các vi t ỳng t ỳng n b ệnh, và một ông già đ ể h ể t do cu ộc t ấ n công sinh học này

T ỳong các cu ộc thử bí mật khác, vi khuẩn đ ược phun vào các đ ường xe đ ể n g ể m ở thành ph ố New York, vào các đ ể m đ ể ng ở một sân bay Washington D.C, và lên các đ ể ường cao t ể c ở Pennsylvania. V ể ể thử nghiệm chiế n t ỳnh vi t ỳng c ể ng di ể n a ở các căn cứ quân sự ở Virginia, ở Kentucky, Florida, và ngoài kh ể ể i bờ biển California và Hawaii.

Có lẽ người ta không bao giờ biế t phạm vi đ ể đ ể u của các chương t ỳên lá l ứđ. CIA th ừa nhận đ ể ể u và x ể m ể ể cách phi pháp nhiề u tài liệu bu ộc tội. D ể u sao t ỳên ể ng báo cáo có t ỳnh học thuật về sự lạm dụng t ể c ủa các cơ quan chính phủ, không chỉ ở Mỹ mà t ỳên toàn th ể g ể i c ể ng d ể n d ể n đ ể ể đưa a ánh sáng.

Những phát giác gây chấn động về việc các nhà thực nghiệm y khoa ta tấn, với sự đồng ý của chính phủ, được tình bày trong cuốn Cuộc hành trình vào sự điên rồ: Câu chuyện thật về kiểm soát tâm trí và lạm dụng y tế bí mật của CIA (1989). Tóm tắt công trình nghiên cứu của mình, nhà văn học Gordon Thomas tiết lộ rằng không có cái gì khiến tôi sẵn sàng chịu đựng sự kinh hãi hàng ngày trong hơn hai năm, thường mười hai đến mười bốn giờ một ngày đối đầu với sự thật không thể tưởng tượng được là các bác sĩ làm việc ta tấn - và thậm chí làm việc độc ác. Vào cuối cuộc nghiên cứu, tôi đã thấy rõ rằng tại sao các nhà thực nghiệm khác đã sẵn sàng chấp nhận điều này để thực sự là những cơn ác mộng.”

Có phải AIDS là chiến tranh vi trùng đối với những ai nghi vấn liệu Chính phủ Mỹ có khả năng làm hại các công dân của chính họ không, câu trả lời quá rõ ràng.

Đầu thập kỷ 1970, chương trình chiến tranh vi trùng của quân đội Mỹ đang cường, đặc biệt trong lĩnh vực nghiên cứu ADN và ghép gen.” Để xoa dịu mối lo sợ của giới phê bình, Tổng thống Richard Nixon tuyên bố từ bỏ chiến tranh vi trùng, từ bỏ nghiên cứu phòng vệ y tế.”

Năm 1977, khi Nixon chuyển một phần lớn Đơn vị chiến tranh vi trùng của quân đội sang Viện Y học quốc gia, các cuộc thí nghiệm chiến tranh vi trùng bí mật tiếp tục dưới vỏ bọc nghiên cứu ung thư. Sử dụng những kỹ thuật tân tiến nhất của công nghệ gen và nuôi cấy tế bào trong phòng thí nghiệm, các nhà vi sinh học ung thư đã học cách nhúng vi trùng sống vào động vật từ một loài vật này sang loài khác. Các vi trùng được đặt vào các tế bào thận cừu non. Các vi trùng khi mới chôn được ghép vào các tế bào máu người. Những sự kết hợp là vô tận. Trong quá trình chuyển đổi, những dạng ung thư mới, sự suy giảm miễn dịch và các nhiễm khuẩn cơ hội đã được sản sinh trong các động vật.

Như dự đoán của các chuyên gia chiến tranh vi trùng, con quái vật được tạo ra có tác động chết người đến hệ

miễn dịch.

Khi tôi gặp Robert Stecker vào mùa hè năm 1986, thông điệp ông bố bí mật về ông tin AIDS là một cuộc chiến tranh vi trùng. Nó quá ít người để ý đến ông và ông hiếm có dịp nói lên quan điểm của mình trong giới truyền thông. Tuy vậy chẳng bao lâu sau khi ông công bố rằng bệnh dịch này do con người tạo ra, những câu chuyện lạ lùng về AIDS bắt đầu xuất hiện trên báo chí.

Vào năm 1986, những người viết công bố rằng AIDS là kết quả của chiến tranh vi trùng của Mỹ vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Tờ báo (ngày 17 tháng 11) đăng một mẫu tin ngắn về câu chuyện này gán cho nó là "tuyên truyền lừa dối" và cho thuyết AIDS do con người tạo ra của Robert Stecker là "suy đoán."

Một bài xấu hơn trong tờ Thời báo Ấn Độ ở New Delhi cũng ngày thực sự lưu ý những lời tô cáo chiến tranh vi trùng, thuyết phẫn nộ độc giả về mối nguy hiểm nghiêm trọng của chiến tranh vi trùng. Có thể tin được rằng các vi trùng chết người đã được chế tạo thông qua công nghệ gen và một số vi trùng có thể bị rò rỉ từ các phòng thí nghiệm, có thể là tình cờ hay lý do khác. Tất cả những điều đó gợi cho ta nghĩ rằng những tiến bộ mới trong công nghệ sinh học và công nghệ gen đang được nhanh chóng quân sự hóa. Những hậu quả của điều này quá kinh khủng làm ta không dám nghĩ tới. Những vi trùng chết người đó, cũng như các vũ khí hạt nhân, là những tác nhân hủy diệt hàng loạt. Cách xử lý duy nhất đối với chúng là cách ly và loại bỏ."

Có phải AIDS là chiến tranh vi trùng? Charles Flemer một phóng viên về ta, và Keith Yamamoto, một nhà sinh học phân tử, bàn ngắn gọn câu hỏi này trong cuốn sách nhiều thông tin của họ về chiến tranh vi trùng nhan đề Chiến tranh gen: Sự kiểm soát của giới quân sự đối với các công nghệ gen mới (1988). Những người viết về AIDS là một cuộc thử nghiệm chiến tranh vi trùng của Mỹ thoát khỏi sự kiểm soát. Tuy không có chứng cứ giúp cho lời tô cáo, việc sử dụng công nghệ gen để định hướng hệ thống miễn dịch của

cơ thể người là hoàn toàn khả thi và nhất quán với một số nghiên cứu của Mỹ". **Elerv và Yamamoto** nhận thấy rằng những phát hiện của sinh học phân tử đã được quân đội lợi dụng, dẫn tới những khả năng hoàn toàn mới trong việc sản xuất các chất độc, vi khuẩn và vi khuẩn chết người.

Thượng nghị sĩ **Georges J. Moynihan** ca ngợi cuốn **Chiến tranh gian** như một cuốn sách hấp dẫn về những nguy cơ và hậu quả kỳ quái của công nghệ gen được vận dụng cho chiến tranh vi sinh. Cuốn sách này cần được đọc, suy ngẫm và hành động thích hợp bởi tất cả những ai lo lắng về tương lai của sự sống trên hành tinh chúng ta thì đây là một thách thức đặc biệt để các cộng đồng khoa học và xã hội hành động."

Trong một phần của chương trình chiến tranh sinh học của **Saddam Hussein**, các máy bay quân sự đã rải hơi ngạt xuống các làng cô lập của người **Cuộc**. Trong vài phút hàng trăm nông dân chết. Hơn một trăm nghìn người **Cuộc** được cho là chết trong chương trình diệt chủng của **Hussein**. Mặc dù có việc giết chóc như thế, Chính phủ Mỹ tiếp tục cho **Iran** vay nhiều tiền để la, những món vay mà có lẽ sẽ không bao giờ trả.

Trong năm 1991, các nhà lãnh đạo tên tuổi giờ đặt câu hỏi liệu **Hussein** có sử dụng vũ khí sinh học trong chiến tranh vùng Vịnh không. Trong khi họ còn suy nghĩ những người **Iran** lo lắng phát hoảng phát mạt nạn phòng độc để chuẩn bị cho các cuộc tấn công hơi ngạt của **Saddam**. Đến tận năm 1992, người ta ngờ rằng **Iran** đang cung cấp các loại thuốc để làm nhiễm trùng cho người **Cuộc**, dẫn tới căn bệnh bí hiểm" chết người với những triệu chứng chảy máu và hỏng thận hoàn toàn.

Những người Mỹ nhìn mình khi giờ tuýt thông công bố tiềm lực kho vũ khí sinh học và hóa học của **Iran**, phần lớn do Chính phủ Mỹ cung cấp. Không có một lời nào nhắc đến kho vũ khí vi sinh của quân đội Mỹ, trừ việc cam đoan với công chúng Mỹ rằng chúng ta có khả năng giết toàn bộ dân tộc

thế giới 5000 lần trở lên.

AIDS có sinh ra từ phòng thí nghiệm không? Kiến cho rằng lây vi khuẩn từ động vật và cố tình tiêm vào người nghe thật khó tin. Tuy nhiên, đây là cung cách tiến hành các thử nghiệm công nghệ gen của con người hiện đại. Năm 1990, sau ba thập kỷ thử nghiệm động vật ghép gen, các nhà khoa học đã sẵn sàng bắt đầu các cuộc thử chính thức lên một con người.

Mục tiêu là một bé gái nặng 16 kg có hệ thống miễn dịch suy yếu vì khiếm khuyết về gen. Để chỉnh lại sự bất thường về gen, các nhà khoa học thoát tiên lấy các tế bào từ một người khỏe mạnh và cho một vi khuẩn động vật nhiễm vào các tế bào bình thường. M. Milani là một retrovirus ³ bệnh bạch cầu ở chuột để làm yếu và được cấy ghép vào vật liệu di truyền trong các tế bào bình thường của người khỏe mạnh.

Tạp chí Thời báo (24/9/1990) giải thích rằng retrovirus chủ yếu thuộc cùng một loại vi khuẩn như vi khuẩn AIDS. Các tế bào nhiễm vi khuẩn sau đó được cho cấy vào và nhiễm nơi nuôi cấy các tế bào của cô bé. Các tế bào nuôi cấy của cô, bây giờ chứa gen cần thiết, được nhân bản vô tính.

Tổng quá trình nhân bản vô tính, nhiều tỉ bản sao các tế bào cần thiết đã được sản xuất. Các tế bào nhân bản vô tính, nhiễm vi khuẩn thụ chuột, được biến đổi gen, bây giờ được cấy trở lại vào cơ thể cô bé.

Nếu cuộc thử nghiệm thành công, cô bé sẽ sống. Cô sẽ luôn luôn mang các vật vi khuẩn chuột trong các tế bào của mình vì nó không phải từ châu Phi mà từ một phòng thí nghiệm.

Công nghệ gen mới là chiến thắng của y học. Tuy nhiên, tờ Thời báo cảnh báo rằng công nghệ này có thể được sử dụng cho các mục đích xấu. Sự phản đối chắc chắn sẽ dâng cao nếu các nhà khoa

học quaysang m ột mục đích h ệ còn xa v ời: biế n đ ổi di t ượng của các tế bào tinh t ụ và tr ường.” Nh ững sự nhào nặn kiểu kỷ nguyên mới đ ể ảnh hưởng đ ến s ự kế thừa gien của các th ế hệ tương lai, n ảy sinh nh ững v ấn đ ề đ ạo đức mới và gây ra nh ững rủi ro không lường đ ược.”

B ấ n l ớn mọi người không nhận ra s ự thật là di sản gien của nh ững người đ ầu ông đ ể ng tính đ ể thay đ ổi. Có tới một nửa số đ ầu ông đ ể ng tính có các tế bào t ổ chức và máu đ ể thay đ ổi v ĩnh vi ễn bởi loại vi t ụ ch ết ng ười đ ến từ châu B ị.” M ỉ lo l ắ ng c ủa Sal ưi về s ự xuố ng c ấp”chấ t l ượng gien của toàn th ể dân ch úng gi ờ đ ây đ ể hành s ự thật.

Đ ầu nh ững năm 1990, có hai đ ể u d ẫ ng. Công chuy ện khi là chuy ện làm ăn lớn. V ả công chuy ện khi có thể đ ược dùng đ ể hủy di ệt nh ieu người t ên hành tinh này

5. PHỤ LỤC TỪ CỤM

Khi cuốn sách của Robert Gallo Săn lùng vi rút AIDS, ung thư và etovins của người được xuất bản năm 1991, tôi tò mò muốn biết về người giết chết ông nghi ngờ ở khi xanh châu Phi là con vật mang AIDS cho chúng ta.

Tổng chi trả ở tang 227 ông giết thích: K là tổng giai đoạn đầu của cuộc nghiên cứu của tôi về AIDS (đầu năm 1983), Ann Guidici Ettner một nhà văn độc lập đến thăm và kể cho tôi, nhấn mạnh rằng nguồn gốc và trung tâm của bệnh dịch này là ở lưu vực sông Nile ở Ethiopia. Bà cũng nói bà tin rằng vi rút đến từ các con khỉ xanh châu Phi, dường như bà dựa trên những quan sát và kinh nghiệm của mình ở Trung Phi.

Tôi ngạc nhiên là Gallo qui câu chuyện khỉ cho Ettner một nhà báo được biết đến nhiều nhất bởi những báo cáo về AIDS của bà tên là Người New York trong những năm đầu của bệnh dịch. Tôi quen thuộc với những bài viết của bà tên là ở báo đó, nhưng không một lần nào tôi đọc được rằng bà đã xuất bản câu chuyện khỉ xanh với Gallo. Thực ra, một số câu chuyện của bà hết sức phê phán nhà khoa học đó.

Ettner cùng với nhà vi sinh vật học William Check, viết cuốn Sự thật AIDS (1984), một trong những cuốn sách đầu tiên xuất bản về bệnh dịch này. Theo các ghi chú trên bà rời cuốn sách, Ettner phức tạp với tư cách một cố vấn y tế cho chính phủ Kenya. Cuốn sách được xuất bản một thời gian ngắn trước khi Gallo phát hiện vi rút AIDS tháng 4 năm 1984.

Tổng cuốn Sự thật về AIDS không có ghi chép về những kinh nghiệm của Ettner ở châu Phi; các con khỉ xanh không bao giờ được nhắc đến, và không có gợi ý nào rằng AIDS bắt nguồn từ châu Phi. Ngược lại Ettner và Check kết luận rằng AIDS bắt đầu từ

người Mỹ.

Theo quan điểm của tôi, Gallo có hai lý do chắc chắn để nêu nguồn gốc AIDS là từ châu Phi, và đổ lỗi cho các con khỉ xanh châu Phi. Thứ nhất, nguồn gốc châu Phi che dấu thuận lợi mối liên hệ giữa chương trình vắc xin viêm gan B ở người đồng tính và sự bùng phát AIDS ở các thành phố Mỹ. Thứ hai, đổ lỗi cho các con khỉ hoang dã một cách có hiệu quả che lấp nguồn gốc HIV có thể từ phòng thí nghiệm và từ vi trùng thực vật trong phòng thí nghiệm.

Kông làm là là Essex, một bác sĩ thực ủa Đại học Harvard, người tham thí nghiệm AIDS với mèo trước khi có sự bùng phát AIDS ở người, nhanh nhẩu đồng tình với Gallo chỉ tay sang châu Phi. Cùng hòa giọng với họ là Donald Francis, người tham việc với Essex trong các cuộc thí nghiệm với mèo ở Đại học Harvard. Francis đi kèm cho những người châu Phi trong chương trình vắc xin đậu mùa và cũng tiêm chủng những người đồng tính Mỹ trong cuộc thử nghiệm viêm gan B. Donald Francis thích nói: "Tôi thích đi vào nghề của tôi vì tôi muốn tìm ra một bệnh dịch, tìm một vắc xin, tiêm chủng để chống lại bệnh đó và tiếp tục một bệnh dịch khác."

Giới truyền thông lập tức tôn vinh Gallo, Essex, Francis và đồng nghiệp của họ như những ánh sáng dẫn đường trong cuộc nghiên cứu AIDS. Những công bố của Gallo và câu chuyện khỉ của ông ta đã trở thành kinh thánh. Những nhà khoa học nào dám chống lại các quan điểm "chính thức" của Gallo sẽ gặp nhiều phiền toái. Tuy nhiên, sau các cánh cửa đóng kín, các nhà khoa học ngược lại của ông Gallo đã ăn cắp vi rút AIDS từ các nhà nghiên cứu Pháp ở Viện Pasteur.

Tờ Thời báo (30/4/1984) nhắc nhở lại khẳng định của Gallo rằng vi rút AIDS có thể đã ẩn nấp trong các bụi rậm châu Phi một thời gian. Tờ Newsweek (Tuần Tin tức) ngày tháng 5h up một bản đề nghị gửi cho tất cả các mũn ch hướng các con đường có thể của vi rút AIDS đang chuyển động" và kh ỏi châu Phi.

Căn bệnh đã bắt đầu châu Phi a sao? Nabef Rpoa, một nhà vi sinh học có kinh nghiệm, làm việc cho Hội Y học Mỹ, đã thông báo cho các độc giả y học của tờ Tin tức Y học Mỹ ("Thông điệp khủng khiếp của chuyên gia AIDS," 5/12/1986) rằng AIDS bắt đầu ở Trung Phi, có lẽ là một vi rút từ khi di chuyển sang loài khác. Có thể nó được lan truyền do muỗi đốt dân bộ lạc châu Phi. Sau đó, vì nó có thể dễ dàng biến và khi dân bộ lạc đi vào thành phố lớn, hai điều đã xảy ra: họ quan hệ với dân mã dân và nhiễm các bệnh lây truyền qua đường tình dục, và họ đã được trị bệnh với những kim tiêm bẩn. Đặc biệt vì dân bộ lạc có thể dễ dàng tìm được một động vật móng guốc - một con bò hay một con lợn - và có thể dễ dàng được lan truyền bởi tục lệ của dân châu Phi cắt cổ thú vật và uống máu."

Thế vì AIDS cuối cùng lây nhiễm tới dân đồng tính ở làng Greenwich như thế nào? Rpoa cũng đưa câu trả lời: Một thuyết cho rằng AIDS bắt nguồn từ châu Phi nói rằng một số dân Hutu thường làm việc ở Daia⁴ (ở Trung Phi) đã ở về vào năm 1970 cùng thời gian với một hội nghị quốc tế của người đồng tính họp ở Haiti, từ đây có thể dân truyền bệnh đường tình dục hay ma túy hoặc cả hai cách, và đôi khi có thể dễ dàng mang về New York và California."

Tôi không bao giờ đọc loại câu chuyện phi khoa học, phân biệt chủng tộc và kỳ thị như vậy trong một ấn phẩm y học. Là một người dân đồng tính, tôi hoàn toàn biết tôi không bao giờ có một hội nghị quốc tế của dân đồng tính ở Haiti, và tôi không bao giờ nghe nói đến chuyện người đồng tính ở West Coast Haiti để quan hệ tình dục. Thật là tôi tự hỏi tại sao các nhà thực nghiệm lại bị lừa bịp để tin những câu chuyện tức cười nhất về AIDS như vậy

Một ngày nào đó, lịch sử khác của AIDS sẽ được ghi lại trong các sách y học. Các nhà sử học sẽ đưa ta đến nơi chốn sự nghiệp khoa học của các nhà nghiên cứu AIDS nổi tiếng nhất của chính phủ, và họ sẽ phát hiện ra rằng làm thế nào mà những người

đã nhanh chóng trở ở thành những nhân vật xuất sắc của y khoa. Kì vì việc nghiên cứu chiến tranh vi trùng bí mật của các nhà khoa học và vì tính độc của Chính phủ Mỹ được đưa ra ánh sáng, nguồn gốc thực sự trong phòng thí nghiệm của AIDS sẽ được phát hiện.

Họ xuất phát từ phòng thí nghiệm vi trùng thur không? Năm 1977, sau khi một bộ phận của đơn vị chiến tranh vi trùng ở Fort Detrick được chuyển sang Viện Hg thur quốc gia, việc nghiên cứu chiến tranh vi trùng của quân đội được phép tiếp tục dưới cái vỏ bọc nghiên cứu ung thư. Tổ chức được cải tổ để gọi là Trung tâm Nghiên cứu Hg thur Fderick.

Rhach viết rằng Robert Gallo là một cán bộ dự án của một chương trình tiêm chủng vi trùng lớn bắt đầu từ năm 1962 và hoạt động cho đến ít nhất là năm 1976, và đã sử dụng hơn 2000 con khỉ. Các con khỉ đã được tiêm mọi thứ từ các mô ung thư của người đến các vi khuẩn, và ngay cả máu cừu, với nỗ lực nhằm tìm kiếm một loại ung thư lây truyền được. Nhiều con khỉ trong số đó đã chết vì ức chế miễn dịch sau khi tiêm vi khuẩn Mon Her loại retrovirus ức chế miễn dịch lần đầu được biết đến, một loài vi khuẩn gọi là AIDS suy giảm miễn dịch.”

Các vi trùng phòng thí nghiệm đã bị cấy chuyển từ loài vật này sang loài khác, và giữa những năm 1970, các vi trùng thur mới đã được tạo ra bởi một quá trình công nghệ gen. Trong quá trình đó, cái gọi là heo cấn loài đã được xuyên bị phá vỡ. Trong thời kỳ 1971-1978, Chương trình vi trùng thur đã sản xuất 60.000 lít vi trùng thur và ức chế miễn dịch.

Công cuộc nghiên cứu quân sự rộng lớn đã thực hiện được là nhờ sự giúp đỡ của Viện Y tế quốc gia và Viện Hg thur quốc gia. Trong báo cáo của mình năm 1991 “Cuộc chiến ung thư”, Hch kết luận: “Trong khi Nixon ra lệnh dường như là để chấm dứt những nỗ lực tấn công bằng chiến tranh vi trùng năm 1969, CIA vẫn duy trì các khả năng vũ khí chất độc và chiến tranh vi trùng bí mật, Chương trình vi trùng thur rất có thể bên ngoài làm việc để tìm cách chữa trị

ung thư trong khi thực hành là để tiếp tục các cuộc thử nghiệm chiến tranh vi trùng.”

Như dự đoán của các chuyên gia chiến tranh vi trùng, các vi khuẩn gây ung thư mới được tạo ra có tác động chết người lên hệ miễn dịch. Trong một thí nghiệm được báo cáo vào năm 1974, các con tinh tinh mới sinh được tách khỏi mẹ chúng khi đã đẻ và được nuôi dưỡng bằng sữa lấy từ các con bò bị nhiễm vi khuẩn. Một số con tinh tinh bị ốm và chết do hai bệnh chưa từng thấy ở tinh tinh – thứ nhất là viêm phổi pneumocystis carinii (sau này được gọi là “viêm phổi của người nhiễm HIV” bị bệnh AIDS); thứ hai là bệnh bạch cầu, một bệnh ung thư máu.

Có ít nhà khoa học tỏ ra quan tâm về sự an toàn của các phòng thí nghiệm nơi có các vi khuẩn độc hại và vi trùng siêu đường nguy hiểm. Họ nghĩ sẽ xảy ra nếu một trong những con vi trùng công nghệ gen chết người đã thoát khỏi phòng thí nghiệm.

Tháng 11 năm 1973, một hội nghị cấp cao tên là “Các tai biến trong nghiên cứu sinh học” được triệu tập ở Asilomar gần Pacific Grove ở Bắc California. Các chuyên gia vi khuẩn học ung thư hàng đầu đã sẵn sàng thừa nhận rằng không có cách nào chắc chắn để ngăn ngừa sự đột biến của các vi khuẩn gây ung thư rất nguy hiểm đi vào cộng đồng. Tuy nhiên, trong trường hợp có “tai nạn”, các kế hoạch đã được vạch ra để bảo đảm rằng vi khuẩn đưa một vi khuẩn vào cộng đồng người có thể được phát hiện và tiêu diệt.

Tại hội nghị, các chương trình bệnh dịch học phức tạp và công phu đã được vạch ra. Các cơ quan chính phủ sẽ giám sát các nhóm hay “đang” người có thể bị ảnh hưởng bởi nguy cơ “vi khuẩn thoát ra trong tương lai. Các nhóm khác “trước đây” bị ảnh hưởng bởi nguy cơ của vi khuẩn gây ung thư cũng sẽ được đặt dưới sự giám sát. Các nhà nghiên cứu ở Asilomar “biết” rằng những rủi ro nghiêm trọng của công cuộc nghiên cứu vi khuẩn gây ung thư. Song họ cũng hi vọng sứ mệnh khoa học của họ, là chứng tỏ rằng các vi khuẩn gây ung thư của loài vật có thể gây ung thư

ở người.

Các nhà khoa học như Francis Bacc của Trường đại học Yale không chống lại việc chấp nhận rủi ro. Nếu chúng ta thực sự tin vào sứ mệnh của mình là tìm cách kiểm soát ung thư, thì nên chấp nhận một mức rủi ro nào đó. Nếu như vậy, như người ta nói, năm hay mười người có thể mất mạng, điều đó có thể là một giá nhỏ để nhiều mạng người khác được cứu.”

Khoa học và đạo đức chính thức cắt đứt quan hệ.

Ngay sau khi Gallo tuyên bố vào tháng 4 năm 1984 rằng mình là người phát hiện vi rút AIDS, Luc Montagnier khẳng định mình đã phát hiện vi rút AIDS một năm trước Gallo. Montagnier, một nhà nghiên cứu ở Viện Pasteur đã lập được loại vi rút của mình khỏi các hạch bạch huyết bị sưng của một người bị nhiễm tính dục quan hệ tình dục ở Manhattan năm 1977. Tháng 1 năm 1983, Montagnier gửi loại vi rút của mình cho phòng thí nghiệm của Gallo để nhận dạng.

Montagnier và Viện Pasteur từ chối tố cáo Gallo đến cấp vi rút của Pháp và trình bày với giới khoa học như là phát hiện của mình. Những người Pháp đi hỏi rằng họ phải được công nhận là những người thực sự phát hiện ra vi rút AIDS.

Gallo bác bỏ lời tố cáo, khẳng định rằng vi rút của Montagnier không phải là vi rút AIDS thực sự.

Tung tâm kiểm soát bệnh tật đứng về phía Gallo, nhấn mạnh rằng vi rút của Pháp và vi rút AIDS của Gallo là hai loại vi rút hoàn toàn khác nhau. Cuối cùng thì hai vi rút khác nhau đã được chứng minh là một.

Năm 1985 Viện Pasteur đệ đơn kiện Chính phủ Mỹ. Những người Pháp bị kiện luận rằng họ là những người thực sự phát hiện vi rút AIDS, và họ muốn được hưởng toàn bộ phần lợi tức của mình từ công nghiệp AIDS mới. Các luật sư Pháp nói bóng gió về những

Đều không đg về mặt khoa học và những sự thay đổi các tài liệu khoa học về phía những người Mỹ. Các luật sư cũng biết về những sai lầm nghiêm trọng trước kia của Gallo trong việc nhận dạng virus. Chẳng hạn, phát hiện năm 1973 của Gallo về một virus HIV3 "mới" và của người cuối cùng được chứng tỏ là ba loại virus khác nhau không đòi hỏi nhiễm trùng (virus suy giảm miễn dịch, virus ung thư mô liên kết của khỉ, và virus gây sinh khí miễn chố). Gallo kêu là ông ta không hiểu tại sao các virus đã nhúng nhem vào nghiên cứu của ông.

Chúng có pháp lý khác còn tại hại hơn. Gallo đã nói lại rằng virus của Montagnier không phải là virus thật. Ông ta cũng khẳng định virus của Montagnier không nhúng nhem vào các chỗ nuôi cấy của ông. Nhưng việc điều tra sau này chứng tỏ rằng hai loại virus AIDS đã chỉ là một loại mà thôi. Các luật sư Báp có thể dễ dàng chứng minh Gallo đã cấp virus AIDS của Montagnier.

Đầu năm 1987 Thủ tướng Báp và Tổng thống Ronald Reagan can thiệp vào vụ án để ngày càng nhậy cảm. Sau các cánh cửa đóng kín, người ta quyết định rằng virus gây ra AIDS ở trước tòa sẽ có thể gây ra những ác ôn. Vụ án chiến tranh virus là đặc biệt nhạy cảm. Không chính phủ nào muốn có bất kỳ sự ám chỉ bóng gió nào về chiến tranh virus được đưa ra trước công chúng.

Người ta đã mở một cuộc đàn xếp nhanh chóng bên ngoài tòa án với số tiền không được tiết lộ, và công chúng mất dấu một vụ xì căng đần khoa học của thế kỷ. Người Báp được chính thức chấp nhận là những người cùng phát hiện virus AIDS, và năm sau Gallo và Montagnier bắt đầu thu 100.000 đô la hằng năm từ bản quyền phát minh về thử máu dùng để phát hiện các kháng thể virus HIV.

Câu chuyện nguôn gốc từ khi của Gallo vẫn còn là câu chuyện AIDS chính thức. Dầu sao thì một số rạn nứt trong thuyết khỉ đã xuất hiện trên sách báo. Ngày 2 tháng 6 năm 1988, một bài nhan đề

Nghiên cứu bác bỏ ~~kiến~~ cho rằng vi ~~t~~AIDS ở người bắt nguồn từ khi "xuất hiện" tên ở Thời báo Los Angeles. Tổng quát thì giải mã và so sánh cấu trúc gen của vi ~~t~~khỉ với vi ~~t~~AIDS của người, các nhà sinh học phân tử Nhật Bản phát hiện rằng các chuỗi gen của hai loại vi ~~t~~ khác nhau hơn 9%. Tên cơ sở dữ liệu, các nhà nghiên cứu kết luận rằng không có mối quan hệ gen giữa khỉ xanh và vi ~~t~~AIDS. Bất hiện của các nhà sinh học phân tử Nhật Bản hoàn toàn trái ngược với quan điểm chính thức của Gallo và Essex.

Các nhà ~~đ~~u ta Nhật Bản đặc biệt phê phán ~~yn~~ (M) Essex và Ellis Knki của Khoa Yrường Đại học Harvard, là những người đã phát hiện "một vi ~~t~~AIDS thứ hai ở khỉ xanh châu Phi mà bạn đã được thông báo trong giới y học và giới truyền thông. Nhưng loại vi ~~t~~AIDS thứ hai" của Essex và Knki tỏ ra là một loại vi ~~t~~ "ô nhiễm" khác. Nguồn gốc của vi ~~t~~khỉ ô nhiễm được dò ra là ở phòng thí nghiệm iêng của các nhà nghiên cứu ở Đại học Harvard.

Nếu vi ~~t~~AIDS của người không liên quan tới khỉ xanh châu Phi thì nguồn gốc của nó là gì? Theo Peter Steinbrook, người viết về những vấn đề y học tên ở Thời báo Los Angeles: Những phát hiện mới (của Nhật Bản) hỗ trợ những cách giải thích khác về nguồn gốc vi ~~t~~AIDS của người. Đó là, chúng khờ ~~đ~~u từ những tổ tiên chung của người và linh trưởng, chúng hiện diện trong các nhóm người biệt lập vài trăm hay vài nghìn năm, hay sự tồn tại của vi ~~t~~giống như AIDS nguyên mẫu trước đây chưa được nhận ra, lần đầu tiên nhiễm sang người trong thời hiện đại. Tôi cố hiểu người viết định nói gì nhưng dường như đó là cách nói lấp lờ để che dấu tư tưởng khoa học ~~đ~~iếm và nguồn gốc thật sự của HIV.

Phi vụ làm ăn từ con khỉ của Gallo thật ra là một sự xáo nhúng sự thật và viễn tưởng. ~~Đ~~u rằng là ~~v~~ị chuyện gia vi ~~t~~ hàng đầu thế giới ấy không thể bao giờ cũng phân biệt được giữa các vi ~~t~~ ở loài vật và vi ~~t~~ ở người, cũng không thể lúc nào cũng phân biệt được các vi ~~t~~ phòng thí nghiệm ô nhiễm với vi ~~t~~ thực. Tuy vi ~~t~~HIV của ông và vi ~~t~~ của Báp được chứng minh là ~~đ~~ng nhất, ông ta vẫn

khẳng định chúng là những vi khuẩn hoàn toàn khác nhau. Thế mà ông vẫn là vị vua về AIDS, được kính trọng, tôn vinh, được thưởng và thưởng hậu hĩnh ở giới quan chức khoa học và y học.

Gã này đang được quốc gia của Gallo tại Viện Ung thư quốc gia có dấu hiệu sụp đổ. Các nhà điều tra đã độc lập tại Viện Ung thư quốc gia đã kết luận rằng ông đã phạm sai lầm và mạo nhận các ấn phẩm khoa học của mình. Tiến sĩ Sam Sain, nguyên phó phòng của ông ở phòng thí nghiệm Viện Ung thư quốc gia, bị buộc tội tham gia vào việc tống tiền tiền bất hợp pháp từ một công ty thuốc và đóng vai trò trong các bản khai tài chính. Các viên chức Viện Y tế quốc gia tố cáo Gallo có hành vi vô đạo đức và kiên nghị vĩnh viễn không cho Mulas Dpoic, phó phòng hiện nay của ông, được nghiên cứu y học.

Hà cùng những phiên tòa khoa học hiện tại của Gallo là những lời âm mưu trong giới truyền thông gây nên AIDS có thể bắt đầu từ các cuộc thử nghiệm trên người hay các vắc xin bị nhiễm trùng.

AIDS có phải là một bệnh dịch do người tạo ra? Một số câu chuyện trên sách báo những năm 1991-1992 dường như chỉ theo hướng đi.

6. NHỮNG NGŨN GỐC CỦA HIV

Cuối những năm 1980, giới truyền thông trước kia mê mẩn Gallo nay trở nên chê bai đạo đức của ông và "phát hiện" của ông về virus AIDS. Câu chuyện khi xanh và quan điểm AIDS từ châu Phi vẫn còn lan truyền rộng rãi nhưng các thuyết khác về nguồn gốc của AIDS đã được phổ biến

Ngày 1 tháng 5 năm 1987 một câu chuyện rất quan trọng về AIDS xuất hiện trên trang đầu của tờ Thời báo Luân Đôn, một tờ báo uy tín nhất thế giới. Tiêu đề bài báo là "Vaccine xin đầu mà kích hoạt virus AIDS." Câu chuyện do biên tập viên khoa học Peter Wright viết, gọi rằng chương trình vaccine xin xóa bệnh đậu mùa do Tổ chức Y tế thế giới (WHO) bảo trợ chịu trách nhiệm về việc để AIDS lan tràn ở châu Phi.

Giữa những năm từ 1966-1970 hầu hết 100 triệu người da đen sống ở Trung Phi đã được

tiêm chủng. Giờ đây các nhà khoa học đoán rằng vaccine xin đầu mà có thể ảnh hưởng sự lây nhiễm của virus AIDS đang nguy hiểm

Peter Wright nhận xét rằng mối liên quan của vaccine xin đầu mà với AIDS có thể giải thích tại sao vaccine xin, nước Nam Mỹ duy nhất được năm trong chiến dịch xóa bệnh của WHO có tỷ lệ tử vong hợp AIDS cao nhất trong khu vực. Ngoài ra, xấp xỉ 14.000 người Haiti làm việc ở Trung Phi đã được tiêm chủng trong chiến dịch đậu mùa, điều đã giải thích tại sao AIDS cũng bùng phát ở Haiti.

Một viên chức WHO trả lời nhận: "Tôi tin thuyết vaccine xin đầu mà là lời giải thích cho sự bùng nổ AIDS ở châu Phi." Robert Gallo nói thêm: "Mối liên hệ giữa chương trình của vaccine xin bệnh dịch là một giả thuyết quan trọng và đáng chú ý. Tôi không thể nói rằng nó

thực sự ~~đ~~ ảm, nhưng tôi cho rằng tổng một số năm việc sử dụng vắc xin sống như loại dùng cho bệnh đậu mùa có thể ~~đ~~ kích hoạt nguồn lây nhiễm ~~đ~~ng ng ủ như ~~H~~

Nhà nghiên cứu câu chuyện của tờ Thời báo và viết một bài ngắn cho tờ Tuần báo Los Angeles (5/6/1987). ~~K~~ được ~~R~~popot hỏi, các chuyên gia y học địa phương có xu hướng nghi ngờ thuyết vắc xin: ~~H~~ỏi với tờ tuần báo rằng vắc xin đậu mùa có lẽ không phải là cái kích hoạt AIDS, mà nếu như nó liên quan đến AIDS - có nhiều lý do để nghi ngờ về điều này thì nó ~~đ~~g hơn là vật ~~đ~~ang các vi sinh vật gây AIDS mà không được nhận ~~a~~."

~~R~~popot hoang mang vì tại sao không thấy nói gì đến câu chuyện đậu mùa trên các phương tiện truyền thông chính của Mỹ. Ông đã tiếp xúc với các phát ngôn viên của Associated Press (Hội hiệp hội ~~B~~o chí) ở Boston, Washington và New York; ~~B~~utes ở Liên Hợp Quốc và Liên đoàn ~~B~~o chí quốc tế ở New York. Tất cả các cơ quan ~~đ~~ hỏi rằng họ không nghe nói gì về câu chuyện từ Liên ~~Đ~~n."

Sau khi câu chuyện đã bị im đi ở Mỹ, Gallo không bao giờ nêu lại vấn đề ~~đ~~ đậu mùa trong công luận. Việc ~~đ~~n nh ẹm hoàn toàn tin tức về mối liên quan giữa vắc xin đậu mùa với AIDS là một ví dụ nổi bật cho người ta thấy các cơ quan truyền thông chủ yếu ~~đ~~ng bị kiểm soát và kiểm duyệt ở Mỹ.

Tổng những năm 1966-1967 Tổng chức Y tế thế giới quản lý 2,4 tỷ liều vắc xin đậu mùa trên toàn thế giới. Có thể nào một số lô vắc xin tổng số đã chứa vi khuẩn tạo bằng công nghệ gen nhằm mục đích chiến tranh vi khuẩn không? Theo Nhà ~~đ~~ng phát súng thần kỳ của Allan Chase lên ~~X~~t ặng 140 tỷ liều vắc xin, Mỹ 40 tỷ liều, hai mươi quốc gia khác tổng cộng tặng 220 tỷ liều khác." Số còn lại hai tỷ liều vắc xin được chế trong các phòng thí nghiệm mới lập ở các nước thế giới thứ ba với sự giúp đỡ của các chuyên gia ~~V~~

Lệu AIDS có được đưa vào nhiều từ liệu người châu Á không? Các tế bào người và động vật chứa chấp mọi loại vi khuẩn bao gồm các vi khuẩn ẩn chưa được khám phá. Việc nuôi cấy tế bào mô động vật thường được dùng trong chế tạo các vắc xin chống vi khuẩn. Do đó, khả năng nhiễm vi khuẩn động vật vào vắc xin là một mối nguy hiểm thường trực trong sản xuất vắc xin của ngành dược.

Hầu hết mọi người cho là vắc xin “vô tình” và không có mầm bệnh. Các dụng cụ và hàng y tế có thể tẩy trùng bằng lò hấp ở nhiệt độ và áp suất cao. Tuy nhiên, việc khử trùng vắc xin sẽ làm hỏng protein miễn dịch cần thiết trong vắc xin. Như vậy vắc xin có thể được khử hoạt tính, nhưng không phải là vô tình.

Mặc dù đầu tư rất cẩn thận tỉ mỉ trong chế tạo vắc xin cho người, người ta biết rằng các vi thể động vật gây lây nhiễm vẫn sống sót qua quá trình chế vắc xin. Trong những năm 1990, hàng triệu người đã được tiêm các vắc xin bại liệt tình cờ bị nhiễm vi khuẩn gây ung thư tên là SV40. Nguồn vi thể động vật này là các tế bào thận khỉ xanh sử dụng trong sản xuất vắc xin bại liệt. Các vắc xin để nhiễm trùng vắc xin như vậy được giữ kín trước công luận, và mặc dù biết trước có nguy hiểm, các công ty thuốc và các nhà thuốc thường bất chấp các kiến cho rằng AIDS có thể đã xảy ra từ các vắc xin động vật bị nhiễm vi khuẩn.

Các vi trùng thụ động vật cũng có trong huyết thanh bê bào thai, một sản phẩm của máu thường sử dụng như chất dinh dưỡng trong phòng thí nghiệm để nuôi cấy tế bào mô động vật và người. Kết quả là các vi khuẩn trong huyết thanh bê có thể dịch chuyển như các nhân tô-lây nhiễm vào sản phẩm vaccine cuối cùng.

Như thế thì tôi cũng xin báo hiệu thành bê bào thai và mối liên hệ có thể có với Hà Chiếu để một bức thư của Gote nhận được Mavisna báo và người gác Huyệt được công bố tên Táp san của Hội Nghiên cứu gia (Đn) tháng 10 năm 1988. Mavisna báo (tổng tượng tự Huyệt được biết đây thì tôi sang hiệu thành bê

bào thai dùng để sản xuất vắc xin. Nhưng kính hi vọng vì cực mạnh, các hạt tổng giống như vi rút sẽ phát hiện trong các vắc xin được chứng nhận dùng cho lâm sàng. Gote cảnh báo: Đường như điều hết sức cốt tử là mọi vắc xin phải được xét nghiệm trước khi dùng, và vì virusna bò phải được tiếp tục điều tra về mối quan hệ với HIV và vai trò nhân quả có thể của nó trong sự tiến hóa thành AIDS”

Một triệu người châu Phi bây giờ bị nhiễm vi rút AIDS. Một số lớn người như vậy hẳn không thể bị lây nhiễm trong một thời gian ngắn chỉ bởi tác động của vi rút khỉ xanh “hại loài” sang một người châu Phi. Lời giải thích logic nhất về sự lây nhiễm hàng triệu người châu Phi đa phần là: các vắc xin sử dụng trong các chương trình tiêm chủng hàng loạt của WHO bị nhiễm vi rút sản sinh ra AIDS.

Sự lây nhiễm đó là tình cờ hay có dụng ý? Một cách chế tạo vắc xin đậu mùa trong những con bê là một “quá trình sạch” nhưng không phải là một quá trình vô trùng. Bởi tôi vào cái bàn mổ, các con bò cái bị giết và ô nhiễm ngang từ tên tằm trong buồng ngày để làm vắc xin. Sau đó, các con bê con bị rách và tụt máu. Trong khi sản xuất vắc xin không thể ngăn ngừa sự lây nhiễm các vi rút bò. Các chi tiết kỹ thuật chính xác cho việc sản xuất vắc xin đậu mùa đã được Cơ quan quản lý dược - thực phẩm và y tế kiểm tra và chấp thuận.

Một điều mà (bệnh đậu bò) cũng là một vi rút tốt tốt dùng cho các mục đích công nghệ gen. Nhưng cách cấy ghép vào các gen ADN của vi rút đậu bò, các nhà khoa học có thể gắn thêm các phần của vi rút sinh bệnh khác như cúm, viêm gan và các bệnh khác. Sự an toàn của công nghệ gen mới này vẫn chưa được xác định đầy đủ.

Tiến sĩ Friedrich Deinhardt ở Munich, Đức nói lên sự lo lắng về những mối nguy tiềm tàng của các vắc xin tái tổ hợp tại Hội nghị vắc xin bệnh đậu bò, được tổ chức tại Chevy Chase, Maryland tháng 11 năm 1984. Liệu một vi rút được đưa vào vắc xin đậu mùa có “ổn định về mặt di truyền”? Gián sử vi rút Epstein-Barr (vi rút Epstein-Barr hội chứng một kính niên” giống như AIDS) được gắn vào vi rút đậu

bò - đậu mà, thì sẽ u gis sẽ xảy ra hệ u một vi tính u vậy đ ột
nhiên nhiên vào và nhân lên trong các tế bào B của người? (Giống
các tế bào T, các tế bào máu trắng B t cần thiết cho b ảo vệ
miễn dịch).

Sau đ Deinhardt h ỏi một câu hỏi có ý nghĩa sâu sắc đ i v ới thính
giả tại hội nghị và c xin cao cấp nhất đ: Liệu chúng ta có m ột
AIDS không? Nhà khoa học Đức này tuy ệt đ i nghiêm túc. Tôi
không có ý c ột về việc này ông nói thêm. Sau khi nêu câu h ỏi
về độ an toàn của vắc xin, mà không có câu trả lời nào,

Deinhardt k ết luận: Thực sự có ấ t nhiề u y cá u nghiên cứu cơ
bản cần được chú ý n."

Kông cần biế t đ n nh ững lo lắng và nguy hiểm đ, quá tình
chế tạo gen tái tổ hợp đ c ú tiể p tục. Một vi t đ ược gấ n vào một
vi t khác trong s ự hỗn loạn vô tận - và năm này qua năm khác nguy
cơ về các bệnh mới đ o người tạo a cho người và động vật trở nên
ngày càng l ớn hơn.

Đ i v ới những người quan sát và người nghiên cứu âm mưu vi t
khoa học xung quanh AIDS đ ư a a nhiề u câu h ỏi. Đ u là nguồ n
gốc thật của các vi t đ ột biế n lạ lùng đ a m thế nào có th ể xác
định vi t nào xuấ t hi ện trong t ự nhiên và vi t nào do con người
tạo a trong phòng thí nghiệm bằ ng công nghệ tái tổ hợp gen. M
nào là c ủa người và vi t nào đ n t ừ các động vật?

Nhà thực nghiệm Essex, cũng nh ư Rbet Gallo, đ i khi cũng vấ p ph ải
vấn đ ã nhậ m l ần vi t này sang vi t khác. Essex là nhà nghiên
cứu AIDS đứng thứ hai trong n ước. Những thử nghiệm trước khi có
AIDS của ông với etovirus c ủa mề giống nh ư AIDS đ ihiế n ông
nổi danh như một nhà vi t học động vật hàng đ u. Năm 1986,
Essex và đ ồng nghi ệp của mình là Ellis Knki công bố khám phá
của họ về một loại vi t AIDS (TM) m ới trong các m ẫu máu
của những người Tây B i kh ỏe mạnh. Cái ông Luc Montagnier ủa
V iện Pasteur đ u nào cũng có m ặt lại kêu lên ấ ng ông ta là người đ

khám phá a virus đầu tiên. Montagnier cũng phát hiện
thầy virus này trong máu người Tây Phi và đặt tên là AZV.

Để làm phức tạp thêm các vấn đề khoa học, loại virus của
Essex có sự tương đồng nổi bật với retrovirus khi tên là STLV.
Người viết về y học và cũng là thầy thuốc Lawrence Altman của
tờ Thời báo New York (9/4/1987) bàn về tình trạng khó xử ở
tong một bài báo nhan đề "Hỏi tại vì AIDS thực sự tương tự để
làm nảy sinh vấn đề mới trong công tác nghiên cứu." Altman viết:
"Loại có loại virus khác nhảy loài vào dân châu Phi da đen
không? Nếu đúng là thế, loại virus đó hẳn có thể diễn hóa
thêm thành virus AIDS, tuy các nhà khoa học không có chứng cứ trực
tiếp về điều đó."

Người viết cho tờ Thời báo Los Angeles, Robert Steinbrook tuần
bộ về bí ẩn đã được giải quyết ngày 18 tháng 12 năm 1988.
Đại virus mới mới "ở cửa người" của Essex hóa ra là một loại virus
khi dính ở nhiễm vào các mẫu máu người của Essex. Nguồn lây
nhiễm từ khi là do các mẫu máu của một con khỉ được cho nhiễm thử
nghiệm một loại virus giống như AIDS tại Trung tâm Nghiên cứu
sinh trưởng thuộc khu vực New England ở Southborough,
Massachusetts.

Trong các chuyện gia virus danh tiếng nhất thế giới gặp khó
khăn khi xác định nguồn gốc các loại virus bắt nguồn từ
người hay động vật, hay nó đến từ một phòng thí nghiệm? Câu trả lời
chính xác dường như phụ thuộc vào uy tín của chuyện gia virus.
Robert Steinbrook đưa ra lời cảnh báo từ Carol Mader của Trường
Đại học Massachusetts: Câu chuyện này cần coi như một lời cảnh
báo mạnh mẽ đối với tất cả các chuyện gia virus để kiểm tra mọi
loại virus mới được phát hiện, để chiểu với các loại virus đó
trong phòng thí nghiệm."

Tuy các nhà khoa học Nhật Bản kết luận không có mối quan hệ di
truyền giữa virus khỉ xanh châu Phi và virus AIDS, các chuyện gia
virus hàng đầu của Mỹ cứ bám chặt lấy thuyết khỉ về nguồn

gốc AIDS. Jonas Salk, người khởi đầu thàn thờ ại của vắc xin bại liệt đã ông bố ả ờng vì tikh i thoát vào cộng đ ờng người khoảng 900 năm trước đây ông tin ả ờng nh ững người châu B i đ ể t vì bệnh AIDS không được chuẩn đ ản a t ờng nhiề u năm. ấ iế n cho ả ờng H iên hóa t ừ các thí nghiệm động vật do các chuyên gia vi t và các bác sĩ th ực hiện, đ ờng bao gi ờ được xem x ể đ ầu gix ả đ i v ới các con vật sau khi chúng đ ược sử dụng t ờng các cuộc thử nghiệm vì t ờng th ư? Có ph ải chúng đ ầu b ị giết sau khi thử?

T ờng cuố n Cu ộc t ờng nh ững kẻ giết người, J ione Goodfeld quả qu ể t ả ờng các con tinh tinh sử dụng cho cuộc thử nghiệm viêm gan B i n t ừ hai khu động vật: một khu ở Louisiana và khu kia t ừ một đảo ngoài khơi bờ biển châu B i c ủa Iberia. Các con tinh tinh là những động vật duy nh ất đ ể m ả c vì t ờng viêm gan B ủa người. B ờng nói ả ờng, nh ững con vật này không b ị giết sau khi chúng đ ược tiêm vắc xin viêm gan B Sau thí nghiệm, các con tinh tinh đ ược trả về khu vực thuộc Louisiana; còn các con tinh tinh Iberia đ ược d ầ n d ầ n thích ứng lại với đời s ờng hoang dã

Người ta không biế t bao nhiêu động vật ở phòng thí nghiệm được trả về môi trường ban đ ầu c ủa chúng. Tuy nhiên, vì ể c chuyển các con vật t ờng phòng thí nghiệm đ ể i nhiễm vi t vào môi tr ường tự nhiên có thể giải thích h ờng gốc c ủa một số vi t đ ược phát hiện th ấ y đ ờng vật hoang dã

Năm 1991, giới t ờng thông đ ưa a m ột th ể t m ới gọi ả ờng AIDS châu B i có th ể đ ờng phát do các cu ộc thử nghiệm về bệnh sốt t ể tiế n hành t ờng nh ững năm 199 và tr ước nữa. Sự náo động được khơi mào nhờ một bài báo đ ờng tên t ờ Nature (Thiên nhiên) a ngày 28 tháng 11 năm 1991: 'AIDS; các con kh ỉ và bệnh sốt t ể c ủa tác giả Charles Gilks, m ột nhà nghiên cứu ở C ờng và V ệ n nghiên cứu Y ọc K ờng.

K ỉ l ục qua sách báo y ọc châu B i cũ Gilks th ấ y các thí nghiệm y học t ờng đ ể các nhà nghiên cứu tiêm vào chính họ máu của tinh tinh

và khi xòe đôi dài nhả m xác đ ịnh xem kysinh tng số t ế c ủa động vật có chuyển sang người được không. Các nghiên cứu đ có vài chục người tham gia. Gilks tự hỏi: Các etovins c ủa linh trưởng có thể đ ược tuệ n sang ng ười hay các con kh i khác do các thí nghiệm với bệnh số t ế c ủa linh trưởng hay không? Câu tr ả lời cho câu hỏi đ có th ể giải thích nguồ n gô c bệnh dịch AIDS. H ọng ă ng nh ững ai tiế p cận tài liệu này ẽ kiểm ta gi ả thuệ t c ủa tôi để cuộc tanh lu ận về nguồ n gô c của AIDS có thể trở nên khoa học hơn.”

M ỉ tháng sau khi trình bày thuệ t số t ế c ủa Gilks, giới tuệ n thông quaysang m ột thuệ t có tính khiêu khích khác công bố trong t ạp chí Billig Stone (Đlăn) a ngày 19 tháng 3 năm 1992: Nguồ n gô c c ủa AIDS: một thuệ t m ới gây ửng số t nhả m trả lời câu hỏi: Đ là hành đ ộng của Chúa hay m ột hành động của con người? Bó ng viên Tom Curtis cho ă ng cu ộc bùng phát ở châu B i có thể là do các vắ c xin bại liệt bị nhiễm SV40,” m ột vi t k h i. Giữa những năm 194 và 1963, ba m ười tr ệu người châu B i đ ược tiêm vắ c xin bại liệt.

Không có các m ẫu vắ c xin gô c để kiểm ta, các chuyệ n gia vi t mau chóng chỉ a ă ng thuệ t c ủa Curtis không th ể được chứng minh hay bác b ỏ. Curtis tấ t nhiên h ỏi kiế n chuyệ n môn c ủa Gallo, kế t quả là có năm đ ạn thông tin khó hiểu về vi t c ủa Gallo được đ ăng báo. Song khi Curtis báo cho Gallo về vi ệc chuẩn bị và phân phát vắ c xin bại liệt trong nh ững năm 1959, Gallo th ừa nhận ă ng sự lây nhi ễm AIDS theo cách đ là có kh ả năng về lý thuệ t.” C ả Gallo lẫn Curtis đ ều không nhắ c đ ến m ối liên h ệ của vắ c xin đậu mà v ới AIDS vớ n là các đ ề tài tên t ở Thời báo Lăn Đn h ồi tháng 5 năm 1987

Sự liên hệ của vắ c xin bại liệt với AIDS được lan tuệ n r ộng ấ t đ ể phát thanh và tuệ n hình. Nh ưng câu chuyệ n SV40” ch ỉ là tin cũ i v ới các nhà hoạt động chố ng vắ c xin, những người đ ối nhiề u năm ă ng vắ c xin b ị nhiễm tng có th ể nguy hi ễm. Dẫu thế nào thì câu chuyệ n của Curtis cũ ng quan tr ọng vì nó báo đ ộng

cho công chúng vì ệc vắc xin thương mại có thể chứa các vi tđ ộng vật gây ung thư.

Tờ Tin tức Mỹ và Báo cáo Thế giới (30/3/1992) đđg thuyết vắc xin tên tang bà và nhắ c đ ộc giả về các thuyết AIDS khác. Thuyết vắc xin bại liệt chắ c chắ n không phải là yđ đ ầu tiên giải thích nguồ n gốc của AIDS, và nó cũng không ph ải là thuyết l ậ lũng nhắ t. Còn có thuyết tđnh d ục kỳ quái, đ ựa tên các báo cáo ắ ng có nh ững bộ lạc ở Tây Đ ị tiêm máu kh ỉ vào đ ỉ và l ụng để tăng hưng phắ n tđnh d ục. Năm ngoái, một bức thư xuắ t hiện tên t ập san y học Anh Lưỡi dao , nói đ ến nh ững yđ kỳ quắ ặc không kén (không kể là thắ t bại) của các bác sĩ châu Âu tđng nh ững năm 1920 muố n tăng cường năng lực tđnh d ục yđ kén c ủa nh ững đ ỉ ông có tuổi bắ ng cách tiêm một chắ t lắ y từ tinh hoàn khi."

Câu chuyện vắc xin viêm gan B và chuyện vắc xin đậu mắ c ủa đ ược giữ bí mật không cho công chúng M ỹ biế t. Nhưng giờ đ ỉ khi mà công chúng đ ược biế t các cuộc thí nghiệm bệnh sắ t ế và các vắc xin bại liệt bị nhiễm tđng có th ể là nh ững nguồ n gốc của AIDS, Steckervà tôi không hi ếu có phải giới tđng thông đđng chu ẩn bị tinh thắ n cho công chúng về m ột câu chuyện logic hơn ắ ng AIDS là căn b ệnh do con người gây ắ ng vì tđ công nghệ gien tđng phòng thí nghiệm hay không.

Tắ t cả nh ững sự không bình th ường đ ể c ủa khoa học về AIDS không thể qua mặt các nhà đ ề u tắ và nghiên c ứu về âm mưu đđng tìm kiế m sự thắ t về nguồ n gốc của AIDS. Jonathan Vnkin ghi nhận ắ ng nhiề u nghiên c ứu do chính phủ Mỹ bảo trợ là bí mật - còn các nghiên cứu khác chỉ các nhà khoa học khác hiế u đ ược. Tđng cuố n Âm mưu, giắ u giế m và tội ác: Sự đ ề u khi ển và kiểm soát ý nghĩ ở Mỹ, Vnkin viế t: Sự hiế u biế t khoa học của công chúng thì hạn hẹp, phụ thuộc hoàn toàn vào phía thứ ba là nh ững người giải thích và các chuyệ n gia gi ỏi, nh ững người có nh ững mớ i quan tâm iề ng. Thế mà hi ếu biế t chung về khoa học, và quan trọng hơn là hiế u khoa học vận hành ắ sao, là c ực thắ p. Chúng tôi nghĩ ắ ng chúng tôi đđng có đ ược sự thắ t khách quan, khi thực sự thắ y là m ột

quá trình chính trị mang nặng tính cá nhân, bao gồm hàng tỉ đô la, những danh tiếng lớn, những cái tôi và các hệ thống đức tin đã đăng kí để duyệt những khoảng lớn sự thật và lý thuyết.”

Và khi có tin AIDS là “một thử nghiệm khoa học ma quỷ” hay không? Ông giải thích: “Ai biết được? Chính tôi có khuynh hướng nghi ngờ nó. Dĩ nhiên nó có thể, vì khi nó đã xảy ra, không ai ở cương vị thực hiện một điều như vậy lại cho rằng đó là thử nghiệm ma quỷ.”

7 AIDS: CĂN BỆNH Ở NYC

AIDS có được đưa vào cộng đồng đáng ngờ tính thông qua thử nghiệm viêm gan B ở thành phố New York tháng 11 năm 1987 hay không? Có tổng dân đáng ngờ tính ở Manhattan trước năm 1987? Những câu hỏi quan trọng để đưa bao giờ được trả lời để hiểu bởi cơ quan có thẩm quyền về AIDS.

Có sự nhất trí chung là các mẫu máu cũ (trước năm 1987) của người Mỹ đều có xét nghiệm âm tính đi với các kháng thể HIV là lý do tại sao hầu hết các nhà dịch tễ học tin rằng trước đưa vào Mỹ khoảng năm 1987.

Các mẫu máu trước năm 1987 lấy từ những người đàn ông đáng ngờ tính trong cuộc thử nghiệm viêm gan của S. Muness có xét nghiệm âm tính với HIV. Tuy nhiên, vì việc xem xét các mẫu máu của các năm 1987-1991 lưu giữ tại Trung tâm Y tế thành phố New York đã được báo cáo là có 6,6% số người đáng ngờ tính đã được tiêm vắc xin viêm gan là dương tính HIV.

Làm thế nào mà những người đáng ngờ tính trở thành dương tính HIV trong năm 1987? Có một đợt ở thành phố New York trước năm 1987 hay không? Nếu không, tại sao có một đợt tổng dân đáng ngờ tính trước năm 1987, vì ít nhất có những vắc xin của S. Muness đã được làm từ máu của những đàn ông đáng ngờ tính mang vi rút viêm gan B hay không?

Không có lẽ nguồn lây nhiễm của HIV mà máu gom lại của dân đáng ngờ tính được dùng để làm vắc xin thí nghiệm, vì phải mất 65 tuần lễ để chế tạo vắc xin. Điều đó có nghĩa là việc sản xuất vắc xin của S. Muness bắt đầu từ năm 1971. Nếu có tổng cộng cộng đồng đáng ngờ tính ở Manhattan từ năm 1971 thì một số mẫu máu người đáng ngờ tính phải có xét nghiệm dương tính. Nhưng, như đã nói, các xét nghiệm máu người đáng ngờ tính năm 1971 là âm tính HIV.

Họ đã được đưa vào "vài trăm người đồng tính tình nguyện" đã được tiêm vắc xin trong các tháng trước khi cuộc thử nghiệm của Smuness chính thức bắt đầu tháng 11 năm 1978 hay không? Khả năng này không thể bỏ qua.

Mặc dù các câu hỏi đã không được trả lời, dường như rằng ảnh hưởng gốc của virus AIDS là từ cuộc thử nghiệm với dân đồng tính của Smuness. Hơn nữa, không có trường hợp nào chứng minh có AIDS ở Manhattan trước ghi trong các năm 1976, hoặc 1977 hay 1978. Theo các nhà dịch tễ học của Trung tâm kiểm soát bệnh tật, trường hợp chứng minh có AIDS đầu tiên ở người đồng tính xuất hiện ở Manhattan năm 1979, một thời gian ngắn sau khi cuộc thử nghiệm bắt đầu.

Năm 1982, một năm sau khi "chính thức" đi đến dịch AIDS, 30% số dân ông trong cuộc thử nghiệm của Smuness là dương tính HIV. Trong đó, mức lây nhiễm cực cao ấy cũng là mức nhiễm HIV cao nhất chưa từng ghi nhận đối với bất kỳ nhóm nguy cơ cao nào trong các sách báo học về AIDS. Mức 30% của năm 1982 đã vượt xa mức lây nhiễm đối với bất kỳ dân cư nào của châu Phi, nơi mà Gallo và những người khác khẳng định căn bệnh này đã tồn tại hàng thập kỷ hay hàng nghìn năm."

Năm 1981, mười hai năm sau khi "chính thức" bắt đầu của dịch AIDS, không một chuyên gia nào về AIDS từng bình luận về mối liên quan rõ rệt giữa cuộc thử nghiệm trên dân đồng tính và sự bùng phát đặc biệt của AIDS trong cộng đồng đồng tính.

Sau khi Tiến sĩ Robert Stecker công bố quan điểm của mình năm 1986, và sau khi cuốn sách AIDS và các bác sĩ đã được xuất bản năm 1988, các chuyên gia phát minh những thuyết mới để giải thích AIDS bắt đầu ở sao trong cộng đồng đồng tính nam. Tiến sĩ Stecker và tôi cho là các nhà nghiên cứu AIDS của Chính phủ Mỹ đang tung ra những câu chuyện cho giới truyền thông nhằm đánh bại nghiên cứu của chúng tôi về nguồn gốc của AIDS.

Tiến sĩ **M**hilde **K**n, **đ**ng Ch **ủ** tịch (cùng với **E**beth **T**alor) của Tổ chức Nghiên cứu AIDS của Mỹ, cũng tình bày một thuyết khác nhưng nó nhanh chóng biến mất. Tổng tạp chí **R**ồng và n (tháng 2 năm 1987) **K**n gi **ả**i thích AIDS **đ**ất **đ**u trong c **ộng** **đ**ng **đ**ng tính nh **ư** thế nào: Chúng ta có lẽ **đ**ất **đ**u **đ**ưa AIDS vào những người **đ**n ông **đ**ng tính bằ ng cách tiêm ch **ủng** họ với globulin gama bị lậ nh **ể**m, có lẽ **đ** là nh **ững** gi **đ** **ả**.” (Globulin gama là một sản phẩm máu tiêm được, hiện diện kháng **ng**uệ n, **đ**i khi **đ** **ược** sử dụng để tạm thời tăng cường sự miễn dịch **ch**ố ng lại bệnh tật như viêm gan và các bệnh do vi **t**khác).

Theo **K**n, máu gom l **ại** được dùng trong s **ản** xuấ t globulin gama **đ** tnh c ở bị nhiễm vi **t**AIDS. **M**i b **ị** nhiễm **đ** có lẽ lậ **yt** **ừ** các tù nhân bị giam ở châu **Đ**i và Caibê. **B**ta mau chóng bác b **ỏ** mọi sự liên hệ với cuộc thử nghiệm viêm gan **Đ**ăm 198 bằ ng cách tuyền **b**ô (sai lậ m) **ằ** ng “chúng ta **đ**ó các ca AIDS tr **ước** **đ**.” **B**khăng **kh**ăng cho **ằ** ng các ca AIDS **x** **ả** ít nhấ t 5 năm tr **ước** **đ**” và k **ết** luận **ằ** ng “AIDS h **ẳn** phải xảy ra vào **đ** **u** nh **ững** năm 197.” (Nh **ư** **đ**ieu tên, Tung tâm ki **ể**m soát bệnh tật **đ**im a ca AIDS **đ** **u** tiên ở thành phố New **Đ**k năm 197).

Mặc dằ u **K**n có **đ** **ưa** a quan **đ** **ể**m về **ng**uồ n gồ c của AIDS, tôi không bao giờ thậ **yt** **ả**i thuyế t c **ủa** bà tên các sách báo, hay nghe thậ **yt** **đ** **ả**t k **h**à nghiên c **ứ**u AIDS nào bình luận về nó. **Đ**o có lẽ là thuyế t c **ủa** bà có quá nhiề u lỗ hổng và sự không chính xác khiến không ai có thể ủng hộ.

Tong vi ệ c **đ**nh giá **ng**uồ n gồ c c **ủa** AIDS, **đ** **u** quan tr **ọng** là nhận **a** **ằ** ng không có s **ự** nhấ t t **r** khoa h **ọc** về hai câu hỏi chủ chố t về AIDS và **H**AIDS là m **ột** bệnh mới hay b **ệ**n h cũ và **H** **à** m **ột** vi **t** m **ới** hay vi **t** cũ

H câu h **ỏi** **đ** b **ị** làm phức tạp thêm bởi sự thực là AIDS vừa là một bệnh vừa là một sự xác định. **L**s **ự** xác định, AIDS phải gây a b **ởi** **H** vi **t**AIDS. Cũng là s **ự** xác định, b **ệ**n h “AIDS bao gồ m nh **ững** lậ nh **ể**m **ế** **ơ** hội” **đ** **ặ**c th **ụ**phậ n l **ớn** các lậ nh **ể**m **đ** là các b **ệ**n h

“có triệu chứng khi đưa vào” vì HIV/AIDS).

V dụ, các bệnh liên quan đến AIDS như u ác tính trên da đã được biết đến tên một thế kỷ; bệnh viêm phổi pneumocystis carinii đã được biết đến tên một nửa thế kỷ. Tình trạng bối rối không biết AIDS là bệnh mới hay càng tồi tệ thêm khi các nhà nghiên cứu AIDS tuyên bố phát hiện lại các ca “cổ xưa” u ác tính trên da và viêm phổi pneumocystis ghi trong ấn phẩm y học - và đôi khi kết luận rằng các ca AIDS đã từng có ở đầu thế kỷ thời gian dài.”

Cho tới gần đây phân lớn các chuyên gia AIDS đã thừa nhận rằng HIV là một virus mới, có (ở Mỹ) từ những năm 1970; cụ thể hơn là năm 1981. Trong cuốn Săn lùng virus Robert Gallo tuyên bố: “HIV/AIDS chắc chắn trở nên lan tràn lâu đầu tiên chỉ trong những năm 1970, ít nhất là ở Mỹ và các quốc gia phát triển khác, nhưng đó là tại chỗ trước khi nó được nhận ra.” Như vậy, nhà khoa học huyền thoại Jonas Salk nói rằng vì HIV/AIDS đó 900 năm nay rồi.

Còn một nguồn gây bối rối nữa là máu “có thể có xét nghiệm gì để dương tính” HIV một số xét nghiệm máu người châu Phi thoạt tiên được báo cáo là “dương tính” sau này được xét nghiệm bằng các phương pháp tinh vi hơn lại thấy là “âm tính.” Ấy vậy mà những xét nghiệm “gì để dương tính” đã được sử dụng làm chứng có rằng việc nhiễm HIV ở châu Phi trong một thời gian dài.”

Một kỹ thuật mới trong phòng thí nghiệm dựa trên “đọc ADN” đã được coi là một xét nghiệm “cụ thể” về nhiễm HIV song điều đó còn cần xem xét. Một số nhà nghiên cứu AIDS bây giờ dùng xét nghiệm ADN để chứng minh các lây nhiễm “có triệu chứng năm 1981) gây nên bởi HIV. Trong vi sinh vật học, việc chứng minh tuyệt đối về nguồn nhân gây bệnh, theo truyền thống đòi hỏi phải cấy và xét nghiệm sinh hóa vì từng số ng”bị nghi ngờ, lấy từ tổ chức bệnh hay các chất lỏng của cơ thể. Nhưng không bao giờ nó lại bao gồm “chứng cứ” các phân tích ADN của các mô chết. Công nghệ ADN mới có chứng tỏ 100% chính xác phát hiện lây nhiễm một tác nhân vi sinh

vật thể" hay không, điều đó còn cần phải xem xét. Nhưng một số nhà khoa học đã chấp nhận các kết quả xét nghiệm ADN như chứng cứ tuyệt đối rằng các lây nhiễm AIDS là từ sự có mặt của HIV.

Mọi người đang yêu cầu các xét nghiệm máu HIV hiện tại không chính xác 100% trong chẩn đoán nhiễm HIV/AIDS. Các xét nghiệm HIV "dương tính" có thể xảy ra khi các xét nghiệm một mẫu máu là "dương tính" dù không có HIV. Tuy nhiên, mà thu năm 1991, bác sĩ hội tụ của tôi cương quyết đề nghị tôi tiêm vắc xin chống HIV vì tôi cảm thấy "đang lan đến", vì lịch này dự đoán là nghiêm trọng (thực ra nó không nghiêm trọng).

Thông thường tôi từ chối tiêm vắc xin vì có những lý do. Tuy nhiên, bác sĩ của tôi cứ khẳng định phải tiêm. Để khỏi làm ông ta thất vọng, tôi đồng ý. Hai tháng sau khi tiêm vắc xin cúm, tôi đọc trong tờ Thời báo New York (19/12/1991) rằng một số người cho máu mà đi làm phòng cúm bị nhiễm HIV đã được xét nghiệm dương tính HIV và cũng có xét nghiệm dương tính với hai loại virus khác! Khi xét nghiệm máu tiếp, các xét nghiệm "dương tính" HIV được xác định là "giả dương tính."

Các nhà khoa học bỏ ý định. Họ luận về sự bí ẩn của khoa học, James Mon, Trưởng ban Y tế công cộng cam đoan với công chúng rằng không có khả năng vắc xin chứa bất kỳ loại nào trong ba loại virus. Vì vậy, người tiêm vắc xin cúm, tôi hy vọng đánh giá của Mon chính xác. Toàn bộ câu chuyện khiến tôi lại nghi ngờ rằng nếu như người nhận vắc xin cúm bị nhiễm HIV có thể có xét nghiệm "dương tính" HIV thì độ tin cậy của các xét nghiệm AIDS như thế trong trường hợp phát hiện các ca AIDS từ trước năm 1987 chắc chắn là đáng ngờ.

Tổng thể, khoa học về AIDS là một "giả khoa học." Giả khoa học nhằm làm nhầm lẫn và bỏ ý định đến tuy nhiên những ai đi tìm lý do và sự thật. Các nhà khoa học về AIDS dường như có lỗi trong việc tăng cường các thông tin định hướng bằng cách cố

thuật ph ục mọi người ă ãng sai là đg, và đg là sai.

do đ ể đưa tin lạc hướng về AIDS là ằng: che d ầu nguồ ãn gốc ă ãng chính con người tạo a b ệnh này

M thu năm 1987m ột nhóm các th ỹthuồ c đ áo cáo m ột ca AIDS cũ ừ năm 1968. Bệnh nhân là một thiề u niên da đ 15u ỏi tên là đbet, h ời chậm phát tr ển đ ến t ừ St. Luis, Missouri. Trong năm cuối đời, đbet ô m g ầ ymòn v ới căn bệnh quái dị gâyphù nề nghiêm trọng hai chân và bộ phận sinh dục. K ỉ m ỏ xác, nhà bệnh l ỹ ọc th ỹ các t ỉn thương bên trong c ủa u ác tính tên da, bệnh ung thư mà hai thập kỷ sau sẽ đ ổi v ới AIDS.

Sự việc cậu bé ỏ tr ẻ u ác tính tên da (K) ở trực tàng khiế ãn các bác sĩ suy đ ắn có th ể dịch AIDS phát tr ển t ừ trường hợp nàyĐ ược lưu giữ trong tr ạng thái đ ể l ạnh từ năm 1969, mẫu máu cũ ủa cậu bé đ ược x ể nghi ệm H ỹNg ười ta cũ làm x ể nghiệm ADN với các mô t ể bào còn lưu giữ. Các k ết quả x ể nghi ệm máu và ADN đ ược báo cáo là dương tính H ỹTr ường hợp của đbet đ ược báo cáo trong T ập san Hội Y ỹ ọc Mỹ (J ỹ) ngày 14 tháng 10 năm 1988.

Có phải vì t ỉc ủa cậu bé ãng nh ấ t v ới H ỹ theo J ỹ đ ể ậu thiề u niên có hoạt động tình d ục này b ị nhiễm một loại vi t ỉ liên h ệ chặt chẽ hoặc đ ể ng nh ấ t v ới vi t ỉ suy gi ảm miễn dịch người (H ỹ loại 1?

Giới t ỹ ãn thông l ỹ câu chuy ện này nh ư là “ch ứ ng có mạnh mẽ” ă ãng AIDS có m ặt ở Mỹ trong nh ững năm 1960. Tiế ãn sĩ Stecker nghĩ đ ể là m ột âm mưu khác nh ấ m đ ể nh ậ c hướng công chúg.

K ỹ h ướng tình d ục của đbet thì không đ ể nh ững các bác sĩ h ể t sức cồ g ắ ãng nói bóng gió ă ãng c ậu bé đ ể bị ph ũ h ể t là người đ ể ng tính. K ỉ m ỏ xác, sự khám nghiệm bệnh l ỹ ọc phát hiện trực tàng b ị viêm mạn tính với bệnh t ỉ t ỉ có các m ỹ ụn cóc hậu môn và ấ t nhiề u ch ỗ t ấ y ấ ch. Đ ể ừa ngón tay vào tr ực tàng

xem xét thì thấy cơ thể hậu môn lỏng." Cơ thể hậu môn lỏng (thường hay gọi hơn là lỗ hậu môn lỏng), cùng với các dấu hiệu khác ở hậu môn, tất cả được giải thích như các dấu hiệu cho thấy cậu bé là đồng tính.

Tôi tự hỏi không biết có bao nhiêu nhà bệnh lý học khác khi cho ngón tay vào lỗ hậu môn của những xác chết có thể xác định ai là đồng tính và ai có tính dục khác giới. Có lẽ một cuộc thử nghiệm trực tiếp ở những người còn sống có thể quyết định độ chính xác về cảm nhận của các ngón tay các nhà bệnh lý học khi xác định thiên hướng tình dục.

Tờ Tuổi Trẻ (9/11/1987) cũng tỏ ra khâm phục độ nhạy và tính tin cậy của việc xét nghiệm bằng ngón tay sau khi chết. Tuy nhiên ta khẳng định Robert có quan hệ tình dục với một cô gái hàng xóm trước khi cậu bị ốm, Tiến sĩ William Drake, người tiến hành mổ xác thấy những dấu hiệu của hành vi đồng tính, bao gồm bệnh trĩ và viêm, nói lên rằng cậu ta đã thường xuyên giao hợp qua đường hậu môn." Tôi ngẫm nghĩ Những kẻ bị txis sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Mặc dù có sự thật là cậu bé 5 tuổi nằm bệnh viện với sức khỏe xấu đầu tiên trong 16 tháng cuối của cuộc đời ngắn ngủi, giới truyền thông suy đoán dựa trên bản năng giới tính của Robert và chẩn đoán sau khi chết về tình dục đồng giới.

Murray Lewis, một nhà vi sinh vật học đã nghiên cứu trường hợp của Robert, tuyên bố với tờ Tuổi Trẻ (11/12/1987) rằng Chúng ta phải gọi đúng với tên của nó - một cậu bé giao hợp thường xuyên qua đường hậu môn." Khi được phỏng vấn cho tạp chí Nhân Dân, Tiến sĩ Lewis tin chắc các ca AIDS khác đã tồn tại từ những năm 1960, nhưng lúc đó bệnh mới ở giai đoạn đầu." Theo nhà vi sinh vật học: "Cơ chế bệnh thật sự cần có những sự thái quá trong cách mạng tình dục của những năm 1970. Đó là khi mà dân đồng tính chung chạ bừa bãi và nghiện ma túy khiến vi khuẩn trở nên dễ dàng lây lan." "

Năm 1990, giới tuýn thông bámvào m ột ca AIDS củkhácbắtt
nguồnn ởManchester n ước Anh, năm 199. B ệnh nhân là một thủy
thủ hải quân không lâ y ợ, đhết vìviêm ph ổi pneumocystis
carinii và nhi ễm cytomegalovirus 5. Các chi tiếtvề ca bắtt thường
nàylầnn đầutiên đ ược báocáo tởng t ập san y học Anh Lưỡi dao
chích năm 1960. Ca nàym ột lầnn ữalại đượcbáocáo tởng t ập san y
học “dao chích (12/11/1983) nh ư là khả năng có thể có một ca AIDS
cũừ năm 199. Tởng m ột báocáo thứ ba của tập san y học Lưỡi dao
chích (7/1990), ca nàyđ ược nêu chắccắnlà nhi ễm HIV ở
Manchester vào năm 199.” Tởng lầnn àyxế nghi ệm AIDS dương
tính dựa tên công ngh ệ ADN áp dụng cho những mô tể bào còn lưu
giữ lại của người thủyth ủ, “ch ứng tỏ”anh ta nhi ễm HIV

Giới tuýn thông l ại tóm lầ y cáuchuy ện. Tờ Thời báo New York
(24/7/1990) giành m ột nửa trang 3 cho “ca AIDS cũnhắtt đ ược ghi
chế l ại, phát hiện bắ ng kỹ thuật mới.” Tiếnn sĩSteckertin ắ ng
đ ể là tò m beng đ ể giới tuýn thông đ ểnh l ạc hướng những lời
đ ể n đ ể đ ểng tăng l ắ ng AIDS là m ột cuộc thử nghiệm chiế n
tanh vi tởng.

Báo cáo ngắ n, có năm đ ể ạn tởng tháng 7 tên t ập san y học Lưỡi
dao chích không nói g ể n chiế n tanh vi tởng, nh ưng những tờ
báo lớn tên thế gi ới sử dụng trường hợp người thủyth ủ nàyđ ể bác
bỏ câu chuyện chiế n tanh vi tởng. Tờ Thời báo viế t: “Ca nàycũg
bác bỏ những lời tô cáo công bố rộng ãdo các quan ch ức viế t
đ ể a vài năm tr ớc đ ể ắ ng AIDS phát sinh t ừ một vi ứthoát a
từ cuộc thử nghiệm tởng phòng thí nghi ệm bị thắtt bại hoặc là một
tác nhân chiế n tanh vi tởng. Vô th ời đ ể ể m lầynhi ễm của ca này
người ta chưa biếtt ể n nhóm retrovirus củ ủa người bao gồ m vi ứ
AIDS. đ ể các nhà khoa h ọc cũg không có các kỹ thuật công nghệ
gien cầ n thiếtt ể tạo a m ột vi ứm ới.”

V ệc xác định HIVởng ười thủyth ủ đhết t ừ lầunhắctôi nhớ
đ ể n cuộc tanh cầvề vi ệc Gallo ăn cắ p vi ứ củ ủa MontagnierKĩ
phải đ ể i m ặt với vi ứAVô ắ ng” củ ủa MontagnierGallo kh ắ ng

định nó nhất định không phải là vi rút AIDS. Sau này vi rút HIV của Gallo và vi rút LAV của Montagnier được chứng minh là một loại vi rút Thụ thể A, các chuyên gia đã xác định thành phần gen của các vi rút AIDS của Gallo và của Montagnier giống nhau về cấu trúc hơn bất kỳ hai loại vi rút AIDS nào khác đã được nghiên cứu. Tìm được các chủng vi sinh vật này nhất là các virus hiếm vì HIV là một vi rút nhất không ổn định, đột biến rộng và thay đổi cấu trúc gen đến mức 1% một năm. Nếu các nhà khoa học có thể phát hiện HIV trong tổ chức chết, lưu giữ trong 31 năm, tôi không hiểu tại sao các chuyên gia vi rút không dùng cách dò ADN mới trong cuộc tranh cãi Gallo - Montagnier để xác định dứt khoát vi rút nào là vi rút gây

Tổng toàn bộ quá trình đọc và nghiên cứu, tôi thấy rõ ràng như khoa học chính thức của ngành đã xác định một cách chắc chắn rằng mọi thứ liên quan với việc nghiên cứu AIDS, chắc chắn là chuyên tâm như vậy.

8. NHỮNG NGƯỜI DA ĐEN

Những người da đen hầu như tất cả đều bị diệt chủng. Trong ba thế kỷ, họ bị bắt cóc từ các làng mạc châu Phi, bị xích ở những tàu thủy đến châu Mỹ, và đem bán làm nô lệ. Thời điểm tình trạng nô lệ được coi là đã về chính trị và được sự ủng hộ nhiệt tình của nhiều người cơ đốc da trắng. Sự đối xử vô nhân đạo đối với người da đen không gây nên mối quan tâm lớn nào đối với dân da trắng sống theo giáo lý của Giêsu và kinh thánh. Những người da đen bị coi là các con vật. Như vậy những giáo lý của kinh thánh về tình anh em và tình yêu không áp dụng cho nô lệ.

Dân da đen hoàn toàn hầu như quên lãng và tai họa từ phía dân da trắng. Không may là những người da đen vẫn còn chịu những ảnh hưởng tồi tệ của thành kiến bao thế kỷ bị xã hội bỏ rơi. Nạn giết người và AIDS nay là những nguyên nhân hàng đầu đem đến cái chết cho thanh niên da đen.

Mỗi người da đen nghe đến đại dịch AIDS là một nỗi sợ hãi được tạo ra bằng kỹ thuật gen để giết hết chủng tộc da đen. Theo kết quả thăm dò của tờ Thời báo New York (29/10/1990), 30% dân da đen ở New York đã được đầu tư sự tin tưởng AIDS có thể là một vũ khí sinh học phân chủng đặc biệt được làm ra trong phòng thí nghiệm nhằm gây lây nhiễm và giết người da đen.

Louis Bakuhan, lãnh tụ tinh thần của dân tộc Phi giáo tôn giáo, các bác sĩ Do Thái tiêm AIDS cho các hài nhi da đen. Ông giải thích rằng những người Do Thái giàu có đứng đằng sau chương trình diệt chủng, như cách họ đã từng kết chặt chẽ trong việc buôn nô lệ tất cả có lẫn với các cơ sở của người Hy Lạp.

Khi bàn về những niềm tin có tính chất kích động của Bakuhan, Ms. Weir khẳng định rằng nhiều người da đen, đặc biệt là ông, bao gồm cả số lượng đang tăng lên các sinh viên đại học, bây

giờ tìm đến sự lãnh đạo của Pakhan. Ở đây có một cương lĩnh đơn giản: Không nam nữ bình đẳng hay các quyền của dân đồng tính, không nạo thai, không thịt lợn, không ma túy hay rượu, không bán cần

Kể lần đầu tiên tôi gặp Tiến sĩ Steckert tôi đã hỏi về mối liên hệ của AIDS trong dân đồng tính với châu Phi. Không có gì cả, ông trả lời. Tất cả cái đó là màn che lớn để giấu giếm sự thật. Những người châu Phi đã bị nhiễm bệnh đó trong chương trình tiêm vắc xin đậu mùa. Châu Phi đã bị định mệnh phải chết.”

Thoạt tiên, dự đoán của Tiến sĩ Steckert về châu Phi dường như không có cơ sở. Nhưng tờ Thời báo (16/2/1987) dẫn lời Sam Kwaie, Bộ trưởng Y tế Ghana nói: “Trong năm 2000, cứ một trong hai người lớn hoạt động tình dục sẽ bị nhiễm bệnh.”

Năm năm sau, bà từ Tạp chí Thời báo Los Angeles (1/3/1992) có hình một bà mẹ châu Phi ôm con trong lòng. Tiêu đề là: Bức ảnh ám tử hình của châu Phi: nơi mà phụ nữ bất lực, AIDS đang lan tràn không ngừng từ chồng sang vợ, mẹ sang con. Vì một lực địa đang chết.” Câu chuyện của Scott Kirk khẳng định rằng vào năm 2000, ước tính có 1 triệu người da đen châu Phi sẽ chết vì AIDS. Hiện tại cứ bốn trong năm phụ nữ bị nhiễm AIDS là ở châu Phi. Tuyến châu Phi chỉ chiếm 10% dân số thế giới, lực địa này chiếm hai phần ba số ca AIDS trên thế giới.

Ước tính rằng 2% lực lượng lao động châu Phi sẽ bị què sặc trong hai mươi năm tới, và tuổi thọ trung bình sẽ bị sụt từ 60 xuống 47

Tiến sĩ Robert Stecker tin rằng kế hoạch “độc ác” đối với châu Phi đã được giải thích rằng trong một bản ghi nhớ năm 1972 được công bố trong Bản tin WHO cáo đã chỉ ra rằng sự lây nhiễm các retrovirus nào đó có thể đưa đến sự tổn hại đối với hệ thống miễn dịch, đặc biệt đối với các tế bào máu trắng được gọi là các tế bào T. Sự tổn hại hệ thống miễn dịch đó cũng có thể dẫn đến

ung thư. Việc nghiên cứu định giá có hệ thống các retrovirus ức chế miễn dịch đã dẫn hai cửa bản ghi nhớ duyệt lại những kết quả của các cuộc thử nghiệm lên động vật trước khi tiến hành nghiên trọng đến bệnh của người và nghiên cứu lâm sàng.”

Cũng trong năm đó (1972), một tài liệu công bố trong tờ báo liên bang đề nghị nghiên cứu tiếp về “các kháng nguyên” vi khuẩn và virus để tìm một cách có lựa chọn các tế bào T trong máu. Ủy ban khoa học “đình dung” các cuộc thí nghiệm và xin lên người được tiến hành tên các nhóm cá thể cùng huyết thống trong cuộc tiêm chủng phòng ngừa.” Nói đơn giản, từ các nhóm cá thể cùng huyết thống là để chỉ các trẻ em trong cùng một gia đình. Trong cuộc tiêm chủng phòng ngừa” có nghĩa là với các trẻ em, người ta đã đưa vào các tác nhân lây nhiễm thí nghiệm” (tức là các kháng nguyên vi khuẩn và vi khuẩn) vào lúc tiêm chủng thường lệ. Các viên chức WHO đã phân tích sự cần thiết lựa chọn một địa điểm người có thể được kiểm soát thích hợp.”

Trong vòng vài năm tiếp theo các cuộc thử nghiệm theo đề nghị này một bệnh ức chế miễn dịch bí ẩn mới bắt đầu giết hàng triệu người da đen châu Phi.

Tiến sĩ Steffen G. Châu Phi đã đến đây tiến hành thí nghiệm tuyệt chủng.

Các ca AIDS của châu Phi bắt đầu xuất hiện cùng khoảng thời gian với các ca AIDS được phát hiện ở Manhattan và Haiti. Tuy nhiên Gallo và Messex tuyên bố rằng một số mẫu máu châu Phi cũ có xét nghiệm HIV dương tính, sự thực vẫn là không có ca nào ở châu Phi sớm hơn cuối những năm 1970.

Trong cuốn Bệnh dịch học về AIDS, Thomas Quinn và Jonathan Mann viết: Những ca AIDS đầu tiên được khẳng định ở những người châu Phi cận Sahara đã được báo cáo từ châu Âu năm 1983.” Quinn và Mann cũng cảnh báo phải đề phòng những nguy cơ xét nghiệm máu của người châu Phi với ý định chứng tỏ sự có mặt

tong quá kh ứ của nhiễm HIV ở châu Phi.” Do vậ n ấ các xé nghiệm máu gi ả dương tính,”gi ở ấ các nhà b ệnh lý ọc tin ấ ng ỉn ột số báo cáo sớm về tầ n số cao của bệnh di tuệ n tong huệ t thanh t ừ Đng và Tây Phi tong nh ững năm 1960 và ấ u những năm 1970 bậgi ờ được xem là không thể giải thích được.”

Để chứng minh ấ ng AIDS không ph ải là một bệnh cũ ở châu Phi, một nhóm các nhà khoa học do Jw. Caswell lẫ đ ạo ấ kếnghi ệm máu của những người già không hoạt động tình d ục, số ng tong các nhà dưỡng lã ở Kampala thành phố l ớn nhấ t của Uganda và là tâm đ ể ể m AIDS ở châu Phi. M nh ững người già được xé nghi ệm ấ i chiế u v ớ 76 ng ười lớn khỏe mạnh, có hoạt động tình d ục, số ng tong cùg thành phố . M ười lăm phầ n tầ m ng ười khỏe mạnh có kế t quả xé nghi ệm dương tính với các kháng thể HIV nhưng không có người già nào có xé nghi ệm dương tính.

Nghiên cứu năm 1986 đ ch i ấ i AIDS không hê có ở Uganda tong m ột thời gian dài như Gallo và Essex đ ồng bô . Các nhà nghiên cứu kế t luận: Các kế t qu ả tình bày ở ấ không ch ứng minh cho các đ ề xuấ t tr ước ấ ấ ng việ có th ể bắ t nguồ n ở Uganda,tái l ại, nê u giải thích đ g a, chún cho thấ y nó ch ỉ mới đ ể n n ước này gầ n ấ thôi.”

Năm 1989 một nhóm khoa học khác ấ ề u ta s ự nhiễm kháng thể HIVong số dân San số ng n ửa du mục ở sa mạc Trung Kalahari ở Đ tsoana. Nh ững người San được coi là chủng tộc cổ nhấ t hiện số ng ở châu Phi. Nh ững bộ xương kiểu người San có niên đạ 15000 năm hay ớn nũa. Lưu y ấ ng ườ n gồ c c ủa sự lậ nh ể m etovirus ở người là một vậ n ấ còn đng tanh lu ậ n,”nhóm khoa học này kếnghi ệm 19 ng ười San trưởng thành. Không có ai có xé nghi ệm dương tính HIV

Các kế t quả của cuộc nghiên cứu này cữg nh ư các nghiên cứu khác, tầ t cả ấ u g ọi lên nghi ngờ về nguồ n gồ c châu Phi c ủa HIV và bác bỏ s ự thật ấ ng HIV ở ầ đ t ại châu Phi hàng thê k ý và hàng nghìn năm. Nh ư Tiế n sĩ Stecker hay nói, Nê u HIV ở ầ

đặt tại châu Phi lâu lắm rồi, thì nó ở đâu?

Rhodes và Rosalind Chiimuuta, trong cuốn sách nghiên cứu cẩn thận và đầy đủ tư liệu của họ: AIDS, châu Phi và chủ nghĩa phân biệt chủng tộc để tạc khắc phê phán Robert Gallo và quyết tâm của ông ta chứng minh nguồn gốc châu Phi của AIDS và HIV cho rằng công trình khoa học của ông ta dường như chịu ảnh hưởng của ảnh hưởng phân biệt chủng tộc. Ông bà Chiimuuta bàn trên tờ Thời báo Luân Đôn về câu chuyện đầu mà và khẳng định rằng HIV là một vi khuẩn con người tạo ra. Tuy các nhà khoa học bác bỏ thuyết con người tạo ra vì HIV thiếu chứng cứ, các tác giả viết: Không có chứng cứ có lẽ vì mọi người quá bận rộn sẵn lòng thuyết về các con khỉ trong rừng rậm."

Sau khi nhắc người đọc nhớ lại tai nạn chết người trong phòng thí nghiệm trong đó vì "bug" đã được tuýt từ các con khỉ xanh sang người năm 1970 ông bà Chiimuuta kết luận: Nếu có sự thật nào trong gìả thuyết cho rằng vì HIV/AIDS bắt nguồn từ các con khỉ, dường như điều thích hợp là phải điều tra về nghiên cứu y học hiện đại hơn là suy đoán rộng theo kiểu dốt nát và chướng tai về tục lệ và hành vi của những người châu Phi như vậy

Ở Mỹ, các cuộc thử nghiệm có tính phân biệt chủng tộc sử dụng những người da đen như những con chuột thí nghiệm giờ đây được mọi người biết đến. Trong năm 1932, một cuộc thử nghiệm y học do Cơ quan Y tế Mỹ tiến hành với 400 người lính canh da đen nghèo và mù chữ ở Tuskegee, bang Alabama. Tất cả đều bị bệnh giang mai. Các bác sĩ thực hiện cuộc thử nghiệm đối với họ như người đàn ông đi và gia đình họ rằng họ bị "máu xấu". Dưới sự giám sát của chính phủ và cơ quan thẩm quyền y tế, cuộc thử nghiệm ở Tuskegee kéo dài 40 năm.

Cuộc thử nghiệm có tính phân biệt chủng tộc để vừa đơn giản vừa độc ác. Các nhà thực nghiệm muốn biết điều gì sẽ xảy ra với họ nếu ngừng điều trị bệnh giang mai. Các bác sĩ cam đoan với họ rằng họ sẽ được chăm sóc, chữa trị miễn phí căn bệnh "máu xấu" cho các đàn

ông này và cung cấp tất cả chăm sóc y tế miễn phí.

Những năm 1940, khi đã có penicilin để chữa trị bệnh giang mai, những những người da đen ông đã không được đề xuất trị vì việc đề xuất sẽ làm hỏng cuộc thử nghiệm y học. Suốt cuộc đời họ, họ không bao giờ biết rằng họ bị mắc bệnh hoa liễu nghiêm trọng, đe dọa tính mạng. Một số người được bệnh cho vợ và người yêu của họ qua đường tình dục. Một số cháu bé do các phụ nữ nhiễm bệnh đã sinh ra đã bị bệnh giang mai. Khi họ chết, những người làm cuộc thử nghiệm cung cấp tiền chi phí chôn ma và chôn cất với đề xuất gia đình họ cho phép mổ xác ở một bệnh viện riêng dành cho cuộc nghiên cứu.

Tong phong trào nhân quyền của người da đen những năm 1960, chính phủ Mỹ bị áp lực mạnh mẽ chấm dứt cuộc thử nghiệm vô đạo đức và có tính phân biệt chủng tộc. Năm 1972, cuộc nghiên cứu bệnh giang mai ở Tuskegee cuối cùng đã bị xóa bỏ. Báo cáo Cũ cùng của nghiên cứu bệnh giang mai ở Tuskegee xuất hiện trong cuốn *Mỹ xấu xí* của James Jones. Martin Luther King cũng báo cáo về việc nghiên cứu gây chấn động này với hàm ý diệt chủng (Mỹ "tên từ Người New York, ngày 16 tháng 2 năm 1987). Levine nhấn mạnh rằng cuộc thử nghiệm ở Tuskegee được Tổng tâm kiểm soát bệnh tật giám sát, đây cũng là cơ quan của chính phủ hiện đang theo dõi dịch AIDS.

Có nhiều người da đen tin rằng họ đang bị các nhà khoa học phân biệt chủng tộc Mỹ sử dụng như những kẻ có tội về căn bệnh AIDS. Ngay cả mối liên hệ của u ác tính tên da của dân đen tính với u ác tính tên da (K) của người châu Âu cũng chứng tỏ là giả. Khi xét nghiệm vi khuẩn AIDS, phần lớn các bệnh nhân K châu Âu có HIV âm tính.

Ý nghĩa chính xác của K coi như chỉ thị của nhiễm AIDS và HIV tiếp tục làm bối rối các nhà khoa học AIDS. Cuối những năm 1970, K không bao giờ là một chỉ thị của AIDS. Nhưng khi đưa ra "vi khuẩn AIDS, K trở thành một bệnh ung thư thường thấy trong

những người đồng tính nhiễm HIV. Theo định nghĩa, một bệnh nhân đa ác tính có xét nghiệm HIV dương tính được chẩn đoán là AIDS. Ngược lại, các bệnh nhân không có HIV tính không thể chẩn đoán là AIDS.

Rốt lẽ sự cần thiết phải đi chiểu một chẩn đoán lâm sàng với một xét nghiệm máu. Các nhà nghiên cứu giờ đây đưa ra các ca tử và đặt a thuyết về nguồn gốc AIDS. Năm 1987 các chuyên gia bệnh truyền nhiễm Hild Kner và George Parker xem lại 28 ca chết nhanh chóng, lúc ấy đã được phân loại lại là các ca kháng nguyên có thể của AIDS, và được đưa a làm chứng có "hàng AIDS không bắt nguồn ở châu Phi. Tên cơ sở của nghiên cứu trong thư viện ở Kner và Parker kết luận rằng vì AIDS có nguồn gốc Âu-Mỹ và "hàng AIDS được xuất khẩu sang châu Phi. H nhà nghiên cứu không suy đoán chính xác nhóm nào xuất khẩu sang châu Phi, nhưng giọng điệu kỳ thị trong báo cáo của họ gợi ý rằng nó được xuất khẩu bởi những người đồng tính Mỹ đã từ bỏ lối sống tình dục khác giới."

Tong một bức thư gửi người biên tập nhan đề "Nguồn gốc của AIDS" công bố trong Tạp chí Y học Mỹ, Hild Kner suy đoán tiếp về vai trò của etovirus ngựa, dê và bò trong sự bùng nổ AIDS. Các vi thể được tìm thấy ở các động vật châu Âu và Mỹ, người ta báo cáo rằng tất cả các con vật này đó những tiếp xúc tình dục của người, (như vậy) giải thích một cách có thể truyền bệnh giữa các loài."

Tong một cố gắng khác chứng tỏ rằng các ca AIDS đã tồn tại trước khi đưa ánh sáng cuối những năm 1970, một vài thầy thuốc Ixnen kèm lại 19 ca trong sách báo y học gọi a có AIDS trong kỷ nguyên trước AIDS. Mười sáu bệnh nhân nhiễm bệnh cơ hội, ba người có HIV. Các ca là năm 1969 và gồm hai người đồng tính chắc chắn là đồng tính. Những người Ixnen kết luận: "Theo số liệu lịch sử, các ca AIDS không được phát hiện có dấu hiệu đáng ngại trước kỷ nguyên trước AIDS." Báo này được công bố trong ấn phẩm có uy tín Đếm qua các bệnh truyền nhiễm

tháng 11 năm 1987

Trước AIDS, tất cả các ca K tôi gặp đều ở những đàn ông Do Thái lớn tuổi. Cho đến nay tôi chưa bao giờ thấy một phụ nữ có K, tuy các ca bệnh của phụ nữ có được báo cáo. Ở Mỹ, trước khi có dịch, K được chẩn đoán thường xuyên nhất ở những người Do Thái.

Cho đến năm 1989, chỉ có 600 ca K được ghi lại trong sách báo y tế thế giới. Hàng các ca khác đã xảy ra nhưng không được ghi lại. Trong cuốn ước tính tên da (1993) chuyên gia da liễu Sam Bilezikian viết: “Ở nhiều thành phố lớn, K không được báo cáo trừ phi bệnh nhân có biểu hiện bất thường về bệnh này”

Quan điểm của Bilezikian đã được nhắc lại năm 1993 khi ba chuyên gia da liễu ghi lại một tấm gương người New York có K đủ chứng cứ. Một tấm bệnh nhân đã có tuổi từ 40 đến 89, trong đó 8 người là đàn ông, 3 là Do Thái, 18 là người Italia. Các thông tin sau này về 6 bệnh nhân tiết lộ rằng không ai chết vì bệnh. Các thầy thuốc viết báo cáo nhận xét rằng là một số đáng bệnh nhân K được báo cáo lần đầu tiên trong thế giới phương Tây. Họ ước tính mức độ và phạm vi phổ biến thực sự của K có lẽ lớn hơn gấp vài lần con số ước tính mà sách báo đã công bố.”

Ki sử dụng kiểu logic khoa học” để trình bày các tập san hiện nay vẫn nói bóng gió rằng tình dục đồng tính, tình dục của người da đen, và tình dục động vật là gốc rễ của AIDS, tôi có thể hình dung Luis Fankhan tuyên bố có lý rằng những người Do Thái ở New York bị K là những người chịu trách nhiệm về sự bùng phát AIDS không những ở Mỹ mà cả ở châu Âu nữa.

Năm 1992, qua bài của báo Dân và sự bùng tên các phẫn uất trong thông tin, công chúng Mỹ được biết các vắc xin bại liệt bị nhiễm từ chừa vi khuẩn của khí xanh gây ung thư. Có thể nào AIDS ở châu Âu bắt nguồn từ vắc xin bại liệt được tiêm cho nhiều trẻ em người da đen châu Âu trong những năm 1969 hay không?

Kinh người viết là Tom Cutis hỏi David Hermann về khả năng này viên chức của W tuấn bố: "Nguôn gốc của vi t AIDS không quan trọng gì đ i v ới khoa học hiện nay. B t kỳ ự suy đán nào về việc nó nảy sinh nh ư thế nào đ ều ch ẳng quan trọng." Giáo sư bệnh học

William Heltine c ủa Đại học Harvard còn c ường qu ết h ơn. Ông phát kh ờng "Ai đ ể nguôn gốc là g? Ai th ực sự đ ể v? N ếu anh muôn làm đ ều g i t, h ỹ viết về nh ững v ấn đ ề ng ười ta đ ể phải chịu đ ựng. Ai đ ể nó đ ến t ừ đ ầu?" Đó là m ột câu hỏi không trả lời đ ược." Cutis nh ận m ạnh v ấn đ ề này nh ưng Heltine ch ấm dứt cuộc nói chuyện: "Tôi không quan tâm bàn đ ến nó," ông ta d ẫn m ạnh.

Tôi không ngạc nhiên về thái độ của các viên chức của W i v ới nguôn gốc của AIDS và H. Tháng 6 năm 1989, cuôn sách c ủa tôi AIDS và các bác sĩ h ần ch ết bị im đ ặt tại Hội nghị Q ố c tế l ần thứ năm về AIDS tổ chức ở Montreal, Canada. Cuôn sách đ ược bán tại một cuộc tr ền l ẫn do H ệu sách Highway b ảo trợ. Một viên chức của W m ột t ơng nh ững cơ quan tài trợ cho hội nghị) g ắp l ực với các chủ hiệu sách của Canada đ ể bỏ cuôn sách đ ể kh ỏi các giá sách. Những người bán sách bị đ ọa đ ể phải tuân theo ụ c ủa viên chức đ ể.

Bóng viên Bl Andriette đ ể t m ột mẩu tin ng ắ n về đ ều b ất thường đ ể c ủa W ớng H ướng dẫn cho những người đ ể ng tính đ ể g B c (tháng 7 năm 1989). M ột nhân viên của W ể ngh ị gi ầu tên) mô tả cuôn sách là "cuôn tín cánh h ữu" và kh ẳng đ ịnh nó chứa đ ựng m ột s ố gi ả đ ịnh thực sự kỳ qu ặc." Nhân viên đ ể th ừa nhận: "Chúng tôi th ực sự không thể c ắm bán cuôn sách đ ể."

Bóng viên Bl Andriette đ ểnh l ậ n về việc này "Th ật lạ là, W cảm th ấ y bị đ ọa v ị v ị phê phán của Cantwell đ ến n ỗi họ nghĩ t ốt nh ất là im cuôn sách của ông ở Montreal. Ng ười ta không hiểu tại sao họ cảm th ấ y c ần ph ải bảo vệ những người tham dự hội nghị, những người t ơng gi ới đ ược cho là phải có đủ thông tin nh ất về"

AIDS. “Chúng tôi phải tin hoặc là những tô cáo của Cantwell có tính thuyết phục mạnh mẽ, hoặc những người đứng ở mũi nhọn cuộc chiến đấu toàn cầu chống căn bệnh này là cực kỳ ờnghệch, cả tin.”

Mặc tất cả những lầm lẫn logic quanh vẩn đề AIDS và vi rút HIV
niềm tin rộng rãi về nguồn gốc châu Phi của AIDS vẫn vững
chắc. Tuy nhiên người ta cẩn thận theo dõi những mưu mô của
khoa học về AIDS, đang có một số đề nghị về thuật
này. Để ulà lòng là những đề nghị ngò lại được nói a b ởi người
Đáp phát hiện a HIV và Luc Montagnier

Năm 1988, **Montagnier** đưa ra một vài bình luận bất ngờ về AIDS châu Phi và những con khỉ xanh. Những lời nhạo báng của ông hiển nhiên là chĩa vào Gallo là người bị tố cáo ăn cắp vi rút AIDS của **Montagnier** từ Viện Pasteur. Không có chứng cứ về bất kỳ nguồn cung cấp hay loài khỉ nào thực sự có kết quả xét nghiệm dương tính với HIV của AIDS," **Montagnier** tuyên bố. Nguồn gốc của AIDS tiếp tục là một bí ẩn." Ông giải thích tiếp: "Người ta sử dụng những lý lẽ không thuyết phục để quy nguồn gốc của HIV về châu Phi. Một lý do đã được đưa ra là phát hiện vi rút AIDS trong mẫu huyết thanh của một phụ nữ ở Daia trước năm 1970, những sự việc đã xảy ra cách đây không lâu, và không chứng minh cho việc vi rút này sinh ra đầu tiên từ vùng đó. Chúng ta phải cẩn thận trong việc đánh giá nguồn gốc của loại vi rút này, và vẫn cần thực sự bí ẩn."

Có nhiều câu hỏi không có câu trả lời về nguồn gốc của AIDS. Khi gác sang một bên câu chuyện người thủy thủ ở Mcheste năm 199 và cậu bé St. Luis năm 1968, có sự nhất trí chung rằng các ca dịch AIDS ở châu Phi, Mỹ và New York đều xuất hiện liên tục trong khoảng cùng thời gian vào cuối những năm 1970. Từ đó, tôi không bao giờ có thể hiểu được làm thế nào mà một bệnh dịch của người tình dục khác giới da đen ở Trung Phi có thể biến đổi thành bệnh dịch của người đồng tính da trắng ở Manhattan.

Không có chuyện gia AIDS nào gì ai thích được để ý đến họ đã xảy ra như thế nào. Những sự thực bao quanh việc nhập khẩu AIDS từ châu Phi chắc chắn thách thức thuyết về nguồn gốc tình dục của AIDS. Trong thực tế, việc biến đổi một bệnh dịch của người tính dục khác giới châu Phi đã biến thành một bệnh dịch của người đồng tính da trắng ở phía bên kia địa cầu là để ý không thể được. Không bao giờ có thể xảy ra cái việc như người ta nói. Không bao giờ có bất kỳ mối liên quan nào giữa AIDS của Mỹ và AIDS của châu Phi. Chỉ đơn giản là nó không thể xảy ra. Dường như chuyện gì có nói gì chẳng nữa.

Nhưng nếu các vắc xin chứa các tác nhân sinh học chết người được tiêm vào những người da đen ở châu Phi, và vào những người đồng tính da trắng ở Manhattan, thì hoàn toàn có thể tạo ra một cuộc hủy diệt sinh học đối với người da đen và người da trắng, để loại bỏ có hiệu quả hai nhóm người không ai ưa hoàn toàn khỏi bề mặt tái đất và ô nhiễm luôn luôn cho họ là đầy sự lây lan.

Bị cưỡng bức rời khỏi Lục địa đen nhiều thế hệ trước đây và xa khỏi tâm điểm bệnh dịch AIDS châu Phi, những người da đen Mỹ lại một lần nữa bị đưa vào một chương trình diệt chủng.

Năm 1980, AIDS chưa được biết đến tên hành tinh này. Năm 1990, AIDS là nguyên nhân đứng hàng thứ sáu gây ra cái chết trong dân da đen Mỹ. Đối với những người da đen ông Mỹ gốc Phi trong độ tuổi từ 35 đến 44, AIDS là nguyên nhân chết hàng đầu, chiếm tới 23% tổng số người chết của nhóm này. Đối với nhóm da đen ông và phụ nữ Mỹ gốc Phi trong độ tuổi từ 25 đến 35, AIDS là nguyên nhân chết đứng thứ hai.

Châu Phi da đen đã bị định đoạt phải chết. Tôi sợ rằng để ý đến họ cuối cùng cũng đã xảy ra với người Mỹ da đen.

9. SỰ NHÌN LẠI

Từ khi lịch sử bắt đầu được ghi chép, chúng ta từng có một nhóm đàn ông hay phụ nữ nào bị mọi người căm thù và khinh bỉ như những người đồng tính. Bị lên án như những kẻ có tội và bị những người Do Thái, Cơ đốc và Hồi giáo nô lệ, sự trừng phạt đi với hành vi đồng tính thường là sự nhục nhã ở tù và thậm chí cái chết. Luật nước Anh thời Trung cổ là chôn sống những kẻ kê gian (giao hợp qua đường hậu môn). Tổng thể kỷ luật luật nhẹ hơn, cho phép tèo cồ.

Việc giết những người đồng tính vẫn còn tiếp tục đến hiện nay ở nhiều nơi trên thế giới. Có báo cáo là những đội xử tử bán quân sự ở Colombia và Ecuador giết hơn 300 người đồng tính trong những năm từ 1986-1990. Theo thông tin của mạng San Francisco Latino, hơn 1200 người đồng tính nam và đồng tính nữ đã bị giết ở Mexico trong thập kỷ qua. Các đội xử tử ở Peru cũng chịu trách nhiệm về những cái chết của hàng trăm người đồng tính. Ngày 12 tháng 7 năm 1992, năm nhà hoạt động AIDS đồng tính đã bị giết một cách dã man ở thủ đô Mexico. Một trong số người đã được tìm thấy bị ta tấn, đâm dao và thắt cổ là Tiến sĩ Francisco Estrada Valle, Chủ tịch và người sáng lập của Ave de Mico, tổ chức giáo dục và trợ giúp AIDS hàng đầu nước này.

Một cuộc khảo sát gần đây cho thấy rằng cứ một trong ba người Nga được cho là đồng tính nam và đồng tính nữ phải bị "trừ khử". Năm 1988, Chính phủ Ixalen hủy bỏ một đạo luật phạt tù năm tội kê gian. Ở hạt Los Angeles, đàn ông đồng tính thường hay trở thành nạn nhân nhất của các hành động tội phạm bạo lực. Kể từ khi kinh thánh, một số lãnh tụ Cơ đốc giáo chính thống tiếp tục ủng hộ án tử hình đi với những kẻ kê gian. Các nhóm phân biệt chủng tộc da trắng cũng kêu gọi giết những người đồng tính như một phần của chương trình "hiềm kỵ da trắng" và "quyền lợi da trắng" của chúng.

Kinh nghiệm tình dục của các ca AIDS hiện nay tên thế giới là tình dục khác giới. Sự kiện này không ngăn cản Pat Buchanan, một ứng cử viên của Đảng Cộng hòa cho chức Tổng thống Mỹ năm 1992, cáo giáng rằng AIDS là sự trừng phạt của Chúa đối với bọn đồng tính. Thị trưởng New York David Dinkins, người đã ư hào đưng những người đồng tính trong cuộc diễu hành Ngày lễ Thánh Patrick hằng năm của thành phố, đả kích gay gắt là "vênh vác đưng bọn kẻ gian và xúi phàm những người Thiên chúa giáo." Khi chỉ rủa bọn kẻ gian và đồng tính nữ, vị ứng cử viên Tổng thống gọi các nam nữ đồng tính là bọn quỷ Sa tăng.

Những đấng tôn công của cánh hữu bây giờ đang lên đến đỉnh điểm khi mà giới đồng tính đang được phân lớn công luận chấp nhận. Đối với một số chính khách, đánh vào giới đồng tính là một kỹ thuật giành phiếu phổ biến. Nguyên thượng nghị sĩ Mỹ Bill Amstrong, phát ngôn viên hiện tại cho Đảng Colorado vinh danh giá trị gia đình, tin rằng AIDS được tự tạo ra bởi những người đồng tính ham mê khoái lạc. Nghị sĩ California William Dannemeyer nói rằng những người đồng tính giàu có và nhiều quyền lực âm mưu đề cao tình dục trụy lạc của họ. Ông phàn nàn rằng mạng lưới đồng tính này ảnh hưởng xấu đến các chính sách về AIDS của Bộ Y tế và Bảo vệ con người của Mỹ.

Người tuấn đạo tên tuấn hình John Hagee bảo rằng các tín đồ của Nước Mỹ đang chết vì AIDS và nạn đồng tính hoành hành. Ông ta tuyên bố Chúa yêu những người đồng tính, nhưng nhà thờ của Chúa Giêsu sẽ không bao giờ chấp nhận đồng tính luyến ái như một lựa chọn lối sống khác.

Về nguồn gốc của AIDS, Hagee nhắc lại một thuật chính là AIDS bắt đầu trong các nhà tù châu Phi, trong đó hàng nghìn người ông bị tước bỏ tình dục bình thường qua sang tình dục lâm lạc. Sự nhiễm trùng do tình dục lệch lạc đã dẫn tới nhiễm bệnh AIDS. Hagee có một cách chữa AIDS: sự tinh bạch.

Những kẻ kỳ thị Cơ đốc giáo tin rằng những người đồng tính

“chống lại gia đình” và đi lệch khỏi các giá trị gia đình truyền thống.” Tuy vậy đổ lỗi cho những người đồng tính về sự băng hoại gia đình hiện nay ở Mỹ là phi lý

Những vấn đề lớn về tâm sinh lý và xã hội giờ đây ảnh hưởng nghiêm trọng đến xã hội Mỹ. Theo Trung tâm Nạn nhân Quốc gia, 683.000 phụ nữ bị hiếp dâm ở Mỹ năm 1990, nhưng chỉ có 16% nạn nhân báo cáo về tội phạm này tại Mỹ, cứ tám phụ nữ thì có một người bị tấn công cưỡng bức tình dục. Hầu như trẻ em bị lạm dụng tình dục hằng năm, 1.200 cháu chết vì sự lạm dụng này ở Los Angeles mỗi tuần có một cháu bị giết, ở thành phố New York tỷ lệ là mỗi tuần hai cháu. Một nghiên cứu gần đây ở California tiết lộ rằng cứ một trong năm cháu gái, và một trong bảy cháu trai bị họ hàng lạm dụng tình dục.

Một triệu vị thành niên tìm cách tự tử mỗi năm. Một phần tư số đã cần điều trị y tế. Gần 30% thiếu niên đồng tính có tư tưởng tự sát.

Cứ hai trong ba trẻ em da đen, và một trong ba trẻ em Mỹ Latinh sinh ra có bố mẹ không cưới nhau; 40% người da đen và 30% người Mỹ Latinh sinh ra ở ghê khố, ở California một nửa số trẻ em sống trong các gia đình chỉ có bố hoặc mẹ.

Hàng năm, tên một nửa triệu trẻ em được sinh ra bởi bố mẹ ở lứa tuổi vị thành niên. Hơn 2 triệu trẻ em California (tên 2 triệu) không có bảo hiểm y tế.

Đối với việc thanh toán theo yêu cầu của luật pháp để nuôi trẻ, một phần tư của tổng số các ông bố không chỉ gục ngã, một nửa số các ông bố trả ít hơn yêu cầu của tòa án. Có phải những người đồng tính nam và đồng tính nữ chịu trách nhiệm trước hết về những con số thống kê bất hạnh này phản ánh các giá trị gia đình trong những năm 1990” ở Mỹ?

Năm 1991, hai mươi tư nghìn người Mỹ bị giết; chỉ có 1.800 nạn nhân bị giết ở Los Angeles, nơi tôi ở. Mỹ đứng đầu thế

giới về số tội phạm giết người. Có tên 50 triệu tội phạm bị kết án; và nước Mỹ bỏ tù nhiều người tính theo đầu người hơn bất kỳ nước nào trên thế giới. Năm 1991, các nhà tù cấp bang và liên bang chứa 823.414 tù nhân, tăng 15% tính từ năm 1980.

Vào tuổi 19, một nửa triệu thanh thiếu niên có quan hệ tình dục. Năm 1991, một cuộc nghiên cứu cấp chính phủ, được đề xuất để tiếp tục xác định phạm vi hành vi tình dục của thanh thiếu niên và người lớn đã bị hủy bỏ, chủ yếu là do sự phản đối ở quốc hội của dân biểu William Dannemeyer, thượng nghị sĩ Jesse Helms và các chính khách có quyền lực khác muốn đề cao các giá trị gia đình truyền thống.

Từ khi có AIDS, tội kê gian giờ đã là một đề tài nổi bật cho các phân tích và thảo luận khoa học. Tuy công chúng nghĩ tất cả đàn ông đồng tính đều kê gian, vì việc thực hiện tình dục bằng đường hậu môn và bằng miệng của những những người tính dục khác giới ít được đề cập.

Tiến sĩ Jane B. Kniskern, Giám đốc Viện Nghiên cứu tình dục Kinsey ước tính có 39% phụ nữ trưởng thành Mỹ tham gia giao hợp hậu môn, cùng khoảng chừng đó số nam giới. Dựa trên một số nghiên cứu, bà cũng khẳng định rằng 29% các bà vợ Mỹ ít nhất có một lần ngoại tình. Cứ tám trong mười đàn ông đồng tính cũng có quan hệ tình dục với một phụ nữ ít nhất một lần.

Theo số phát hành tháng 7 năm 1989 của ấn phẩm "Từ tung tâm tới tung tâm" (do Công ty Bantam Books cung cấp cho các nhà xuất bản), các số liệu không công bố cho thấy 25% phụ nữ có chồng giao hợp qua hậu môn. Trong một nghiên cứu công bố trong ấn phẩm lưu trữ hành vi tình dục năm 1991, Betsy Vellek khẳng định rằng 10% phụ nữ Mỹ và bạn tình nam giới của họ có hành vi tình dục hậu môn với mức độ đều đặn nào đó. Ông kết luận rằng tình dục hậu môn trong những người Mỹ tính dục khác giới được giữ khá bí mật, có thể gồm 16 triệu người hay nhiều hơn nữa. Những thống kê sơ bộ để cho thấy rằng số kẻ kê gian có tính dục khác

giới vượt xa tổng số đồng tính nam ở Mỹ.

Công chúng coi dân đồng tính là những người chung chạ bừa bãi từ đời đời định nghĩa sự chung chạ bừa bãi là không giới hạn ở một bạn tình." Nói một cách chặt chẽ, bất cứ ai có hơn một bạn tình là chung chạ bừa bãi. Vào khoảng những năm 1960, giáo sư da liễu của tôi một lần dành nhiều thời gian nhận xét rằng một người chung chạ bừa bãi là người có nhiều bạn tình hơn anh. Tuy nhiên, định nghĩa chính xác về sự chung chạ bừa bãi có thể còn phải bàn, sự thực tổng cuộc sống là ngày nay ít người chỉ một vợ một chồng. Những người tính dục khác giới Mỹ thông thường chắc chắn không sống một vợ một chồng. Theo tờ Nước Mỹ ngày nay (28/6/1991), những người Mỹ trung bình có bảy bạn tình bất kể từ tuổi 18.

Người ta không biết phạm vi ảnh hưởng đối với sự lan truyền AIDS của hành vi lưỡng tính, đặc biệt của những người đồng tính. Nhà nghiên cứu Jan Schaar-Gochos, tác giả của cuốn Những người chồng thú dục tính rằng có 6 triệu đồng tính Mỹ cưới vợ hay có quan hệ đầu tiên với một phụ nữ, nhưng bí mật có quan hệ tình dục với đồng tính.

Vấn đề ở đây không phải là để phê phán những người đồng tính, những người tình dục khác giới hay lưỡng tính, mà là nêu rằng ngày nay phần lớn mọi người không phải là một vợ một chồng. Do đó, phần lớn những người hoạt động tình dục đều có nguy cơ bị AIDS.

Tại sao có quá nhiều người ghê dân đồng tính? Theo các nhà nghiên cứu của Viện Kinsey trong cuốn Tình dục và luân lý ở Mỹ (1989), việc công chúng không tán thành và sợ dân đồng tính gắn liền với ba niềm tin thông thường: rằng họ ô nhiễm, giống đồng tính bà và nguy hiểm.

Niềm tin họ ô nhiễm dựa trên các thuyết phân tâm học lâu đời về đồng tính luận ái. Ý tưởng cho rằng những đồng tính nam giống đồng tính bà mang đến khuôn mẫu vai trò tình dục thịnh hành

tong nề n văn hóa c ủa chúng ta. Cái nhấ nguy hi ểm' th ường áp dụng cho các nhóm thiểu số , đặc biệt khi người ta biế t ít về họ. Các nhà nghiên cứu kế t luận ã ng s ự thù ịch đ i v ới dân đ ồng tính đ ường như ãng n ảy sinh t ừ những iều giáo huấ n t ừ thời thơ ấu, có khuynh h ướng quán tính trừ phi cách s ống của một người trở nên tự do hơn về tình d ục so với bố mẹ mình, ho ặc là nề n giáo dục hình th ức đưa người ta đ ến ch ỗ nghi vấ n thực sự những niê m tin và giá trị đ ược học tong khi l ớn lên."

Nguồn gốc của AIDS ở Mỹ ãng bắt nguồn t ừ các cuộc thử nghiệm với dân đ ồng tính do chính ph ủ tiế n hành. No lú mà Sumness ãng c ần thận chọn lựa những người đ ồng tính khỏe mạnh nhấ t ở Mhhattan cho các cu ộc thử vắ c xin của mình, đ ể t n ước ãng tr ải qua thời kỳ kh ị nhấ t tong l ịch sử.

Tháng 10 năm 198, m ột tháng trước khi cuộc thử nghiệm của Sumness bắt đ ầu, các c ử tr California ãng quế t đ ịnh liệu có cá m những người đ ồng tính d ạy tong các tr ường học của bang này hay không. Đ ự luật 6' là m ột vấ n đ ề tanh lu ận nóng bỏng tong giới trẻ n thông.

Tờ Thời báo Ls Angeles (15/10/198) mang tiêu đ ề : Các giáo viên đ ồng tính có ph ải là một mớ i đ d ọa Ames Bxterm ột giáo viên 22 năm kinh nghi ệm và là cha của bốn đ ứa trẻ, lên án đ ồng tính luệ n ái nh ư một sự lệch lạc với bản chấ t con người. Bxterm gán cho những người đ ồng tính là "tàn t ật" và không x ứng ãng d ạy tr ẻ. Nh ững người đ ồng tính b ị kiểm soát bởi những mớ i quan tâm về nhục dục chứ không phải trí tu ệ, và tong bấ t kỳ tình huố ng nào khi hai mặt đ c ạnh tanh nhau tình ục dục sẽ thấ ng. Đ i b ại, lệch lạc, kỳ quái và khác th ường không phải là các tính ngử mà là những iều mô tả thích hợp cho hành vi đ ồng tính. G ọi một người đ ồng tính là gay(phóng ãg) th ực tế là một hành động vô nhân đạo, vì nó không cho thấ y cá u đ ầu tiên nếu muố n ch ữa trị những què quặt tâm lý: s ự thừa nhận khách quan về bệh tật của họ."

Mhaya đ số c ử tr California không đ ồng ý ới các quan đ ể ềm

khả c nghiệt của ngài Bxter và D ự luật 6 bị hoàn toàn đnh b ại
tong các cu ộc bỏ phiế u.

Ki AIDS xuấ t hi ện năm 1981, các quan chức yế kh ăng định với
công chúng ằ ng không có giph ải sợ. ‘AIDS là m ột bệnh của người
đ ề ng tính,’ là m ột câu đợc lắ p đắ p l ại tong gi ới tuy ến thông.
Đ n t ận năm 1987 Rbet Gallo đ ỏi v ới phóng viên David Back
của tờ Papoy ằ ng ‘Cá nhân tôi không biế t m ột ca nào (ở Mỹ) mà
người đn ông b ị nhiễm vi ứ (AIDS) t ừ một người phụ nữ qua giao
hợp tình d ục.’

Ở châu Bì, n ơi AIDS lây nhi ễm cho số đn ông và ph ụ nữ nhiề u
như nhau, lời giải thích của Gallo với David Back là: ‘Nó x ảy,
nhưng đ có th ể là do những khác biệt về cách thực hiện tình d ục,
chung chạ bừa b ỉn hay số ố tr ường hợp bệnh hoa liễu lớn hơn.’

Những tuy ến tuy ến về AIDS và các nh ận xế phân bi ệt chủng tộc
tong gi ới tuy ến thông không hề b ị thách thức, nghi ngờ. Mđ u,
những người châu Bì da đn (nh ưng không bao giờ là người châu Bì
da tắ ng) b ị nghĩ là chung chạ bừa b ỉn T ượng tự, những người Mỹ
tính dục khác giới da tắ ng không bao gi ờ bị coi là những người
chung chạ bừa b ỉn Gallo đ ỏ Papoy biế t đnh giá chuy ến môn
của mình về tr ền vọng của AIDS ở những người tính dục khác giới ở
Mỹ: ‘AIDS s ẽ không bao giờ trở thành m ột i nguyi ễm áp đảo đ ể i
với công chúng.’

Tại sao AIDS đợc coi là một căn bệnh iêng c ủa người đ ề ng tính ở
Mỹ? L ời giải thích của Tiế n sĩ Stecker là cách duy nhấ t cắ t ngh ỉ
đ ề u đ. Mdo AIDS bắ t đ ầu nh ư một căn b ệnh của người đ ề ng
tính’ là vì vi ứ AIDS đ ợc cô ứ ớ vào cộng đ ề ng đ ề ng tính
tong các th ử nghiệm vắ c xin viêm gan B

Ki b ệnh dịch lan a dân chúng ‘nói chung,’ các viên ch ức chính phủ
cố h ết sức làm cho nhân dân tin ằ ng AIDS tho ạt tiên là một bệnh
của dân đ ề ng tính ‘có nguy ố cao,’ và ằ ng AIDS không ph ải là
một căn bệnh của người tính dục khác giới. Tình d ục của người đ ề ng

tính là "nguy cơ cao" nhưng tình dục của người tính dục khác giới thì không bao giờ bị cho là "nguy cơ cao." Các thống kê chính thức của Trung tâm kiểm soát bệnh tật được nhào nặn để củng cố cho quan điểm ấy

Những người lưỡng tính bị AIDS đều được kê khai cùng một loại với những đàn ông đồng tính. Đàn ông lưỡng tính không được đặt thành loại riêng "lưỡng tính" hay cùng một loại "tính dục khác giới/lưỡng tính." Những người nghiện ma túy tiêm tĩnh mạch có tính dục khác giới được đưa vào loại đặc biệt "ma túy." Các nhà dịch tễ học thường cho rằng những người dùng ma túy và đàn ông có tính dục khác giới bị HIV từ những kim tiêm bẩn - chứ không bao giờ do quan hệ tình dục với phụ nữ nhiễm bệnh.

Mười năm sau khi AIDS bùng phát ở thành phố New York, căn bệnh trở thành nhân tố giết người hàng đầu đối với nam thanh niên đồng tính và nam nữ thanh niên tính dục khác giới ở thành phố này và gần như tuyệt đối ở một người đồng tính nữ, trừ trường hợp liên quan đến ma túy. Một số phụ nữ bị nhiễm bệnh do chồng hoặc người tình có quan hệ chung chạ bừa bãi

Một thập kỷ sau cuộc thử nghiệm viêm gan, AIDS ngày nay là vấn đề số một về sức khỏe đối với các nam thanh niên Mỹ. AIDS là nguyên nhân chết hàng đầu của đàn ông trong độ tuổi từ 33 đến 45. Nhiều đàn ông chết vì AIDS hơn là bị giết ở Việt Nam. Tổng số đàn ông chết vì AIDS ở San Francisco bây giờ lớn hơn tổng số đàn ông San Francisco chết trong cả ba cuộc chiến tranh: Chiến tranh thế giới thứ II, Chiến tranh Triều Tiên và Chiến tranh Việt Nam.

Năm 1991, Ervin (Eric) Johnson, ngôi sao bóng rổ được mọi người yêu thích, công khai thừa nhận anh ta bị nhiễm HIV. Anh khẳng định anh là người tính dục khác giới và không bao giờ có quan hệ đồng tính. Lần đầu tiên, nhiều người tính dục khác giới bắt đầu coi AIDS là nghiêm trọng. Thanh niên nghĩ "Nếu nó có thể xảy ra với Eric, nó có thể xảy ra với tôi." Không lâu sau đó, huyền

thoại bóng rổ ~~W~~ Chamberlain tiết lộ với công chúng một điều bất ngờ rằng anh ta đã đấu với 20.000 người đàn bà khác nhau. Trong giới thể thao tính, không ai biết có bất cứ người nào có thể vượt kỷ lục của Chamberlain. ~~Đ~~ Chamberlain thoát được lấy nhiệm vụ nhưng năm sau anh ta phải vào bệnh viện một thời gian ngắn vì tim loạn nhịp.

Không có nơi đâu mà sự kỳ lạ lại tăng trở hơn và độc ác hơn trong quân đội. Tuy nhiên tính luyến ái đôi lúc được coi là không hợp với đời sống quân ngũ. Sự thật vẫn có vô số nam và nữ thể thao tính phục vụ đất nước họ một cách hiệu quả và đáng tự hào trong thời bình và trong thời chiến. Mặc dù vậy hàng nghìn đàn ông và phụ nữ thể thao tính đã bị thải khỏi quân đội vì khuynh hướng tình dục của họ. Trong quá trình bị đào thải khỏi quân ngũ nhiều người đã bị làm thương tổn hay bị giết.

Kinh nghiệm của tôi với quân đội bắt đầu năm 1955, ở tuổi 17 khi tôi đã ký vào một chương trình của học viện ~~RC~~, vào tuổi 20, tôi được cử đến Fort Sill, Oklahoma cho một chương trình huấn luyện mà hệ được nghỉ phép ba ngày một nhóm chúng tôi lên một chuyến xe buýt do quân đội bảo trợ đến Monterey, Mexico. Chuyến thăm thành phố bao gồm đi thăm dừng bắt buộc tại một nhà thổ trong khu ổ chuột khét tiếng.

Tôi bước vào hoạt động tình dục của nhóm tính dục khác giới vào năm 1961 trong khi phục vụ với tư cách một thành viên thuộc quân đội trong lực lượng liên Hợp Quốc đang tại vùng phi quân sự ngăn cách Bắc và Nam Triều Tiên. Những kỳ nghỉ phép cuối tuần hiếm hoi tôi xung với các sĩ quan thể thao nghiệp dư gì đó cũng có nhiều đợt uống rượu, tiếp theo là lòng sự gai gắt, mối chúng tôi một người. Không ai trừ tôi tỏ quan tâm về chuyện giữ gìn sự kín đáo, mà còn ngược lại.

Không thể tránh những cuộc gặp gỡ như vậy ở Triều Tiên sau chiến tranh. Không dám chìm vào những tò mò khi đến tình dục khi có cơ hội thì bị coi là không đàn ông và không hiếu hĩnh. Với các sĩ quan

Đến ngày hôm nay tôi đều đã có cơ hội không làm thay đổi vấn đề. Không ai mong đợi bất kỳ một quân nhân nam bình thường nào trong táng hay chung thủy. Đến tính hay tính dục khác giới, người ta đều cho rằng anh sẽ thực hiện hành vi tình dục và hưởng khoái lạc. Đó là cung cách di truyền ở Triều Tiên đầu những năm 1960. Tôi cho rằng nó vẫn như thế hiện nay.

Như có thể dự đoán, tỷ lệ bệnh hoa liễu trong binh lính ở Triều Tiên là rất lớn. Các sĩ quan không ngừng diễn thuyết với binh lính về mức độ nghiêm trọng bệnh hoa liễu không thể chấp nhận được, nhưng binh lính ít khi để ý đến điều đó.

Họ biết quá rõ các sĩ quan cũng làm như vậy. Sự khác biệt duy nhất là các sĩ quan có đủ tiền để kiếm gái trẻ ở Triều Tiên thông thoáng hơn và khỏe mạnh hơn. Các sĩ quan cấp cao thường vùng tiền để ngủ với đàn bà da trắng trong các khu riêng của họ.

Thông kê mức bệnh hoa liễu trong các sĩ quan không tồn tại. Chẳng bao lâu tôi đã bỏ qua nó. Vị trung sĩ chỉ huy đơn vị tôi khuyến tôi không ghi các trường hợp nhiễm bệnh của các sĩ quan. Giang mai hay lậu là chẩn đoán không chấp nhận được trong bộ phận của sĩ quan - một bộ phận ghi bệnh hoa liễu sẽ làm hỏng cơ hội thăng cấp của anh ta.

Khi nghỉ ngơi của một sĩ quan quân y ở Triều Tiên đã dạy tôi mọi điều cần biết về sự chính xác của "các thông kê" chính thức của chính phủ, cũng như tính đạo đức giả của luân lý khác giới trong quân đội.

Đến thập kỷ sau, năm 1992, một số bí mật tình dục của quân đội đã bị phơi bày công luận. Chuyện gia quân đội Jacqueline trong khi phục vụ làm thợ cơ khí trong cuộc chiến tranh vùng Vịnh đã tung sấm cô cưỡng bức kẻ gian. Khi cô đã mất ước mơ mất báo cáo sự việc với các sĩ quan chỉ huy họ đã ở ngoài tai những lời tố cáo của cô.

Sự việc của Orla được đề cập nghiêm túc hơn tại một cuộc điều tra

tân ở Thượng viện về lạm dụng tình dục trong quân đội. Trong khi
đều tân, người ta tiết lộ rằng có tới 60.000 cựu binh nữ có thể
đi hiệp dâm hoặc hành hung trong khi còn ở quân ngũ. Người ta
kết luận rằng một phụ nữ phục vụ trong quân đội ở vùng Vịnh
có thể bị quân mình tấn công hơn là bị kẻ thù tấn công.

Trong các sân đường bên ngoài buồng của họ tại Khách sạn Las
Vegas Hilton, nơi diễn ra Hội nghị "Tailhook 91," các sĩ quan hải
quân say rượu hành hung ít nhất hai chục phụ nữ, bao gồm mười
bốn nữ sĩ quan hải quân. Các phụ nữ kinh hãi khi nhìn thấy người đàn
ông này mò mẫm và sờ soạng họ và cố cưỡng bức lột quần lót của
họ. Không lâu lắm là những lời phàn nàn của các nữ sĩ quan đổ
vào những cái tai thính. Cuối cùng vụ xì căng đê hải quân được đưa
ra ánh sáng và làm rung chuyển Washington, dẫn đến sự từ chức của
Bộ trưởng Hải quân vào tháng 6 năm 1992.

Kể lại câu chuyện trên, tờ Thời báo (13/7/1992) trích dẫn một
nghiên cứu của Lưu Năm Góc cho thấy hai phần ba các nữ quân
nhân Mỹ bị quấy nhiễu tình dục bởi các nam quân nhân. Tờ Thời
báo cũng nhắc lại một trường hợp năm 1987 trên một tàu cứu hộ hải
quân, thuyền trưởng đã thực hiện hành động tình dục bằng miệng
đối với một gái trẻ mới trộm sự chứng kiến của thủy thủ đoàn; và
một trường hợp khác vào năm 1990, một nữ chuẩn hạm hải quân tại
Học viện Hải quân Mỹ đi một nam chuẩn hạm hải quân đến ngũ
phục bu học cùng tay vào bồn đi tiểu của nam giới.

Tất cả các vụ đều mẫn trọng nhất nếu so với thói quen của Chính phủ
Nhật Bản tháng năm 1992 rằng có tới 200.000 phụ nữ các nước
Nhật Bản, Trung Quốc, Triều Tiên, Hàn Lan, Philippin và
Indonesia đã được tuyển để phục vụ như những đàn bà gái tửu trong
các nhà chứa của quân đội trong Chiến tranh thế giới thứ hai.
Chính phủ Nhật Bản cuối cùng đã tổ chức tiệc mừng để khỏa
họ gây cho các phụ nữ đi.

Vấn đề tình dục trong quân đội trở thành những tin
hàng đầu ngày 8 tháng năm 1992 khi phóng viên tuyên hình

Bà Margaret hỏi ứng cử viên Tổng thống Ross Perot rằng liệu ông có cho phép những người đồng tính gia nhập quân đội không. Cộng đồng đồng tính nổi giận khi Perot trả lời: "Tôi không cho đây là thực tế." Một tuần sau, Perot cam đoan rằng ông sẽ không tha thứ sự phân biệt đối xử chống lại những người đồng tính, nhưng từ chối nói quan điểm của ông về việc cấm gia nhập quân đội.

Tướng Colin Powell, Chủ tịch Hội đồng Tham mưu trưởng liên quân, đã bác bỏ lý do quân đội đưa ra để xuất các nam nữ đồng tính: "Mọi quan tâm chủ yếu của tôi là năm Góc là bảo vệ quyền riêng tư của những người lính, họ có thể cảm thấy không thoải mái khi phục vụ quân ngũ với những người đồng tính công khai." Năm Góc là ý thức rằng sự có mặt của những người đồng tính trong quân ngũ sẽ có hại cho đạo đức và kỷ luật quân đội.

Những lý do không cho các nam nữ đồng tính tham gia lực lượng vũ trang cũng tương tự các lý do trước đây không cho người da đen hòa nhập hoàn toàn với người da trắng trong quân đội. Người ta không hiểu tại sao dân đồng tính có thể bị loại trừ khỏi quân đội dựa trên các cơ sở đạo đức. Làm thế nào mà các quân nhân được huấn luyện kỹ càng nghệ thuật giết chóc lại bị lo lắng bởi đối với các nam nữ đồng tính đi quân phục vụ đất nước họ và quyền tình dục như bất cứ ai khác.

Tháng 11 năm 1992, có hơn 242.000 người Mỹ được kê khai là bị AIDS. Khoảng một nửa các trường hợp là người da đen hay Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha. Tổng số các thanh thiếu niên chết vì AIDS, 3% da đen, 19% Mỹ Latinh; 100.000 ca đầu tiên mất tám năm để phát triển bệnh, 100.000 ca thứ hai mất hơn hai năm; 70% ca AIDS gần đây nhất là do tình dục khác giới.

Ở hạt Los Angeles nơi tôi sống, đã có 16.000 ca AIDS, với 11.000 người chết. Chín mươi phần trăm các ca được phân loại là đồng tính/lưỡng tính." Trước đây trong lịch sử y học chưa bao giờ có bệnh dịch nào lại được giới hạn lại như vậy trong những người da màu hay dân đồng tính.

Ngày nào đó, nhân dân sẽ nhận ra rằng sự kỳ thị, chủ nghĩa phân biệt chủng tộc và khuynh hướng tình dục là gốc rễ của AIDS. Không phải loài khỉ xanh mang HIV cho chúng ta. Nguyên nhân là do chính chúng ta và sự ngây thơ của chúng ta về nhu cầu đặt bản năng giới tính của con người.

10. NHỮNG HỌC VỀ AIDS

Đặt câu hỏi ai nhìn một người chết vì AIDS cũng biết rằng việc điều trị căn bệnh này là một việc thương tâm. Đó là của thảm kịch này là các thầy thuốc, mà đặc biệt là trải qua một thế kỷ học hiện đại, không có phương thuốc nào khôi phục được hệ thống miễn dịch bị thương tổn.

Thuốc duy nhất đã được dùng để trị nhiễm HIV là Zidovudine, thường gọi là "AZ" hay Zovir. Các bệnh nhân dùng AZ vì họ nghĩ nó tốt cho máu và hệ thống miễn dịch. Họ tin nó sẽ giúp đỡ và ngăn ngừa K, viêm phổi pneumocystis, và các lây nhiễm có tính cơ hội khác. Nhưng thực ra, AZ không làm các việc đó.

Thực tế là AZ có tác dụng cho máu. Kết quả là nhiều bệnh nhân dùng lâu AZ cần transfusion máu thường xuyên. AZ không ngăn ngừa K và viêm phổi pneumocystis, cũng không ngăn ngừa bất kỳ lây nhiễm cơ hội chết người nào của AIDS, khi AZ đã được kết hợp với các thuốc khác, tính độc của nó tăng lên.

Khi thánh về thuốc của các bác sĩ là cuốn Physicians' Drug Reference Sách tham khảo thuốc của thầy thuốc) có ảnh báo rõ ràng: "Trị liệu bằng AZ có thể làm theo ng độ độc huyết học bao gồm chúng giảm bạch cầu hạt (số bạch huyết thấp) và thiếu máu nghiêm trọng cần transfusion máu. Ngoài ra, các bệnh nhân điều trị bằng AZ có thể tiếp tục phát triển các lây nhiễm cơ hội và các biến chứng khác của nhiễm HIV"

Tại sao các bác sĩ kê đơn AZ? Tại sao mà một bệnh nhân lại để mình được điều trị bằng một thuốc độc như vậy? Câu trả lời thật đơn giản: AZ là thuốc duy nhất đã được FDA (Cơ quan quản lý dược - thực phẩm và Dược phẩm) cho bệnh AIDS, và việc duyệt đã dựa trên những nghiên cứu có chứng minh rằng AZ kéo dài sự sống. Do đó, các thầy thuốc điều trị AIDS bằng AZ, và các bệnh nhân từ

chỗ i dùng thuốc này thường bị coi là khó bảo, không hợp tác và không khôn ngoan. Kì có biên ch ở những người dùng AZ, bác sĩ có khuynh hướng đổ lỗi cho vì từ Kì có vấn đề y tế n ảy sinh với những người không dùng AZ, thầy thuốc đổ lỗi cho bệnh nhân không chịu dùng AZ.

Các ngược của AZ đã được chứng minh rằng trong ca c của John Kivenhoven, một người đàn ông đồng tính đã được đề u tr ị sai lầm về AIDS phát từ ền đã y đ ử trong sáu năm bằ ng AZ và các thuốc thử nghiệm khác. Các tác dụng phụ đ đ ớn của thuốc chữa AIDS đã tàn phá sức khỏe của ông, buộc ông phải bỏ việc trong khi đợi chết. Giờ đây người ta biết rằng ông chưa bao giờ bị AIDS, ông cũng chưa từng xét nghiệm HIV cho tới năm 1992, khi mà cuối cùng phát hiện ra rằng ông không bị suy giảm miễn dịch và có kết quả xét nghiệm HIV âm tính.

Kivenhoven đã đệ đơn kiện đi bộ i thường 2 tỷ ệu đ đ i v ới Kiser Permanente, tổ chức bảo dưỡng sức khỏe lớn nhất nước. Luật sư của ông tuyên bố rằng những liều cao AZ làm cho khách hàng của mình nhức đầu kinh niên, cao huyết áp và liên tục đ đ các c ẳng chân (bệnh thần kinh ngoại biên). Các thầy thuốc thường đổ lỗi các triệu chứng của AIDS đ cho vì từ Tuy nhiên, nếu các thuốc được duyệt về AIDS có thể gây những tác dụng phụ phá hoại như vậy ở một người HIV âm tính và không suy giảm miễn dịch như ông Kivenhoven, thì các thuốc đã đ đ góp bao nhiêu vào sự đ đ ớn và những cái chết của các bệnh nhân AIDS có HIV dương tính?

AIDS thường được coi là căn bệnh “chắc chết”. Có hay không có AZ, kết cục cuối cùng là chết. Nó lú ban đ đ u c ủa dịch AIDS, các chuyên gia dự đ đ 10% những người đồng tính nhiễm HIV sẽ có AIDS phát từ ền đã y đ ử. Giờ đây hầu hết các nhà nghiên cứu tin rằng 90% những người HIV dương tính cuối cùng sẽ chết vì căn bệnh này. Có những người khẳng định rằng AIDS không phải là một bản án tử hình và có thể “ch ữa”, nhưng phần lớn các chuyên gia bác bỏ khả năng đ đ. Dù sao thì cũng có một số ít người thoát chết một thời gian dài tuyên bố đ đ hình phạt được AIDS.

Cái gì quyết định một phương thuốc chữa AIDS? Tuy không tồn tại một phương thuốc AIDS được chấp nhận về mặt y học, dường như hợp lý khi chấp nhận một "định mức chữa năm năm," như đối với bệnh nhân ung thư. Cơ quan thẩm quyền y học coi bất kỳ bệnh nhân ung thư nào sống được năm sau khi chẩn đoán là "chữa được ung thư." Ngay dù một bệnh nhân chết vì ung thư hơn năm sau khi chẩn đoán, bệnh nhân vẫn được coi là khỏi bệnh."

Tổng suốt thời gian hành nghề của tôi, chỉ có một người đồng tính (một đàn ông tung niên da đen) bị AIDS phát triển đầy đủ mà còn mạnh khỏe và sống sót sau hơn năm. Bệnh của ông bắt đầu với những hạch bạch huyết lan rộng ở bẹn, chứng tỏ là Kkhiếu thông thường ở châu Phi. Ông còn có nốt nhiều u thương tổn da kiểu K, và các cẳng chân bị sưng. Tuy các xét nghiệm máu cho thấy chứng có ức chế miễn dịch, ông vẫn cảm thấy khỏe và không bị tàn tật bất cứ kiểu gì. Ông không bao giờ dùng AZ hay hóa trị liệu.

Tuy chúng ta có "các thuốc chữa ung thư năm" và AZ, việc điều trị và chẩn đoán cho ung thư giai đoạn cuối và AIDS vẫn còn cực kỳ xấu đối với nhiều bệnh nhân.

Tổng những năm 1960, tôi bắt đầu nghiên cứu "vi khuẩn ung thư," là tác nhân lây nhiễm đối với ung thư và các bệnh miễn dịch khác. Khuẩn cũng là đồng nhân tố "lây nhiễm không nhận a, cần thiết cho sự phát triển đầy đủ AIDS. Không may là mọi mặt nghiên cứu vi khuẩn ung thư bị các cơ quan y tế thẩm quyền bỏ qua. Các chỉ tiết về một thế kỷ nghiên cứu vi khuẩn ung thư đã được ghi lại trong cuốn sách của tôi Khuẩn ung thư (1990).

Khuẩn ung thư tồn tại trong máu và trong tổ chức bị tổn thương vì ung thư và AIDS. Sự hiểu biết về vi khuẩn này và đặc tính của nó là nhân tố cốt yếu để hiểu tại sao AIDS và ung thư là những căn bệnh tàn phá như vậy. Trước khi tác nhân lây nhiễm này được nhận a, người ta ngỡ rằng y học sẽ chẳng bao giờ đạt tới điều trị có hiệu quả AIDS và ung thư.

Theo quan điểm của tôi, phát hiện khoa học quan trọng nhất của thế kỷ này là nhận dạng được vi khuẩn ung thư. **Vi** khuẩn ung thư thì **đ** hình, nghĩa là về bên ngoài tên kính hiển vi của nó có thể thay đổi, phụ thuộc vào giai đoạn sinh trưởng của nó. Các nhà nghiên cứu **đ** chứng tỏ rằng nó có thể giống các vi khuẩn và vi trùng. **Vi** khuẩn ung thư tồn tại trong mọi sinh vật.

Mục phát hiện các vi khuẩn ung thư ở người và động vật có liên quan tới sự có mặt khắp nơi của vi khuẩn ung thư trong mọi vật chất sống. Mục các nhà khoa học không đủ năng lực nhận ra tầm quan trọng sinh học sâu sắc của vi khuẩn ung thư **đ** dẫn tới các cuộc thử nghiệm vi khuẩn động vật nguy hiểm và nghiên cứu chiến tranh vi trùng. Kết quả của toàn bộ nghiên cứu công nghệ cao **đ** là sự sản xuất và gieo rắc các vi khuẩn siêu **đ** kháng **đ**ột biến, giờ **đ** đã dấn vào nhiệm vụ toàn thể loài người.

Vi khuẩn ung thư cư trú trong mô tế bào, và y học không nhận biết được. **K**hi mô tế bào bị thương tổn (vì bất cứ lý do gì), vi khuẩn ung thư trở nên hoạt động. **K**ả năng của vi khuẩn ung thư **đ** hình có thể hiện như một vi khuẩn và như một vi trùng, thách thức mọi quy luật của vi sinh học. Tính **đ** hình của vi khuẩn ung thư giống như con tặc kền kền biến dạng là lý do chính tại sao vi khuẩn **đ** không **đ** được giới y học thừa nhận.

Vi khuẩn ung thư **đ** được chứng minh bằng kính hiển vi trong các bệnh miễn dịch, trong ung thư, và trong tổ chức bị thương tổn vì AIDS. **Vi** khuẩn ung thư là tác nhân lây nhiễm gây nên u ác tính trên da (**K**). **Vi** khuẩn này **đ** được nhận ra trong mô tế bào bị **K**, trong các hạch bạch huyết bị sưng **đ**ối với AIDS và trong các cơ quan bị AIDS làm thương tổn. Tuy nhiên cứu này **đ** được công bố trong các tạp chí y học có tiếng, giới thẩm quyền về AIDS vẫn hoàn toàn làm ngơ.

Nhiều dạng khác nhau của vi khuẩn ung thư cư trú trong máu của các cá thể khỏe mạnh và ốm yếu. Một hệ thống miễn dịch bình

thường cho phép vi khuẩn ung thư tồn tại trong sự cân bằng thích hợp bên trong cơ thể. Tuy nhiên, trong trạng thái có bệnh, vi khuẩn ung thư sẽ sinh sôi nảy nở. Sự phát triển các mầm bệnh trong máu và trong các tổ chức của bệnh nhân là nguyên nhân của phần lớn sự nhiễm độc và tê liệt kèm theo ung thư và AIDS. Sự thiếu máu nghiêm trọng của các bệnh nhân ốm nặng chủ yếu do các vi khuẩn ung thư phá hủy các hồng huyết cầu. Các thuốc độc như AZ tăng cường quá trình hủy hoại.

Mặc dù có một thế kỷ nghiên cứu vi khuẩn ung thư, các nhà khoa học vẫn tin rằng máu bình thường là "vô trùng." Song, sự quan sát đơn giản về máu bằng cách dùng một kính hiển vi trường tối đã cho thấy rằng các yếu tố của vi khuẩn ung thư.

Các hạt nhỏ nhất của vi khuẩn là những dạng sống, là những khối cấu trúc nhỏ nhất của tự nhiên. Tiến sĩ khoa Minnie Livingston, người nghiên cứu vi khuẩn ung thư hơn 40 năm, tin rằng các vi khuẩn liên quan với vi khuẩn ung thư có ở khắp nơi. Livingston, chết năm 1990 ở tuổi 84, viết rất nhiều về vi sinh vật học ung thư, và làm nhiều việc để phổ biến về vi khuẩn ung thư hơn bất kỳ nhà khoa học nào khác của thế kỷ này. Bà phải chịu nhiều đau khổ vìnhững niềm tin của mình, và bị giới y học ngược đivìnhững phương pháp điều trị ung thư không chính thống của bà, bao gồm việc xin phép phát hành làm từ chính vi khuẩn ung thư của bệnh nhân.

Cuốn sách của bà Cuộc chinh phục bệnh ung thư (1984) đã tạo ra tiếng vang trong cộng đồng khoa học. Một bài báo không có tính chất tán dương, viết về những ý tưởng cách mạng của bà trong vấn đề vi khuẩn ung thư đã xuất hiện trên tờ Thời báo Los Angeles (6/4/1984).

Trong nhiều năm, Minnie Livingston đã bảo vệ và thách thức tôi, và tôi kính trọng bà hơn bất kỳ nhà khoa học nào tôi biết. Trong nghiên cứu được công bố của tôi, tôi khẳng định nhiều quan sát của bà về vi khuẩn ung thư và các bệnh miễn dịch khác. Trong

bài viết cho tờ Thời báo tôi đã báo về quan điểm không chính thống của Minia Livingston về tính chất truyền nhiễm của ung thư.

Các diễn giả khoa học của Livingston lên án công trình của bà một cách không thương tiếc. Tờ Thời báo hỏi kiến ông Robert Gallo, ông này cũng có mặt, về sự nghiệp nghiên cứu ung thư của Minia Livingston. Ông ta nói giọng huênh hoang: "Cái gì đang diễn ra ở đây là sự lừa dối". Bà ấy có thể có thuyết riêng của mình và tôi có thể nói gì? Tôi không có cơ sở nào để ủng hộ nó."

Cũng năm ấy người ta hỏi Gallo về phát hiện của tôi về vi khuẩn trong K. Trong một cuộc phỏng vấn do James D. Moore tiến hành trên tờ Người New York (9/9/1984). Gallo đáp: "Tôi không biết nguồn nhân của K. Tôi hiểu phả hệ của tôi là nó có thể liên quan tới HIV (H) theo cách nào đó." Moore hỏi tại sao K lại xảy ra phần lớn ở dân ông đồng tính. Gallo trả lời: "Tôi không biết. K làm tôi bối rối."

Một năm sau, vào năm 1991, Gallo vẫn im lặng về các báo cáo được công bố của tôi về vi khuẩn trong K. Khi nói với các nhà khoa học về AIDS, ông ta tuyên bố mình đang tìm kiếm mối liên hệ giữa nhân tố bí ẩn trong K. Tôi muốn nói với các vị rằng chúng ta đã tìm kiếm 7 năm, và chúng ta không tìm thấy bất kỳ vi khuẩn nào khác. Tôi đã không có nghĩa là nó không có ở đây, mà có nghĩa là chúng ta hay bắt cứ ai khác không tìm thấy mối liên hệ bị thiếu."

Các phương diện nghiên cứu vi khuẩn ung thư có liên quan đến nghiên cứu hiện nay của Luc Montagnier người phát hiện ra virus AIDS. Montagnier công bố tại Hội nghị AIDS quốc tế lần thứ sáu rằng ông ta đang nghiên cứu một vi khuẩn rất nhỏ gọi là một "mycoplasma" ⁶ mà ông đã thấy ở AIDS. Các mycoplasma là các tác nhân gây nhiễm, là một phần vi khuẩn và một phần vi nấm. (Nhớ lại những năm 1959 và 1960, Minia Livingston đã công bố công trình

nguyên cứu chứng tỏ rằng vi khuẩn ung thư có một giai đoạn giống mycoplasma).

Tại Hội nghị AIDS San Francisco năm 1991, Montagnier khẳng định rằng một mycoplasma có thể là một đấng nhân tố cần thiết để vì AIDS trở nên nguy hiểm chết người. Nhà nghiên cứu của Viện Pasteur tiến hành tìm thấy trong máu các bệnh nhân AIDS có thể là một nguồn lây nhiễm bổ sung.

Tuy nhiên nghiên cứu về mycoplasma của Montagnier liên quan tới công trình nghiên cứu vi khuẩn ung thư, ông ta không bao giờ thừa nhận mối liên hệ đó, ông cũng không hề nhắc đến bất kỳ tài liệu y học nào chứng tỏ có các vi trùng hình dạng và giống như mycoplasma trong K và AIDS.

Khi luôn làm bối rối các chuyên gia, đặc biệt là làm thế nào mà bệnh ung thư đó hàng thế kỷ đã lại gắn vào bệnh dịch AIDS mới, gây nên bởi HIV AIDS lần đầu tiên bùng phát trong những người đồng tính ở Manhattan, K đã trở thành dấu hiệu chỉ điểm của căn bệnh mới này

Đầu những năm 1980, u da ác tính ở Mỹ là một bệnh hiếm, thoát tiên được thấy ở những người đến từ Italia và Do Thái nhiều tuổi. Sau khi vì AIDS được đưa vào năm 1981, u da ác tính đột nhiên trở nên một căn bệnh của dân đồng tính.

Một báo cáo của Trung tâm kiểm soát bệnh tật về một nghìn ca AIDS đầu tiên nói rằng các ca K của dân đồng tính sớm nhất được chẩn đoán trong quý một năm 1981. Liệu các ca K năm 1981 có phải là K liên quan đến AIDS hay không thì không rõ các quan chức Trung tâm kiểm soát bệnh tật giải thích rằng các ca này có lẽ tiêu biểu cho diễn biến "hệ" hoàn toàn bình thường của K nhưng là căn bệnh K không đi với AIDS."

Tổng số những người được công nhận có công phát hiện các ca đầu tiên chắc chắn là K của người đồng tính có: chuyên gia da liễu

Alvin Fedman Ken, nhà huyết học Linda Lubenstein, nhà bệnh lý học Geoffrey Gottlieb, và nhà dịch tễ học Michael Moravitz cả đều có quan hệ với Trung tâm Y học Đại học New York. Tất cả bốn người đều xuất hiện như những người góp phần vào báo cáo của Trung tâm kiểm soát bệnh tật về mối liên quan đến AIDS, công bố ngày 3 tháng 7 năm 1981 (lúc tính tên da và viêm phổi pneumocystis trong những đàn ông đồng tính - Thành phố New York và California).

Trong AIDS: Dịch u ác tính tên da và các lây nhiễm cơ hội (1984)
Fedman Ken khẳng định: Cuối thu năm 1979 và mùa xuân năm 1981, một số ca u ác tính tên da lây lan đột nhiên được phát hiện ở thành phố New York và California.”

Trong một cuộc phỏng vấn của tờ Người New York (15/1984), ông tuyên bố ‘AIDS không tồn tại ở Mỹ trước năm 1979.’ Ông cũng báo một phóng viên tạp chí New York rằng ông đã nhận được ca K đầu tiên của người đồng tính vào tháng 2 năm 1981. Tại cuộc họp hàng năm vào năm 1982 của Hội Da liễu Mỹ, Fedman Ken công bố rằng các ca K đầu tiên đã được chẩn đoán vào tháng 11 năm 1979.”

Nhà dịch tễ học Michael Moravitz xác nhận rằng người ta nhận thấy 20 đàn ông đồng tính bị K ở Đại học New York giữa tháng 3 năm 1979 và tháng 8 năm 1981. Trong cuốn sách giáo khoa về AIDS của mình, Geoffrey Gottlieb xác định thời gian các ca K sớm nhất của người đồng tính là vào đầu năm 1979, hoặc có lẽ đi chệch sớm hơn.” Ông viết năm 1979 các ca u ác tính tên da chẩn đoán ở các nam thanh niên được báo cáo rải rác từ các cơ sở y tế (đặc biệt ở thành phố New York), một ca mà bản thân tôi gặp là vào mùa thu năm 1979.”

Các chuyên gia K đã chứng nhận sự thực là các ca được thừa nhận sớm nhất xảy ra năm 1979. Các cuộc thử vắc xin viêm gan B hình thức bất đầu năm 1980. Như vậy K của người đồng tính bất đầu xuất hiện ngay sau cuộc thử nghiệm với dân đồng tính.

Năm 1980, các cuộc thử nghiệm mới bắt đầu ở San Francisco, Los Angeles, Denver, Chicago và St. Louis. Vào mùa thu 1979, ca viêm phổi pneumocystis đầu tiên ở bờ biển phía Đông đã được chẩn đoán ở thành phố New York. Vào mùa năm 1980 các ca AIDS đầu tiên ở bờ biển phía Tây xuất hiện ở Los Angeles và San Francisco.

Năm 1989, mười năm sau khi các ca K đầu tiên đã được chẩn đoán ở Manhattan, một nghiên cứu do nhóm nghiên cứu của Robert R. Garofalo tiến hành báo cáo không có các ca K nào trong các nam thanh niên ở New York trong những năm từ 1973-1979. Tuy nhiên, vào năm 1985 số trường hợp K ở những đàn ông chưa bao giờ lây nhiễm ở Manhattan tăng 189 lần, và ở San Francisco mức K tăng gần 2000 lần.

Nhân tố duy nhất cho thấy tách biệt về việc tăng tỷ lệ K trong các thanh niên đồng tính ở hai thành phố là việc đưa HIV vào cộng đồng đồng tính nam giới. Sự thật về việc hai thành phố là những nơi thử vắc xin viêm gan B trong những năm từ 1978-1980 không bao giờ được nêu như một nhân tố trong sự bùng nổ K.

Một báo cáo năm 1990 trong tờ Lưỡi dao chích, viết bởi Meire Gal và ba nhà thực nghiệm dịch tễ học khác tại Trung tâm kiểm soát bệnh tật ở Atlanta, kết luận rằng K gia tăng xuất hiện ở các bệnh nhân AIDS thường xuyên hơn 20.000 lần so với ở dân chúng nói chung. Các nhà nghiên cứu cũng khẳng định rằng mức độ các ca K mới liên quan đến AIDS đang suy giảm trong giới đàn ông đồng tính.

Một nghiên cứu mô tả năm 1983 cho thấy rằng 94% các bệnh nhân AIDS từ các nhóm nguy cơ khác nhau có K bên trong. Kết quả của nghiên cứu đã, các bác sĩ Trung tâm kiểm soát bệnh tật giờ đây báo cáo rằng K xảy ra chủ yếu ở đàn ông đồng tính (giảm xuống từ hơn 30% vào lúc bắt đầu bùng nổ dịch). Do đó của sự suy giảm K thì không đáng kể. Có lẽ có ít hơn các ca K được báo cáo, đặc biệt nếu bệnh nhân AIDS cũng bị các lây nhiễm cơ hội khác. Vì vậy, các

nhà nghiên cứu của **Tung tâm** thừa nhận rằng một ca **K** không được báo cáo nếu nó xảy ra sau khi ca AIDS đã được báo cáo về **tung tâm**. Có thể một lý do khác về sự suy giảm **K** là có ít hơn các tổn thương da ở **K** đã được lây sinh thiết và báo cáo về **tung tâm** theo đúng thứ. Bởi vì các thầy thuốc quen hơn với biểu hiện của **K**, người ta cần ít hơn các sinh thiết để chẩn đoán. Ngoài ra, về phía các nhà bệnh lý học họ cũng sợ tuýn nhiễm nên ít khi mô xác các ca AIDS. **K** không có mô xác, nhiều ca **K** bên trong ổ bàng không được chẩn đoán và báo cáo.

Các thông kê của **Tung tâm** kiểm soát bệnh tật thoát tiên phản ánh các ca **K** bên trong. Nhưng **K** (kaposi's sarcoma không ác tính trên da) vừa là một ung thư da bên ngoài và ung thư bên trong ở các bệnh nhân AIDS. Vì do đó mức độ liên hệ của **K** ở AIDS là rất đáng nghi vấn nếu không nói là con số thông kê vô nghĩa.

Sau khi hoàn thành cuộc nghiên cứu của bà ở **Tung tâm** kiểm soát bệnh tật, **Meier** và một nhóm các nhà dịch tễ học Anh tiến hành một nghiên cứu **K** tương tự tại một **tung tâm** giám sát bệnh tuýn nhiễm ở **Card. Bo** báo cáo cuối cùng của họ có nhan đề "Nguy cơ ác tính trên da ở các bệnh nhân AIDS ở Anh có tăng hay không nếu các bạn tình đến từ Mỹ hay châu **Đi** xuất hiện trong Tập san **Y học Anh** (16/3/1991)

Tổng nghiên cứu của **Boal**, những người đến ông đến tính Anh được hỏi về ước nào có khả năng là nguồn lây nhiễm **HIV** Sau khi phân tích thông kê, đến kết luận rằng **K** xảy ra ở 31% ông có nguồn lây nhiễm từ Mỹ (mức **K** cao này tương tự với 30% mức của **K** đến tính trong những năm đầu bệnh dịch này ở Mỹ). **Boal** thấy ở 26% ông có nguồn tiếp xúc với châu **Đi**; và ở 19% ông có nguồn từ chính những người trong nước.

Tổng một kết luận thông kê giật mình trình bày ở tạp chí **Tin tức bệnh ung và ngoài da** (tháng 10 năm 1991), các nhà dịch tễ học Anh tuyên bố: "Các phát hiện này chỉ ra rằng tác nhân gây **K** đã được đưa vào dân Anh chủ yếu từ Mỹ." Một nghiên cứu gần đây hơn của

Đã xuất hiện một nguồn gốc phân biệt đối xử với tác nhân lây nhiễm đáng ngờ ở giới đồng tính. Ông nghiên cứu này ủng hộ quan điểm của một số kẻ kỳ thị tin rằng bệnh đồng tính ăn phân.”

Khi nghiên cứu các báo cáo dịch tễ học để tìm thấy đường như các thông kê chính thức đang được nhào nặn để phù hợp với giọng điệu của cơ quan chính phủ bảo trợ cho nghiên cứu này. Ví dụ như ở một đồng ông Anh đồng tính với vô vàn bạn tình, làm thế nào có thể xác định chắc chắn rằng một người Mỹ hay một người châu Phi có thể nào để trở nên Hetero biphobic nhân ái? Theo tôi, các kết luận rút ra từ các thống kê của Anh là có tính kỳ thị, phân biệt chủng tộc, chống Mỹ và không khoa học.

Tổng thể kỳ vọng đầu tiên là một bệnh của người Á. Một thế kỷ sau, “dịch” đã được mọi người biết đến như một căn bệnh của người châu Phi da đen, trong khi vẫn chưa được biết đến ở những người Mỹ gốc châu Phi. Hơn mười năm trước đây ở thành phố New York và Los Angeles nó đã được coi là một căn bệnh của đồng ông Do Thái. Đột nhiên vào đầu những năm 1980, trở thành một bệnh của dân đồng tính đến từ châu Phi. Một bệnh dịch châu Phi của người có tính dục khác giới da đen được biến đổi một cách lạ lùng thành một căn bệnh của người đồng tính da trắng ở Manhattan. Giờ trong những năm 1990, của người Anh đột nhiên trở thành một căn bệnh “phân biệt” của dân đồng tính nhập khẩu từ Mỹ và châu Phi.

Kông bao giờ có một căn bệnh hoàn toàn giống AIDS và không phải là một hay là hai bệnh. Nó là căn bệnh mới hay? Nó là căn bệnh của người Á, người châu Phi, người Do Thái, người da trắng, người da đen, người đồng tính hay người có tính dục khác giới? Câu trả lời dường như phụ thuộc vào ai đang tiến hành nghiên cứu và đến sau họ là ai.

Để tiếp tục làm rõ tình hình các sinh viên nghiêm túc nhất về AIDS, một số nhà dịch tễ học hàng đầu nay lại khẳng định một

nguyên nhân khác” của K. Vh ọ tuen bô’ tiế p ầ ng d ịch K không có giquan h ệ với AIDS và H. Nói cách khác, K gi ờ đ ược cho là một bệnh dịch iêng r ẽ gây nên b ởi một tác nhân lây nhi ễm khác chưa từng được biế t trước đ ằng lây lan qua con đ ường tình dục tong gi ới đ ề ng tính (nh ưng không tong c ộng đ ề ng tình d ục khác giới).

Qan đ ể m mới này đ ược đ ề xuấ t b ởi Alvin Fedman Kén, là ng ười phát hi ện K c ủa dân đ ề ng tính” ở Manhattan năm 1981. B ấ t chấp các báo cáo da liễu về vi tưng ung th ư ở K, nghiên c ứu về vi sinh vật học của Fedman Kén ch ỉ a ầ ng K có th ể đ ược gây b ởi một loại vi tẩm ụn com mới (Thời báo da liễu tháng 1 năm 1992).

Y ường về một tác nhân lây nhi ễm K m ới lây tuệ n b ằ ng con đường tình d ục đường như ngó ngắ n. Tong m ột thố kỷ, chưa từng có một ca ghi lại tong đ ể m ột người đ ến ông Do Thái, ng ười Italia hay người châu B ỉ đ ến tuệ n K cho b ạn tình c ủa mình. Ngay ả tong các c ặp đ ề ng tính nhi ễm H c ũng không hay thấ y K tong cả hai người. L ại bệnh hoa liễu tuệ n nhi ễm nào lây tuệ n gi ữa những người đ ề ng tính, mà không gi ữa những người tính dục khác giới? H ầy tuệ n gi ữa những đ ến ông, ch ứ không gi ữa những người phụ nữ. H ặc lây lan chung tong c ộng đ ề ng ng ười châu B ỉ da đ ến. nh ưng không tong sô ố nh ững người Mỹ gô c B ỉ?

Tong phòng khám b ận rộn của tôi ở Hollywood nă m ở một tong những tưng tâm AIDS l ớn nhấ t, không ai tong sô 8 bác sĩ da liễu của chúng tôi t ừng thấ y K ở một phụ nữ. K ỉ h ỏi 20 thầ y thuố c khác tong nhóm yế c ủa tôi, làm việc liên tục với các bệnh nhân AIDS, không ai thấ y m ột phụ nữ có K. M ột thầ y thuố c nh ớ đ ể thấ y m ột ca tại một cơ sở khác: bệnh nhân là một phụ nữ đ ều y ến giới tính.

Thế còn m ọi liên hệ của người H یتی và đ ề u nhiề u ng ười tin ầ ng dân đ ề ng tính chung ch ả bừa b ấ đ ể mang H ực ở về Càng đ ằng t ử thì sao? Thuố t này th ường đ ược nhắ c đ ể nhắ c l ại tên báo chí tong nh ững năm đ ầ u c ủa bệnh dịch, nhưng có ít cơ sở.

Theo các nhà dịch tễ học ~~Jan P~~pe và ~~W~~en Johnson thì bệnh nhân đầu tiên bị u ác tính tên da đã được chẩn đoán ở ~~H~~ti tháng 6 năm 1979, và bệnh nhân đầu tiên bị lây nhiễm cơ hội được thấ vào tháng 2 năm 1980." Ghi chép từ ba bệnh viện tư ở Cảng ~~H~~àng từ không tiết lộ ca ~~K~~nào trong thời kỳ từ 1968-1983. ~~X~~m lại tất cả số liệu về AIDS ở ~~H~~ti cho thấy rằng AIDS có lẽ không tồn tại ở ~~H~~ti trước năm 1980."

Trong những năm đầu của bệnh dịch, người ~~H~~ti sống ở Mỹ được phân loại là "có nguy cơ cao." Sau nhiều áp lực chính trị, cuối cùng Trung tâm kiểm soát bệnh tật loại ~~H~~ti ra khỏi nhóm có nguy cơ cao.

Trong cuốn Dịch tễ học về AIDS, ~~R~~hад ~~K~~slow và Donald ~~F~~encis từ trong tương tác nguồn gốc của ~~H~~ti họ viết: "Người ta dễ cho rằng sự lây nhiễm đầu tiên là do một du khách từ ở một vùng xa xôi và nguyên thủy ~~K~~slow và ~~F~~encis nghĩ rằng nguồn gốc của virus sẽ không bao giờ được biết đến một cách đầy đủ."

Đặt chấp sự bị quan đ, ~~P~~pe và ~~J~~ohnson tin rằng AIDS bắt nguồn ở châu ~~P~~i, sau đó lan đến Mĩ và châu Âu, "và sau đó đã được đưa vào ~~H~~ti hoặc bởi các khách du lịch hoặc những người ~~H~~ti trở về nước."

Không có sự thảo luận nào về khoa học AIDS là hoàn chỉnh nếu không nhắc đến tuyên bố của ~~P~~ter ~~D~~uesbeg, một giáo sư người ~~E~~keley về sinh học phân tử, khẳng định rằng ~~H~~ti không phải là nguyên nhân của AIDS. Theo ~~D~~uesbeg, AIDS là kết quả của ma túy và quan hệ tình dục bừa bãi và ~~H~~ti không có liên quan gì với AIDS. Quan điểm của ~~D~~uesbeg dường như đặc biệt hấp dẫn đối với những người đề nghị tính bị nhiễm ~~H~~ti là những người bác bỏ quan điểm chính thức rằng họ bị nhiễm thứ vi tích hợp từ người.

Khi được phỏng vấn trong tờ Thời báo Chủ nhật ~~L~~ân ~~D~~on (26/4/1992), ~~D~~uesbeg tin rằng AIDS là kết quả của sự bùng nổ việc sử dụng các loại ma túy như cocaine, phá hoại nghiêm trọng

hệ thống miễn dịch." Ông ta coi HIV như một "kháng nguyên" của máu đi với hành vi chung chạ bừa bãi và sử dụng ma túy bừa bãi.

Bây giờ các nhà khoa học không đồng ý với kiến thức của Duesberg cho rằng HIV không gây AIDS. Dù vậy, ảnh hưởng của Duesberg cũng có ý nghĩa nào đó đối với một số nhà hoạt động thuộc giới đồng tính, các bác sĩ theo phái chống thể, và ngay cả một vài chuyên gia AIDS đáng kính. Các chi tiết trong thuyết không chính thống của Duesberg đã khuấy động tên các tạp san khoa học có uy tín như Nghiên cứu Ung thư và Khoa học. Ông ta cũng làm cho các quan điểm của mình trở nên giật gân bằng cách kể cho các phóng viên báo chí rằng ông sẽ cho tiêm HIV vào mình để chứng tỏ vì tử vong là vô hại. Tuy nhiên, Duesberg từ chối tiêm chủng vì tiếc của Gallo. Người ta kể ông đã bảo Gallo: "Nếu không thể lấy từ phòng thí nghiệm của ông, nó phải sạch hơn vì tôi này" bảo AIDS, ngày 6 tháng 7 năm 1987.

Duesberg tuyên bố rằng thuốc AZT, vốn đã được kê đơn để chữa lây nhiễm HIV không phù hợp với sự sống." Ông tin rằng cần có một dạng nhân tố "khác" với HIV để sản sinh ra AIDS phát triển đến đỉnh cao. "Tôi đồng ý với Duesberg về hai điểm này. Có lẽ Duesberg sẽ kiểm tra công trình nghiên cứu vi khuẩn ung thư đã được công bố, và bình luận về kiến thức cho rằng AIDS là một bệnh dịch do con người tạo ra với một vi khuẩn được tạo bằng công nghệ gen trong phòng thí nghiệm.

Không may là các nhà điều tra AIDS hàng đầu không muốn xem xét mọi phương diện của khoa học AIDS, ngay cả các mặt còn đang tranh cãi do thiếu hụt bằng chứng. Nghiên cứu AIDS là một công chuyện làm ăn lớn. Do đó, nhiều nhà khoa học hết sức bảo vệ công trình nghiên cứu của riêng mình. Họ thường từ chối đề cao các nhà nghiên cứu khác cũng làm công việc tương tự, đặc biệt nếu nghiên cứu đó cạnh tranh với nghiên cứu của riêng họ.

Những nhân vật dẫn đường trong nghiên cứu AIDS dường như quan

tâm đến tiền bạc, danh tiếng, sự chức vụ giới truyền thông, thà
mã cái tôi, quên hành khoa học và giải Nobel hơn là đến chia sẻ
các nghiên cứu để tìm cách chữa trị bệnh AIDS.

Sau bốn thập kỷ hành nghề y tôi hoàn toàn mất ảo tưởng với
khoa học. Tôi bị thuyết phục rằng giờ thì thậm chí quên học không
thực sự muốn có một phương thuốc chữa trị ung thư hay AIDS.

Tôi có các đồng nghiệp cố gắng các cuộc hội chẩn bệnh nhân HIV
dương tính. Tôi biết có các bác sĩ không muốn dùng chạm vào da
của những người đồng tính. Tôi đã nghe nói có các thầy
thuốc bảo những người bị AIDS rằng người ta không muốn có các
bệnh nhân như họ. Tôi biết có các bác sĩ Do Thái đội mũ trùm đầu
xử trị thượng với những người Do Thái đồng tính bị AIDS. Tôi
biết có các thầy thuốc Cơ đốc giáo tích đức kinh thánh trong khi
lên án đồng tính luyến ái. Đó không phải là hoang tưởng, cũng
không phải sự tưởng tượng của tôi.

Tổng tạp chí M (tháng 1 năm 1987) một thầy thuốc ở bang
Georgia viết: "AIDS tiêu biểu cho những hậu quả khi xử phạm các
quy luật của Chúa về tình dục." Một bác sĩ phẫu thuật ở bang
Pennsylvania tuyên bố "Chúng ta từ chối thừng cấm ghê
đồng tính do cạm tính, nay chúng ta có lý do chính đáng." Một
bác sĩ hội khoa từ Oklahoma tin rằng đồng tính luyến ái là một
tội đáng bị tử hình."

Một báo cáo năm 1986 trong Tạp chí Y học phương Tây khảo sát 2.364
thành viên của Hội Y học hạt San Diego (California) về thái độ của
các thầy thuốc đối với sự đồng tính luyến ái, các đồng nghiệp
và bệnh nhân đồng tính. Một phần tư các bác sĩ giữ thái độ cực kỳ
tiêu cực đối với những người đồng tính, và 30% sẽ không nhận một
người đồng tính vào phòng khám. Hơn hết 40% sẽ thuyết phục những
người đồng tính đừng học khoa nhi và khoa tâm thần.

Một cuộc khảo sát sau này cũng đã được công bố trong Tạp san Y học
phương Tây (12/1/1992) có những số liệu cũng gây sốc như vậy

Tổng số 400 thầy thuốc chăm sóc sức khỏe ban đầu ở Los Angeles được phỏng vấn, 36% ở chỗ chăm sóc các bệnh nhân nhiễm HIV và 12% khác ở chỗ không muốn làm việc để cứu những bệnh nhân ấy vẫn phòng chữa họ.

Charles Lewis, Giáo sư y học tại UCLA và tác giả của cuộc nghiên cứu đã nói với Thời báo Los Angeles (12/12/1991): Nhiều thầy thuốc Nam California tỏ ra thành kiến đối với các nhóm bị ảnh hưởng nhiều nhất của HIV có thể là những người đồng tính và những người nghiện ma túy tiêm ven. Họ cũng sợ bị lây nhiễm và lo lắng các bệnh nhân nhiễm HIV có thể làm các bệnh nhân khác xa lánh. Có khá nhiều thầy thuốc đang quyết định không khám bệnh cho các bệnh nhân này. Sự chống đối quá mạnh mẽ của nhiều thầy thuốc đến nỗi việc muốn thay đổi thái độ của họ sẽ là phí thời gian và nỗ lực.

Đang là nếu không có sự thay đổi thái độ về phía các nhà khoa học và thầy thuốc về AIDS nói chung, thì có hy vọng cuộc khủng hoảng AIDS toàn thế giới sẽ được giải quyết.

11. GIẢI TÔU CÙNG

Từ ngôi nhà của tôi tôi nhìn về phía nam, tôi thấy khói bốc lên từ những đám cháy trên đại lộ Hollywood. Những đám cháy được cố ý đốt lên trong các khu người da đen của thành phố, đã lan về phía bắc. Bởi vì những ngọn lửa cách nhà tôi không đầy nửa dặm. Người ta đốt những các băng nhóm da đen và tinh sắp đốt toàn bộ thành phố, và tôi sợ bọn đốt nhà đến cuối ng sẽ châm lửa vào các bụi cây không ở các khe bên trên Hollywood. Đội cứu hỏa vô n đã tắt v, không thể dập tắt các đám cháy lớn trên những ngọn đồi.

Thành phố đã ở nên đến do hậu quả phán quyết của Rodney King. Những người da đen đánh đập người da trắng và người tinh Các cửa hàng của người Triều Tiên bị đốt. Trong cơn bạo lực và giết chóc, dân chúng sợ hãi bảo vệ tài sản của họ bằng súng. Cảnh sát dường như bất lực không chấm dứt được sự phá phách.

Cái xã hội ở Los Angeles chấp nhận nhiều mảnh chủng tộc nhạc âm đột nhiên bị rách toang. Khi tôi đến đây vào những năm 1960, Los Angeles là một thành phố mà người da trắng chiếm ưu thế, nhưng trong những năm tiếp theo bộ mặt của nó hoàn toàn biến đổi. Những năm 1980, việc nhập cư ở đây đến cộng đồng nơi đây thành một nơi hỗn cư gồm 40% người Anglo, 40% người tinh, 10% người da đen và 10% dân châu Á

Thành phố của các thiên thần bùng nổ thành một thành phố của địa ngục, sự phá phách được ghi lại tỉ mỉ bởi các đội quay phim từ trên các máy bay trực thăng bay hàng đen bên trên các đám đông vô luật pháp. Tôi như mù vì những cảnh trên vô tuyến chiếu sự cướp bóc các cửa hàng quen thuộc của Hollywood mà tôi vẫn ghé mua hàng. Những người tinh, hai tay đã nhàn ăn cắp đồ đạc, chạy tán loạn vào các đường phố nơi tôi ở, trong khi cảnh sát tìm tằm bên trong các xe tuần tra và quan sát sự cướp phá trong thành phố.

Dĩ nhiên có mùa hè không thấy các cảnh bạo loạn. Tổng biên năm, tên báo chí để nhúng mẩu tin câu khách về lối sống ngày càng suy đồi của Los Angeles và nhúng mồi nguy hiểm của nó. Thống kê tội phạm tổng quát thật sự là cơn ác mộng: 5000 vụ cướp mỗi năm, 7.000 vụ trộm, 6500 vụ hành hung, 19.000 xe hơi bị lấy cắp.

Tờ Thời báo Los Angeles (17/5/1991) cảnh báo: Dân chúng hạt Los Angeles đang sống dưới súng đạn. Nhiều người bị bắn chết hơn là bị chết vì tai nạn xe cộ. Năm ngoái, ít nhất 8.600 người bị tống đả - hầu như gần mỗi người một giờ - trong khi hàng nghìn người khác suýt nữa bị bắn.

Từ những năm 1960, dân chúng đã thấy sự biến đổi dần của Los Angeles từ một thành phố đẹp và khá an toàn thành một thành phố xấu xa. Ở nơi mà một thời các phố xá nhộn nhịp rực rỡ, giờ đây tàn ngập rác rưởi và các mảnh vỡ. Các hình vẽ hoặc chữ viết bậy bạ trên tường có ở khắp nơi, gây nhức mắt, ngay cả ở những khu dân cư từ phú hắt. Những kẻ vô gia cư, nghiện ngập, tâm thần và ăn xin lang thang khắp thành phố. Một ủy ban liên bang báo cáo rằng một nửa số người Mỹ bị AIDS là vô gia cư, hoặc là sắp vô gia cư, 1/30 dân số lang thang trên phố bây giờ có HIV dương tính. Thành phố một thời tuyệt vời, giờ đây có những cảnh tượng của một thành phố bị bần cùng hóa của thế giới thứ ba.

Dân nhập cư nghèo từ khắp thế giới đổ về Los Angeles. Một nửa học sinh của trường tiểu học địa phương là gốc Latinh, một phần tư là gốc Mỹ. Một nửa số dân ở Los Angeles không nói tiếng Anh ở nhà. Cứ ba người thì một người được sinh ra ở nước ngoài.

Nghèo khổ ở khắp nơi. Một trong bảy người trong hạt sống bằng tiền trợ cấp. Tổng vùng Nam trung tâm Los Angeles bị bạo loạn tới bảy, một nửa số thanh niên da đen bị thất nghiệp hoặc bị gạt ra khỏi lực lượng lao động. Sự tuyệt vọng và nạn nghiện ma túy tàn phá trong khu người da đen.

Tong ba ngày b ị bao vây thành phố biế n thành m ột vùng chiế n tanh. M ọi người không được phé p ngoài khi tr ờ i tồ i. Giồ ng như bấ t kỳ người nào khác bị kìm hẫ t ong c ờn ác mộng chủng tộc và dân tộc, tôi ấ t t ức giận. Tôi đầ m vì ệc vấ t và để có chỗ đứng t ong xã ội, và giờ đầ y ị thê của tôi bị đ đ ọa bởi một bầ y người cùng số ng nơi đầ y ới những bó đố c chiế n tanh t ong tay

Tôi nghĩ đ ến nh ững kẻ thù ủa nước Mỹ mà người ta đ ịch l ệ tôi căm thù và s ợ hẫ t ong cu ộc đời mình: người Nhật, Tung Qố c, Đ ệ c Tiề u Tiên, Đ ứ c, Nga, và cộng sản. Nhưng t ong v ụ đ ấ t Los Angeles này không có nh ững kẻ âm mưu, không có cánh tả hay cánh hữu, không CIA. Chỉ chắ g tôi thôi.

Cuộc chiế n tanh Los Angeles bùng n ỏ t ong khi viế t cuố n sách này là ch ứ ng cớ nữa về sự iề n đ ệ c ủa xã ội chắ g ta. Sự tàn phá cộng đ ề ng đ ề ng tính b ởi AIDS không khác gì ới sự tàn phá Los Angeles có chủ tâm. về bản chấ t, cả hai sự tàn phá là đ ạo con người tạo a.”

Chồ ng lại quan đ ể m cho AIDS là sự diệ t chủng, lý ẽ phổ biế n nhấ t là những người Mỹ sẽ không bao giờ cố ý giế t nhau bằ ng chiế n tanh vì tồ g. Không may là, l ịch sử thê giới hiện đạ i cho ta vô số ví dụ về việc người ta giế t lẫn nhau ngay t ong m ột quố c gia. Các nhóm tôn giáo khác nhau ở Nam Tư⁷ hiện đầ g tìm cách tiêu diệ t nhau để nắ m quậ n l ực. Toàn bộ dân đ ị i giáo c ủa Bosnia-Herzegovina này đầ g b ị dân Cơ đ ể đ đ ọa tiêu diệ t. Giới tồ n thông có một từ mới chỉ sự giế t chố c ấ y thanh l ọc sắ c tộc.”

Ở Iắ c, ở iề n Đ (cũ ở các quố c gia châu Đ i và bấ t c ứ nơi đầ u tên hành tinh này người ta tiế p tục giế t lẫn nhau mà chỉ có Chắ biế t lý do vì sao. ừ nhau thì khó; giế t nhau thì đ ể.

Tại sao có người muồ n tiêu diệ t hàng tr ệu người tên hành tinh này? Câu tr ả lời là sự quá tải dân số . Chỉ v ị quá nhiề u người

tanh nhau các nguồn tài nguyên hạn chế. Tổng nhiều thập kỷ, một số nhà quy hoạch thế giới khẳng định rằng cần có những biện pháp giảm dân số thế giới. Không may là các chương trình kiểm soát sinh đẻ bắt buộc đã tỏ ra không hiệu quả.

Tại Hội nghị thượng đỉnh về tái thiết ở Rio de Janeiro tháng 6 năm 1992, chủ đề về sự tăng nhanh dân số thế giới đã bị hoãn lại, thoát tiên do áp lực từ Mỹ và những người đối giáo chính thống. Các biện pháp hạn chế tăng dân số bị coi là không đáng kể về chính trị."

Sự lây nhiễm HIV ứng tỏ là một công cụ kiểm soát sinh đẻ có hiệu quả cao để giảm dân số ở những khu vực nhất định của thế giới, đặc biệt là châu Phi. Người ta dự đoán rằng Uganda sẽ có 20 triệu dân trong vòng 15 năm, thay cho 24 triệu, do có thể chết vì lây nhiễm vì HIV/AIDS.

Các thống kê hiện tại về sự tăng không có kiểm soát của dân số nhân loại thật đáng kinh ngạc. Theo tài liệu do Tổ chức tăng trưởng dân số, số không thì trong 6 giây mà bạn đọc xong câu này dân số thế giới đã tăng thêm 24 người, trong vòng một giờ tăng lên 11.000, hết ngày hôm nay tăng 260.000. 2 ngày nữa tính từ bây giờ, tổng số dân tăng thêm sẽ đủ ở đây một thành phố cỡ San Francisco. Chúng ta đang tăng thêm 95 triệu người mỗi năm. Không lâu lắm nữa người ta gọi đây là cuộc chạy đua dân số! Dân số thế giới hiện nay là 5,3 tỉ, chắc sẽ tăng tới 10 tỉ vào năm 2050.

Giới truyền thông Mỹ đã xem xét mọi sự bàn bạc nghiêm túc về AIDS như một căn bệnh do con người tạo ra, và bác bỏ những lời tố cáo, coi như sự tuyện tuyện xa xỉ xa nhứt. Thực khó tin là câu chuyện chiến tranh vi trùng đã bị dập tắt trong hơn một thập kỷ. Tuy nhiên, trong vài năm qua, mọi người đã được nhận thức sâu sắc về chính phủ bí mật để hành nòng Mĩ và thường xuyên nói dối công chúng. Ngày nay người ta biết rằng các cơ quan bí mật như FBI và CIA và các tổ chức lá lính như mafia đều có ảnh hưởng đến các công việc quan trọng của nước Mỹ. Các cơ quan đ

đều hoạt động ngoài ý muốn của nhân dân Mỹ.

Những phim như *OverStone* gây nên một làn sóng công phần đối với việc im lặng ứng cử và các sự việc xung quanh vụ ám sát Tổng thống John F. Kennedy. Ngày nay 30 năm sau vụ giết Kennedy những người Mỹ biết nhiều về âm mưu của Chính phủ Mỹ dẫn đến việc giết Kennedy trong cuộc đảo chính năm 1963.

Người ta hẳn nghĩ rằng câu chuyện chiến tranh vì tình sẽ là bản tin tuyệt vời trên vô tuyến, một nền công nghiệp chuyên say mô cốc tò mò ái trí, tình dục, và xì căng đê. Chẳng hạn *Bản tin* mười một giờ của đài ABC (19/5/1992) đưa tin về các sự kiện đang đưa tin sau đây trong ba mươi phút buổi tối: Một cuộc phỏng vấn với Tom Cruise và Nicole Kidman đang găng công thực hiện bộ phim mới *X* cách biệt, các tích đản của bộ phim sắp trình chiếu Người ngoài hành tinh 3, một tác phẩm ngắn của Ringo Starr trở thành viên ban Battle trước kia, một mẫu tin về việc có thể tìm lại hình ảnh ngược của Madonna bị lật trở ở Hollywood, một câu chuyện về việc Lyndsey (chồng của Elizabeth Taylor) bị kiện tòa về tội lái xe khi đang say. Các mẫu tin khác gồm tin ngắn về các chủ cảnh sát, những gaygo về pháp lý của một người đàn ông Georgia bị tố cáo hiếp dâm một phụ nữ bị đối xử nhân cách, sự tiết lộ rằng cái chết của Rudy Bunch (Robert Redford) có liên quan đến AIDS, và một mẫu tin về bệnh sởi ở Đức. Những đoạn tin quan trọng nhất liên quan đến Jesse Jackson (Tất cả chúng ta phải học sống cùng nhau), và phó Tổng thống Dan Quayle tìm cách trở lại các giá trị gia đình và việc ông lên án nhân vật tên vô tuyến "Phy Bwn" có con ngoài giá thú. Ngoài ra, tin thể thao và tin thời tiết (và vô số tin thương mại) bổ sung cho các sự kiện quan trọng trong ngày.

Những người mê tín về các âm mưu biết rằng giới truyền thông chủ yếu bị kiểm soát bởi các nhóm lợi ích làm ăn lớn. Những kẻ kiểm soát, điều hành và kiểm duyệt giới truyền thông biết các hàm ý chính trị và xã hội của câu chuyện chiến tranh sinh học AIDS. Một

số nhà nghiên cứu các âm mưu tin rằng vì lợi ích giới tính thông tin
đây chủ yếu về AIDS làm cho nó thậm chí đáng tin hơn.

Ngày nay muốn có nhiều thông tin thì cần biết nhiều thứ hơn
là chỉ nghe hay tin tức vô tội và đọc báo hằng ngày. Các
cuốn sách bao giờ cũng là nguồn thông tin tốt hơn, nhưng bây giờ
ít người đọc. Một cuộc khảo sát mới đây của Hội bán sách Mỹ tiết lộ
60% gia đình Mỹ không mua một cuốn sách nào trong năm 1991.
Trong số 40% người mua sách thì 99% đặt họ vào loại "đa năng".
Chỉ phân ba số sách được mua là "để thu thập".

Mặc dù có những âm mưu im đây chủ yếu chỉ để sinh lợi học
AIDS, những mẫu tin vẫn dần dần xuất hiện trên các phương tiện
tin tức. Tên chương trình Giỏi trí tuệ năm nay (một chương
trình vô tội của CNN phát vào Ngày lễ Tạ ơn năm 1991), Bill
Cosby làm khán giả sửng sốt khi nói "AIDS được con người khơi
xương nhằm để thử thách người mà họ không thích." Sau này
Cosby nói với tờ Người bạn quốc gia (24/12/1991): "Tôi tin
AIDS được con người tạo ra. Những người tạo ra AIDS không nhận
ra sự hủy diệt họ sẽ gây nên." Một bài xấu của tờ Bưu điện New
York (ngày 4 tháng 12) phê phán những lời của Cosby là "chuyện xấu
xa" và "đó có ích cho những kẻ muốn gây hấn thì lôi kéo các nhóm
người và kích động bạo lực."

Khi một phóng viên tờ Luật sư (10/9/1991) hỏi Gace Jones về
AIDS, nữ hoàng disco da đen nổi tiếng này của những năm 1970
nhận xét: "Tôi thực sự nghĩ AIDS là một cái gì đó được gieo
ấn - một cuộc chiến tranh vì thù tuột khỏi vòng kiểm soát."
Trong một cuộc phỏng vấn khác của tờ Luật sư (25/2/1992), phóng
viên tin tức Gealdo Rea được hỏi liệu AIDS có phải là một âm mưu
hay một cuộc thử nghiệm y học thất bại. Rea trả lời rằng câu hỏi
bằng cách nói: "Tôi nghĩ những người gốc của AIDS ít liên quan
đến việc ta bàn hơn nhiều so với cung cách lan truyền AIDS."

Diễn viên Steven Seagal, người đảm vai phim hành động nổi
tiếng, viết một kịch bản về AIDS như một căn bệnh do người

tạo a. Seagal nói k ịch bản của ông đ ị các nhà sản xuấ t phim bác bỏ, cho ý ưởng của ông là vô tách nhi ệm về mặt xã ội." Di ễn viên này nói v ớ i tờ Tin thê giới tong tuầ n (11/2/1992): "Tôi tin ấ ã ng chúng ta đ ị d ị tá về AIDS. Tôi tin nó là m ột vi t ứ do con ng ười tạo a, ch ứ không phải từ những con khi xanh."

Tong t ờ đ ỉ l ần, nhà làm phim ng ười da đ ỉ Spike Le viê t ấ ã ng một ngày nào đ ỉ nhiê u ng ười sẽ phải đưa a ấ t nhiê u l ời giải thích về AIDS. ấ m thê nào mà m ột căn bệnh bí hiểm và không chữa trị được có thể xuấ t hiện không biê t từ đ ầu và nhấ m đ ặc biệt vào những người đ ỉ ng tính và các nhóm thi ểu số Le nghĩ căn b ệnh bí hiểm này c ũ g bí hi ểm như như nạn diệt chủng." Ông tin AIDS là một căn bệnh do chính phủ tạo a. Họ không bao giờ nhận a ấ ã ng nó không bị giới hạn ở những nhóm người mà người ta định quế sạch." Le có ph ải là người hoang tưởng không? Ông tuệ n b ố : B ạn có thể nghĩ tôi i ến khi nói v ậ y Tôi không nghĩ thê ."

H ện nay ngay c ả người Mỹ hoài nghi nhấ t c ũ g biê t ấ ã ng th ực sự có những hoạt động giấ u giế m và những âm mưu của chính phủ. Tong m ột câu chuyện của tờ Thời báo Ls Angeles (9/2/1992), Dan Denbug nêu vấ n tấ t các thuệ t chính về âm m ư u, hiện đ ỉ ng phổ biê n. Đ ứ ng đ ầ u đ ỉ ệt kê của ông là thuệ t cho ấ ã ng AIDS là một căn bệnh của nhà thiế t kế đ ược các nhà khoa học của Chính phủ Mỹ tạo a tong nh ững phòng thí nghiệm t ố i mật nhấ m các mục ấ ch c ải tạo giồ ng và nhấ m diệt chủng những người đ ỉ ng tính, những người d ỉ ng ma t ứ ng ười da đ ỉ và nh ững người ít đ ặc quệ n tong xã ội." Denbug không bàn về chiế n tanh sinh h ọc AIDS, chọn cách phân loại thuệ t này nh ư m ột tong n ữ a tá các câu chuyện thực mà họ không muố n chúng ta biê t."

Cách trả lời thông thường hoàn toàn bác bỏ (và có thể hiểu được) đ ấ i với ấ kiế n cho ấ ã ng AIDS là m ột chương trình di ệt chủng lá l ử Tong khi thành phố Ls Angeles đ ỉ ng cháy tôi có phầ n đ ứ ng về phía bác bỏ. Tôi nghĩ toàn b ộ chuyện này là m ột cơn ác mộng và tôi sẽ sớm tỉnh dậy S ự phá hoại và giế t chóc là những ảo giác, không thật. Những sự bắ n giế t, đ ấ t phá i ến cuồ ng, nh ững âm thanh của

cuộc chiến tranh đang diễn ra ở đây không phải ở đây trong cái thành phố tôi đang sống.

Bộ máy tâm lý phòng vệ của con người như thế được gọi là bản năng, là lý lẽ mạnh nhất chống lại việc coi AIDS là căn bệnh do người tạo ra. Đối với nhiều người, ý tưởng quá đỗi đỗi không chịu nổi, nên họ nhanh chóng gạt nó ra khỏi đầu óc. Với mọi người cứ tiếp tục vờ như nó không bao giờ có thể có.

Theo kinh nghiệm của tôi, các nhà thực nghiệm là những người không dễ tiếp nhận nhất đối với các khái niệm chiến tranh sinh học AIDS. Hầu hết các bác sĩ cho ý tưởng là vô lý. Chẳng lẽ

AIDS như là một cuộc chiến tranh sinh học ít khi được nói tới trong ấn phẩm y học, và thường bị coi là vô lý không đáng phân tích. Ví dụ, trong Tạp san Y học Anh có uy tín ("Nguồn gốc của AIDS", số 13/51989), McClure và Thomas Schultzeau chống bác bỏ lời khẳng định rằng AIDS thoát ra từ một phòng thí nghiệm chiến tranh vi trùng. Họ chỉ viết: "Việc thiếu chứng cứ ủng hộ để loại trừ việc thảo luận nghiêm túc về giả thuyết kỳ quái như vậy." Tổng quan này bàn về các thuyết về nguồn gốc của HIV có thể tin được về mặt khoa học." Kết thúc thảo luận.

Một cách tiếp cận thông thường của các nhà nghiên cứu AIDS đối với vấn đề chiến tranh sinh học là họ quá bận cố tìm cách chữa trị AIDS đến nỗi họ không có thời gian để tìm hiểu nguồn gốc của nó. Ngay cả các nhà hoạt động AIDS đáng kính cũng dùng mảnh khoe này

Giám đốc điều hành Min Delaney của Dự án Thông tin, một tổ chức phi lợi nhuận của cộng đồng đồng tính cung cấp dịch vụ chữa trị AIDS cho hơn 60.000 người, cho ta một ví dụ về kiểu trả lời như vậy. Kể từ tên ở Lat (5/1992), Delaney hỏi liệu các vắc xin bại liệt của người châu Âu những năm 1950 có bị nhiễm HIV không. Nếu vắc xin bị nhiễm, Delaney gợi ý để có thể tạo sự hỗn loạn trong các phiên tòa... và nó sẽ đặt một gánh nặng ân hận kinh

khủng lên những người mà trong những năm 1990 đã u tanh để cứu thế giới khỏi bệnh dịch bại liệt.” Ông ta kết luận: Cho tới nay thuyết bại liệt vẫn chỉ là sự suy đoán. Nhiều nhà khoa học thấy rằng cứ để nó như vậy thôi, sợ rằng một phát hiện dương tính có thể khiến công chúng thiên về chống lại việc thử vắc xin AIDS khi nó cực kỳ cần. Việc xét nghiệm các mẫu có thể là cách duy nhất để chấm dứt sự suy đoán. Đây hẳn là cái kiểu càng lảm là để ảnh hưởng khỏi những vấn đề thực sự của AIDS.”

Tại sao các nhà hoạt động AIDS tách biệt chiến tranh sinh học AIDS đang là họ sợ một cuộc đi đầu về vấn đề này? Các nhà hoạt động luôn nài nỉ chính phủ tài trợ thêm. Việc tố cáo các viên chức cố tình diệt chủng dân đồng tính có thể khiến chính phủ chấm dứt lắng nghe những yêu cầu của dân đồng tính.

Trong khi các chuyên gia AIDS đang bận rộn tìm một cách chữa trị hay một phương thuốc hoặc vắc xin hiệu quả cho AIDS, con số người chết trên toàn thế giới vẫn tăng lên.

Thống kê của năm 1992 cho thấy rằng 11 triệu người ở các nơi trên thế giới đang mang virus AIDS. Cuối thế kỷ 20, 40 triệu người lớn và trẻ em chắc sẽ chết vì căn bệnh này. Ở một số nơi thuộc châu Phi, trên một phần ba số người lớn bị nhiễm bệnh. Vào năm 2015, ước tính dân số Mỹ dự đoán sẽ có 7 triệu ca bệnh ở châu Phi và 16 triệu trẻ em mồ côi. Vào giữa những năm 1990, 3 triệu người châu Á sẽ bị nhiễm.

Ngay sau khi đưa ra thống kê năm 1992, lên minh Chính sách AIDS toàn cầu đặt cơ sở ở Harvard ước tính rằng có tới 110 triệu dân sẽ bị nhiễm. Vào năm 2000. Con số này cao hơn 7 triệu so với ước tính của Bộ cáo nghiên cứu của Đại học Harvard, tình bày tại Hội nghị Quốc tế lần thứ tám về AIDS, cho thấy rằng có tới 2,6 triệu người hiện có AIDS phát triển đầy đủ, và 13 triệu người nữa đang bị nhiễm.

Thống kê năm 1993 cho thấy rằng 29 ngàn người Mỹ mắc phải

AIDS. Số người chết là 1500, tương đương tổng dân số New Haven, bang Connecticut, hoặc dân số những thành phố như Danbury của Florida, Peoria của Illinois, Ann Arbor của Michigan, hay Winsted ở Ohio.

Hệ thống các ca bệnh ở Mỹ là người da đen, 17% Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, 12% người nữ. Tổng số các thanh thiếu niên bị AIDS, 3% là người da đen, 19% là người da trắng. Năm 1991, mỗi ngày có 100 người Mỹ chết vì AIDS. Năm 1993 con số đã là 300 mỗi ngày.

Mức bị AIDS cao trong cộng đồng người da đen một lần nữa lại làm hiện lên bóng ma diệt chủng người da đen. Một bài xấu trên Thời báo New York (kế hoạch AIDS chống người da đen, ngày 12 tháng 5 năm 1992) nhấn mạnh lại rằng: "Đường như có vẻ kỳ quặc đối với phần lớn mọi người, nhiều người Mỹ da đen tin rằng AIDS và các biện pháp xét nghiệm để chữa AIDS là một phần của âm mưu quốc gia chủng tộc da đen. Một số người da đen tin rằng AZT, phác đồ thuốc kháng nghị để chống căn bệnh này là một âm mưu đầu độc họ." Bài xấu trên kêu gọi các lãnh tụ da đen như Eric Johnson lên tiếng chống lại những lời đồn đại độc địa và gây chán nản."

Tổng một bài xấu trên ngày 23 tháng 5 năm 1992, Charles Tobin, nhà xuất bản tờ báo của dân địa phương tính Người New York, khẳng định rằng thuốc AZT để chữa AIDS được Cơ quan quản lý dược - thực phẩm và y tế là một phần của chương trình diệt chủng chống những người địa phương tính và người da đen. Ông công kích tờ Thời báo là cái loa của các nhà nghiên cứu "AIDS suy đồi và không có năng lực."

Cuộc tranh cãi xung quanh phát hiện của Robert Gallo về virus AIDS không cho thấy các dấu hiệu suy giảm. Bóng viên đi tuấn hình ABC Sam Donaldson đã một lần nữa đặt chương trình về nhà nghiên cứu AIDS hàng đầu thế giới này trong chương trình Trực tiếp lúc cao điểm (2/4/1992). Những người ngang hàng với Gallo đã thẳng thừng lên án đạo đức của ông ta.

Donald Francis, người giám sát cuộc thử nghiệm viêm gan của dân địa phương, bảo Donaldson rằng phát hiện của Gallo là một điều đầu tiên.

Randy Shilts, phóng viên về AIDS, người đã khởi xướng câu chuyện Bệnh nhân số không, cũng chê bai Gallo bằng cách nói thêm: "Mọi người đều biết là ông ta đã khởi đầu những thử nghiệm bịp khoa học lớn nhất của thế kỷ 20."

Luc Montagnier người khởi đầu thích cẩn thận: "Đĩ nhiên chúng tôi là người đầu tiên công nhận vì vậy."

Suzanne Hilley của Văn phòng Khoa học tại Viện Y tế quốc gia, đứng đầu một cuộc điều tra chính thức về phòng thí nghiệm của Gallo và đưa ra một báo cáo gây choáng váng về nghiên cứu và đạo đức của ông ta. Báo cáo của Hilley làm chính nhà người giám sát bà tức giận đến nỗi bà bị chuyển sang làm người giám sát một phòng khác của Viện Y tế quốc gia.

Gallo từ chối cuộc phỏng vấn của Donaldson. Khi người phóng viên này dùng cách phớt lờ ông nói trước ống kính về vấn đề liên quan đến Viện Y tế quốc gia, nhà khoa học về AIDS gạt Donaldson sang bên và gọi anh ta là một kẻ khó chịu.

Donaldson hỏi: Ông có điều gì giấu giếm không?

Đang quá bối rối, Gallo lặp lại: "Tôi nói, thưa ông Donaldson, ông là một kẻ khó chịu!"

Donaldson: Có thể như vậy nhưng chúng tôi đang hỏi ông liệu ông có phải là người phát hiện đầu tiên của virus AIDS hay không?

Gallo: Tôi hỏi anh à?

Sau khi bản báo cáo không khoan nhượng của Suzanne Hilley bị bỏ, một báo cáo khác của Viện Y tế quốc gia đã được chuẩn bị. Đến

này Gallo đã được miễn hoàn toàn mọi cáo buộc xấu xa trong khoa học. Bản báo cáo hiện đang được James Mon, Thứ trưởng Bộ Y tế và Rủi ro con người duyệt lại.

Gallo vẫn chưa thoát gaygo. Theo tờ Khoa học (12/4/1992), giám đốc Viện Y tế quốc gia Braden không thể nào mà và tuen bộ bản báo cáo không trả lời những câu hỏi lớn. "Mickey bị phòng thí nghiệm của Gallo ăn cắp không? Danh hiệu phát hiện vì Mickey bị ăn cắp không?" Braden nói đây là những câu hỏi mà công chúng Mỹ muốn được trả lời.

Tờ Người New York hết sức phê phán cái khoa học bắt nguồn từ phòng thí nghiệm đầy tội ác của Gallo. Bóng viên Neenah Tom nhắc người đọc rằng hai trong số những người cùng cánh hàng đầu của Gallo, Sam Sain và Syed Zaki Salahuddin bây giờ bị coi là trọng phạm vì những tội ác phạm phải trong khi làm việc cho Gallo. Sain bị kết án biến thủ tiêu dành cho nghiên cứu AIDS; và Salahuddin thính thần tiên tiên biệt bất hợp pháp. Cả hai làm lệch lạc các thể thức tài chính của chính phủ. Đầu vậy tên của Salahuddin vẫn xuất hiện trên các tờ báo khoa học do Viện Hàn lâm khoa học quốc gia xuất bản. Tom hỏi: Nếu Sain và Salahuddin có ý nói dối và ăn cắp, vậy công trình khoa học của họ có đang được chấp nhận không có nghi vấn gì hay không?

Tại Hội nghị quốc tế lần thứ tám về AIDS, tổ chức ở Amsterdam tháng năm 1992, các nhà khoa học thế giới bị báo động với các báo cáo về một retrovirus trong tích trữ dịch của người đã nhiễm công hệ thống miễn dịch, gây ra một bệnh giống như AIDS. Chín người ở Quận Cam, bang California có chứng cứ của loại bệnh mới do virus gây ra. Tất cả đều có xét nghiệm âm tính với HIV và tất cả những người đã có một căn bệnh không phân biệt được với AIDS.

Một retrovirus mới nữa được tìm thấy trong một nhóm bệnh nhân ở thành phố New York. Một lần nữa, tất cả đều có bệnh giống như AIDS và xét nghiệm âm tính. Dự đoán trước đây của Robert Steckenberg trở thành sự thực. Nhiều năm trước đây ông nói các

căn bệnh mới gây ra bởi HIV sẽ được tạo ra bằng công nghệ gen sẽ liên tiếp "xuống" ông th... ường nhận xét AIDS chỉ là sự bắt đầu. Chẳng bao lâu nữa, các bệnh khác giống như AIDS sẽ được phát hiện - tất cả đều với các vi khuẩn nguồn gốc không biết."

Có phải căn bệnh bí hiểm mới ảnh hưởng tới các cựu binh chiến tranh vùng Vịnh là một bệnh khác được tạo ra? Vì tầm ảnh hưởng của các đơn vị khác nhau kêu họ hoàn toàn khỏe mạnh trước khi trở về nhà từ Trung Đông và ô nhiễm ô nhiễm với những triệu chứng thể trạng quái lạ và một hệ thống miễn dịch bị ức chế. Những người lính nằm bệnh viện thối ực kiệt sức, các khớp sưng và đau, l ợi chảy máu và rụng lông, tóc rụng, phát ban lạ và nhức đầu.

Cải giàng gâya căn b ệnh mới đ ể có ph ải là một bệnh khác
giống như chấ t độc màu da cam? Có ph ải vì dâ u diện tòng n ước
mưa hay hít ph ải khói từ các vụ cháy dâ u ở Cô-ô-éc? Các bác sĩ da liễu
bổ i đ i. Một số sĩ quan quân y h ẳn đoán đ ể là "stress." Nhưng
anh Vệ binh quốc gia bang Arizona, Joe Ecinas, và nh ững người
khác tự hỏi liệu những vấ n đ ề yế c ủa họ có phải gâya b ởi hai loại
vấ c xin thử nghiệm bệnh than tiềm cho binh lính ngay tr ước cuộc
chiế n, bắ t đ ầu h ội tháng 1 năm 1991 hay không. Theo Cơ quan
quản lý ược - thực phẩm và các vấ c xin đ ể ược phân loại là
đ ể đ ể u ta" và không đ ể đ ể th ử vào các cá nhân khỏe mạnh
trước cuộc chiế n tanh.

Căn bệnh mới của các cựu binh có hay không? Tuổi n hi ẽm không? Nó kéo dài bao lâu? Có chết ng ười không? Không ai bi ết chắ c.

Khi số người chết vì AIDS tăng, cái mà một thời là bệnh của người "đồng tính" giờ đây trở thành cơn ác mộng tồi tệ nhất của con người.

Sau hơn một thập kỷ, số phận những người đồng tính trong cuộc thử nghiệm của Smoness vẫn chưa được biết, và con số chết vì AIDS trong các đồng tính của ông ta vẫn còn là thông tin

“được phân loại” và bí mật.

Một lời thuật lại hiếm hoi của một người tình nguyện tiêm chủng tong cuộc thử nghiệm với dân đồng tính xuất hiện tong cuối năm AIDS: Thách thức tối hậu đã được công bố. Elisabeth Kobliner thuật lại câu chuyện của Peter qua lời kể của một gái mại dâm nghiện ma túy thăm sóc Peter tong những tháng cuối cùng của anh. Năm 1980, Peter tình nguyện cho cuộc thử nghiệm viêm gan B ở San Francisco. Anh nhớ lại đã được đưa vào một căn buồng để tiêm. Người hộ lý nói: “Ồ anh đừng lo, chúng tôi không tiêm cho anh bất cứ cái gì sẽ làm anh ốm.” Peter mới ấy nghĩ anh ấy đã được người ta bảo điều gì đó ba lần, và sau khi tiêm anh đã lơ đãng và mất tiếng nghĩ về anh đã mất một phần của cuộc nghiên cứu. Anh tin rằng đó là một cuộc thử nghiệm vì tính khả thi của tầm kiểm soát.”

Peter tin rằng đó là cách vì tính AIDS đã bắt đầu tong cộng đồng đồng tính. Anh ta tức giận vô cùng về điều gì đó và hình như là vào lúc anh đang kể cho tôi nghe câu chuyện, phần lớn những người tong cuộc nghiên cứu viêm gan B chết vì AIDS. Bởi nhiều sự sợ hãi và tức giận của anh ấy về điều gì đó mà anh.”

Một người đàn ông đồng tính tức giận khác, đã được tiêm tong cuộc thử nghiệm tại Trung tâm Miami thành phố New York, viết một bức thư công bố tên là Người New York (30/7/1990). Anh đã tham gia vào cuộc thử nghiệm tong bốn năm, và nhắc lại tất cả thời gian và sức lực anh đã dành cho nó. Giờ đây anh giận dữ vì không có kết quả nào của cuộc nghiên cứu được công bố. Tong tất nhiều dịp anh đã phản đối với Cladd Stevens, giám đốc đơn vị dịch tễ học tại trung tâm đó.

Tháng 8 năm 1989, khi tiếng nói phản đối của anh trở nên mạnh hơn, anh nhận được một bức thư từ Tiến sĩ Stevens thừa nhận rằng bài báo thông tin cuối cùng đã được công bố tong năm 1986, và rằng họ không công bố gì tính từ đó. Bà ta hứa rằng sẽ gửi một thông báo cho những người tham gia để cập nhật về các ấn phẩm và các kế hoạch khác mà thực ra chẳng bao giờ xảy ra.

Cuộc thử nghiệm hẳn không bao giờ có thể thành công một cách ấn tượng như vậy nếu như những người đàn ông đồng tính đã bị nhiễm HIV trước cuộc thử nghiệm!

Đến cuối năm 1987, những nghiên cứu gần đây chứng tỏ rằng việc tiêm vắc xin viêm gan B không thành công lắm trong những người bị suy giảm miễn dịch. Trong các cá thể HIV dương tính, mức độ thành công của vắc xin viêm gan B là khoảng 9%, chỉ bảo vệ một trong hai người bị nhiễm vì HIV/AIDS.

Những đàn ông đồng tính trong cuộc nghiên cứu của S. Muness đã là những người khỏe mạnh trước cuộc thử nghiệm - và bị tổn thương về sau này. Cuộc thử nghiệm hẳn sẽ thất bại (không bao giờ hiệu quả tới 96%) nếu các hệ thống miễn dịch của những người đàn ông này đã không làm việc hết công suất. Những người đã bị nhiễm HIV vào lúc thử nghiệm không phải trước đó.

Bằng cách biến đổi vĩnh viễn cấu trúc gen của những người đàn ông đồng tính, cuộc thử nghiệm với đàn ông đồng tính đã ủy thác cho cộng đồng đồng tính ở Mỹ. Các quan chức y tế giờ đây dự đoán cơ may của một đồng tính nam thiếu niên đạt tới tuổi 60 mà không bị HIV dương tính là 9-9.

"Không còn cần đến dấu máu nữa, những kẻ không ai ưa." Không còn các tam giác vàng cho người Do Thái; không tam giác hồng cho dân đồng tính. Dấu hiệu là vô hình, chỉ những người có thẩm quyền biết. Những tam giác màu của bọn Quốc xã được thay thế bằng các dấu máu đồng tính của sự chết chóc.

AIDS có phải là một chương trình diệt chủng bí mật chống những người đàn ông đồng tính không? AIDS có phải là sự diệt chủng chống những người châu Phi da đen không? Đối với những ai nhận biết được những sự thật cuộc sống, câu trả lời là có.

Tại sao AIDS là một căn bệnh của tình dục khác giới ở châu Phi, và

một căn bệnh của "đồng tính" ở nước Mỹ? Nhưng người da đen châu Phi có hành vi tình dục theo cách khác với những người tính dục khác giới da trắng không? Tại sao mà đến ông châu Phi da đen bị nhiễm HIV có phần ít nhất cả họ đều kê gian. Tại sao tác nhân nào truyền theo đường tình dục đến truyền bằng tình dục khác giới ở châu Phi và bằng tình dục đồng giới ở Mỹ? Tại sao nếu như vậy, được truyền giới những người đồng tính nữ không sử dụng ma túy

Ở châu Phi có hàng triệu người da trắng. Nếu HIV có mặt từ hàng ngàn năm nay thì tại sao thoát tiên AIDS lại là căn bệnh của một ông da đen - và không phải là bệnh của một ông da trắng? Ở Mỹ, tại sao AIDS được phát hiện đầu tiên ở những người đồng tính da trắng, chứ không phải ở những người đồng tính da đen?

Nhưng sự thật cuộc sống tình dục của con người cho thấy không đời nào một bệnh dịch của tình dục khác giới ở người da đen châu Phi lại có thể tự nó biến đổi thành bệnh của tình dục đồng tính ở người Mỹ da trắng. Điều này bản thân nó, là bằng chứng tố cáo sự thực.

Tại sao AIDS lần đầu tiên xuất hiện riêng ở những ông đồng tính trẻ, da trắng, khỏe mạnh - nhóm người mà hẳn phải có sức đề kháng nhất với sự lây nhiễm vi rút? Tại sao không có ca nào trong những người Mỹ gốc châu Á hay những người Mỹ bản địa? Tại sao không có ca nào trong phụ nữ? Tại sao không có ca nào trong trẻ em, trong những người lớn tuổi, và trong những người suy giảm miễn dịch với các căn bệnh kinh niên - các nhóm người dễ bị nhiễm vi rút bệnh truyền nhiễm hơn, và các nhóm dễ bị chết nhanh vì HIV?

Việc đưa HIV vào thông qua các cuộc thử nghiệm viêm gan B là một âm mưu có ý đồ tiêu diệt cộng đồng đồng tính - và ôi đi ôi lỗi cho các ông đồng tính đã làm lây lan căn bệnh này sang dân chúng nói chung vì cách sống trụy lạc và huyênh hoang của họ.

Tại sao căn bệnh mới của dân đồng tính lại bùng phát ngay khi những người đồng tính chính thức công khai lần đầu tiên trong

lịch sử? Một sự trùng hợp ngẫu nhiên khác của tự nhiên?

Tại sao các căn bệnh retroviral mới, chưa từng thấy trước kia trong y học hiện đại, lại xuất hiện quá mau sau khi các retrovirus đã được phát hiện?

Tại sao "virus siêu đường" AIDS xuất hiện một thập kỷ sau khi nó được dự đoán bởi các chuyên gia chiến tranh virus? Lại một sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Tại sao những người đồng tính, các hài nhi có kết quả xét nghiệm HIV dương tính và những người da đen nghèo là những con vật thí nghiệm mới cho các công ty thuốc?

Tại sao các phương pháp chữa trị xen kẽ và tổng hợp bị im lặng một cách có lợi cho nghiên cứu tìm vaccine hay viên thuốc thần kỳ cho AIDS?

Có phải hàng triệu cái chết là cần thiết cho Trật tự thế giới mới?

Giống như sự tuôn tràn của Quốc xã ự tuôn tràn về AIDS đã trở thành công trạng vì việc khuếch đại lòng dân chúng chống lại các phần tử HIV dương tính không ai ưa trong xã hội. Công chúng đã được dạy dỗ cẩn thận để tin rằng những người da đen và đồng tính và các con khỉ xanh châu Phi chịu trách nhiệm gây AIDS. Các sự thực đáng về khoa học và đáng về chính trị đã bị gạt bỏ được ghi lại cho hậu thế trong các sách khoa học của thời đại chúng ta.

Cần có bao nhiêu cái chết vì AIDS nữa trước khi nhân dân lên tiếng chống lại cuộc diệt chủng bí mật này?

Đuổi, những người Do Thái nghiên cứu cuộc tàn sát người Do Thái của bọn Quốc xã và vẫn còn im lặng về chương trình tiêu diệt mới tên toàn thế giới này?

Đuổi những người Cơ đốc và các tông đồ của kinh thánh cũ

nguyên Ngươi không được giết?

Đu ôi các bác sĩ và các nhà khoa học, các chuyên gia vi t và các nhà dịch tễ học, và các chuyên gia chiến tranh vi t tiếp tục tung ra những đề u d i tá và tuyên t n về` nguồ n gô c c ủa AIDS?

Đu ôi các m ục sư, các giáo sĩ Do Thái, và các lãh t ụ tôn giáo khác sẽ lên tiế ng chố ng lại sự bấ t công này?

Đu ôi các giáo s ư và các nhà giáo dục, các nhà sinh học và các nhà xã hội học?

Đu ôi các lãh t ụ thê giới, các ông vua và các nữ hoàng, các tổng thố ng và các chính khách sẽ bảo vệ nhân dân khỏi bị hình th ức giết chóc mới này?

Đu ôi các lãh t ụ đ ề ng tính, và các lãh t ụ da đ ỏ?

Đu ôi các quan tòa và các lu ật sư?

Đu ôi CIA, B ộ Wên H ọc Q ố c, H ội Y ọc Mỹ và Cơ quan quản lý ược - thực phẩm B ộ K

Đu ôi những người tự xưng là “vì s ự sô ng”?

Đu ôi Boba và Rah và Ril và Gealdo, và Elizabeth và Woopi và Monna và Mic?

Chá đ ư ôi?

